

Đánh cuộc với yêu thương

Có đôi khi giấc mơ kết thúc
Nhưng ngọt ngào vĩnh viễn không tan

LIM-HANOI

NXB THỜI ĐẠI

Làm ebook: Dấu Lê

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Đánh cược với yêu thương

Tình ước với yêu thương

Có đôi khi giấc mơ kết thúc
Nhưng ngọt ngào vĩnh viễn không tàn

LIM-HANOI

NXB THỜI ĐẠI

Đánh cược với yêu thương

Tác giả: Yudin

Số trang: 292

Kích thước: 12 x 20 cm

Ngày xuất bản: 05-09-2013

Giá bìa: 72.000 đ

Công ty phát hành: Limbooks

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Chụp pic: ha vong

Type

baukeke: 1-6

nguyenkienphuc: 7-13

phuongthuyk14: 14-hết

Beta: thuydung7590

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Đánh cược với yêu thương - Tuyển tập 19 truyện ngắn hay nhất của tác giả Yudin, một cây bút được yêu mến suốt 2 năm nay của báo 2! Magazine và bộ sách Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi mãi.

Theo lẽ thường, mỗi một tác giả khi xuất bản được quyển sách đầu tiên cho mình đều có rất nhiều điều muốn tâm sự. Tôi cũng vậy. Thế nhưng khi ngồi đây để viết ra những điều mình tâm đắc nhất, tôi lại cảm thấy bối rối. Phải bắt đầu từ đâu nhỉ?

Quá nhiều thứ không biết nói thế nào, thôi thì ngắn gọn rằng, với một đứa mê thơ văn nhưng lại giỏi về một lĩnh vực khác - Toán học, tôi chưa từng nghĩ rằng mình có ngày sẽ theo đuổi con đường viết lách. Nhưng bỗng nhiên ba năm trở

lại đây, có những thứ gì đó cứ chạy nhảy tung tăng trong đầu tôi, có lúc chúng khiến tôi mỉm cười, có lúc chúng khiến tôi bức bối. Nên tôi thử ngồi viết chúng ra... Và thế là tôi bước vào con đường này từ lúc nào không hay.

Đến ngày hôm nay có thể được nhìn thấy thành quả của mình – một quyển sách gồm 19 truyện ngắn thuộc thể loại tình cảm pha chút kỳ ảo – có thể nói thật sự là một điều tuyệt vời. Tôi nhân đây muốn gửi lời cảm ơn đến: người con trai đặc biệt luôn bên cạnh và ủng hộ tôi trong mọi chuyện, các anh chị Biên tập và minh họa của mục truyện ngắn mà tôi cộng tác lâu nay, những người bạn thân thiết luôn chuyên tâm ngồi đọc và góp ý bản thảo của tôi, những anh chị bên xuất bản đã vất vả cùng tôi hoàn thành quyển sách này, gia đình, bạn bè, đồng nghiệp...

Và quan trọng nhất, vẫn là lời cảm ơn dành cho những độc giả thân thiết của tôi. Họ quý mến

tôi từ những ngày đầu, luôn ủng hộ những chia sẻ của tôi, gửi những tin nhắn cổ vũ tôi, nêu cảm nhận về truyện của tôi, giúp tôi dần định hướng con đường phù hợp cho riêng mình... Yudin, thật sự, sẽ luôn ghi nhớ.

Những lời này, sẽ không xuất hiện trong quyển sách của tôi. Chỉ muốn viết ra để chia sẻ một chút tâm tư. Mong rằng trước đây, bây giờ và cả sau này, sẽ luôn nhận được sự ủng hộ của tất cả mọi người.

Thân, Yudin.

Nếu coi môi trường sáng tác trẻ hiện nay như một lớp mẫu giáo, bạn có thể thấy không khí của lớp học này hình như có gì đó hơi đượm buồn. Các tác giả trẻ dường như có thiên hướng triết lý hóa tình yêu và quán triệt tư tưởng sống chậm một cách hơi hồ hởi quá. Thế rồi bằng mọi khả năng có thể, họ thổi tất cả cảm xúc ấy vào tác phẩm, và người đọc rất dễ cảm nhận, nhưng cũng rất dễ chìm theo mạch nguồn triết sự ấy. Tôi thì thấy rằng, có vẻ người trẻ chưa thấu đáo về cái gọi là sống - chậm; dẫn đến việc thật khó phân biệt tuổi của họ; không khéo lại khiến người ta hiểu nhầm sống chậm thành chết từ từ!

Nếu coi môi trường sáng tác trẻ hiện nay như một lớp học mẫu giáo với những em bé lặng lẽ đượm buồn và ngồi yên lặng suy ngẫm về triết lý tình yêu, thì truyện của Yudin giống như một đứa trẻ hiếu động, lúc nào cũng tung ta tung tãng và có phần mất trật tự. Các nhân vật trong truyện của Yudin không khác gì cô ấy, trong trẻo, tự nhiên và không khoái ử đột chút nào.

Có hai đặc điểm tôi đặc biệt thích thú khi đọc Yudin, đó là quan điểm sống tích cực với ước mơ về cái kết luôn có hậu (mặc dù như thế là có phần hơi cả tin vào sự tươi đẹp của cuộc sống, nhưng kệ chứ, tội gì mà không sống nhiệt tình với tuổi trẻ!), và có một sự say mê rất ghê gớm với việc sáng tạo ra các kiểu cốt truyện hoặc bất ngờ, hoặc ma mánh, hoặc kì quái. Dường như cô ta không thích cái việc đơn điệu là dùng bàn phím gõ lại nội dung cuộc sống mà cứ phải lồng ghép thông điệp của mình vào những thứ chẳng giống ai do cô tạo ra thì mới yên tâm vậy.

Thậm chí Yudin còn cả gan viết lại cả câu chuyện về người sói và ma cà rồng, bất chấp lúc đấy series Twilight đang nổi như cồn và chẳng ai dại gì làm điều tương tự (Truyện số 8: Sói). À mà xin lỗi, Sói của Yudin và Twilight của Stephenie Meyer không phải là điều tương tự. Bạn có thể sẽ còn thích Sói hơn, ít ra ở khoản đỡ dài dòng! Và

Yudin cũng nhất định không phải là điều tương tự của ai. Không những thế, truyện của Yudin là những đứa trẻ nghịch ngợm, hồn nhiên và có tác dụng chữa buồn phiền hiệu nghiệm. Và bạn đọc của Yudin, cũng nhất định là những người yêu đời

(Nguyễn Đức Long - Ban Biên tập Hãy nói yêu thôi đừng nói yêu mãi mãi)

“Lần đầu tiên xuất hiện trên **21 Người Trẻ Việt** trong chuyên mục teenstory, **Yudin** đã tạo được ấn tượng về một văn phong tự nhiên và sáng tạo. **Yudin** càng viết càng tốt, truyện sau tốt hơn truyện trước. Cứ thế, cứ thế mà tạo nên một tên tuổi không lẫn lộn. Hội tụ cùng với **Phan Ý Yên, Khánh Linh, An Nhiên, Thiên Bình, Yudin** trở thành 1 trong 5 cô gái Sài Gòn được yêu thích nhất. 5 cô gái này làm mưa làm gió trong hầu hết các tập sách của “nhà số 5”, đi đến đâu giao lưu cũng được bạn đọc chào đón cuồng nhiệt. 5 cô

gái, 5 cách viết, 5 cách nhìn, 5 cách tiếp cận và diễn giải tình yêu một cách khác nhau.

Nếu bạn đã đọc của **Phan Ý Yên, Khánh Linh** thì bạn nên đọc của **Yudin** và sắp tới là của **An Nhiên, Thiên Bình** trong loạt sách tác giả liên kết giữa **2! Người Trẻ Việt** và **Limbooks**. Và nếu bạn cần những niềm tin lấp lánh thì cuốn sách này dành cho bạn.”

Hoàng Anh Tú

Trưởng Ban Biên tập 2!
Người Trẻ Việt

Yudin nguyên

Tên thật: Nguyễn Bích Trâm

Cung: Cự giải

Nơi sống: TP. HCM

Nghề nghiệp: Chuyên viên truyền thông

Các sách đã in cùng các tác giả khác:

Bộ sách Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi
mãi

Bộ sách tuổi mới

Bộ sách Người Trẻ Việt

Và các tác phẩm của 2! Magazine

Mục lục

[Lời giới thiệu](#)

[Như là mơ](#)

Để mai chết

Đánh cược với yêu thương

1145 ki lô mét

Chi em muôn

Một giấc nam kha

Can đảm nào, thiên thần!

Sói

Một mảnh tình mùa đông

Đáp án lúc mười giờ

Hen em ngày khác

Lời tình lơ lửng

Bản tango của những viên đá quý

Như là yêu

Trái tim chât chôi

Điều kỳ diệu giữa mùa xuân

Lựa chọn của Jully

Khả My - Năm lấy tay anh

Giáng sinh muôn

Lời giới thiệu

Một vài tác giả trong số ít các cây bút đang viết cho tủ sách của 2! Người Trẻ Việt, tôi hoàn toàn có thể đọc truyện đoán người. Trong đó có Yudin.

Nếu coi môi trường sáng tác trẻ hiện nay như một lớp mẫu giáo, bạn có thể thấy không khí của lớp học này như có gì đó đượm buồn. Các tác giả trẻ dường như có thiên hướng triết lí hóa tình yêu và quán triệt tư tưởng sống chậm một cách hơi hồ hởi quá. Thế rồi bằng mọi khả năng có thể, họ thổi tất cả cảm xúc ấy vào tác phẩm, và người đọc rất dễ cảm nhận, nhưng cũng rất

rẽ chìm theo mạch nguồn triết sự ấy. Tôi thì thấy rằng, có vẻ (1) người trẻ chưa thấu đáo về cái gọi là sống – chậm; (2) dẫn đến việc thật khó phân biệt tuổi của họ; (3) không khéo lại khiến người ta hiểu rằng sống chậm là chết từ từ!

Nếu coi môi trường sáng tác trẻ hiện nay như một lớp học mẫu giáo với những em bé lặng lẽ đượm buồn và ngồi yên lặng suy ngẫm về triết lí tình yêu, thì truyện của Yudin giống như một đứa trẻ hiếu động, lúc nào cũng tung ta tung tãng và có phần mất trật tự. Các nhân vật trong truyện của Yudin không khác gì cô ấy, trong trẻo, tự nhiên và không khoái ử dợt chút nào. Có hai đặc điểm tôi thích thú khi đọc truyện của Yudin đó là quan điểm sống tích cực với ước mơ về cái kết luôn có hậu (mặc dù như thể là có phần hơi cả tin vào sự tươi đẹp của cuộc

sống, nhưng kệ chứ, tội gì mà không sống nhiệt tình với tuổi trẻ!), và có một sự say mê rất ghê ghớm với việc sáng tạo ra các kiểu cốt truyện hoặc bất ngờ, hoặc ma mẫn, hoặc kỳ quái. Dường như cô ta không thích cái việc đơn điệu là dùng bàn phím gõ lại nội dung cuộc sống mà cứ phải lồng ghép thông điệp của mình vào những thứ chẳng giống ai do cô tạo ra thì mới yên tâm vậy.

Thậm chí Yudin còn cả gan viết lại câu chuyện về người sói và ma cà rồng, bất chấp lúc đây series “Twilight” đang nổi như cồn và chẳng ai dại gì làm điều tương tự (Truyện số 8: “Sói”).

À mà xin lỗi, “Sói” của Yudin và “Twilight” của Stephenie Meyer không phải

là điều tương tự. Bạn có thể sẽ thích “Sói” hơn, ít ra ở khoản đỡ dài dòng!

Và Yudin cũng nhất định không phải điều tương tự của ai. Khổng những thế, truyện của Yudin là những đứa trẻ nghịch ngợm, hồn nhiên và có tác dụng chữa buồn phiền hiệu nghiệm.

Và bạn đọc của Yudin, cũng nhất định là những người yêu đời.

Nguyễn Đức Long

BTV Văn học Tạp chí 2! Người Trẻ Việt

Như là mơ

Trong mơ hồ, Vy chợt nhìn thấy Trung. Anh bước thật nhanh đến chỗ nàng, nhìn vào mắt nàng và ghé sát tai nàng thì thầm:

“Anh thích em.” Sau đó, anh hôn lên môi nàng, một nụ hôn dài đầy mê đắm, vừa ấm áp vừa mạnh mẽ. Một nụ hôn rất... sao nhỉ, rất ngon lành.

Bỗng tiếng dế gáy vang vọng đâu đây. Đừng phiền phức như vậy chứ, phá tan khoảnh khắc lãng mạn quý báu của người ta rồi. Mặc cho sự cầu nhàu của Vy, tiếng kêu ngày càng giục giã. Kêu mãi kêu mãi... cho

đến lúc nàng bừng tỉnh.

Với tay tắt vội chế độ báo thức của chiếc điện thoại màu hồng phấn mới tinh mà mình rất yêu thích, Vy nhúu mày cau kinh, nhưng vẫn không chịu thức dậy ngay mà tiếp tục nằm trên giường. Mắt nàng nhắm nghiền nhưng tâm trí thì đã bắt đầu tỉnh táo. Nàng vừa mơ. Một giấc mơ thật và đầy cảm xúc đến nỗi tim nàng vẫn còn loạn nhịp, thần trí bay bổng như đang trôi nổi trong một điệu Valse mềm mại, và môi nàng dường như vẫn vương lại sự ấm nóng của nụ hôn bất ngờ.

Điều khiến nàng khó nghĩ nhất là, tại sao lại có giấc mơ đó. Nàng và Trung, nhân vật nam chính trong giấc mơ, thậm chí còn chưa từng nói chuyện quá mười câu ra hồn trong suốt thời gian ba tháng họ làm việc

cùng nhau. Anh chưa bao giờ thích nàng và nàng cũng chỉ dừng lại ở mức suy nghĩ, anh chàng này cũng hay hay đấy chứ! Hoàn toàn không yêu đương gì cả.

Suy đoán chán chê mà vẫn chưa thể tìm ra lời giải đáp, nàng quyết định ra khỏi giường và nhanh chóng hoàn thành công việc vệ sinh cá nhân để đến trường cho kịp giờ. Hôm nay đội Văn nghệ của nàng có buổi tập duyệt rất sớm và rất dài để phục vụ cho buổi diễn mừng ngày kỷ niệm mười năm thành lập trường diễn ra vào đầu tháng sau.

* * *

Lẽ ra mọi việc cũng trôi qua như mọi ngày, thế nhưng hôm nay, từ khi Trung

bước vào tập, trái tim Vy bỗng loạn nhịp. Dù đã dặn lòng xem như thật sự không có gì xảy ra, mà đúng là vậy, thật sự đã có chuyện gì xảy ra đâu, nhưng rồi nàng vẫn bất lực trong việc ép khuôn mặt mình đừng ửng hồng.

Trung là người chơi đàn organ chính trong đội Văn nghệ của trường. Anh hơn Vy một tuổi, một chàng trai ít nói và khá trầm tính, nhưng khả năng chơi đàn thì ngược lại, nó thay anh nói lên nhiều điều thú vị về con người tài hoa này. Chuyên nghiệp, đam mê và rất tinh tế.

Vy giả vờ ngoan ngoãn chú tâm vào lời bài hát vừa được in ra giấy, nhưng thỉnh thoảng nàng lại không kiềm chế được, ngẩng đầu lên lén nhìn người đối diện. Trước mặt

nàng thấp xuống một chút, từng ngón tay của Trung đang lả lướt trên phím đàn, đôi mắt và gương mặt của anh cùng rủ nhau lạnh lùng một cách quyến rũ chết người. Trung đang thả mình vào từng nốt nhạc, thỉnh thoảng anh ngẩng đầu dành cho người đối diện, là nàng, ánh nhìn sâu thẳm quen thuộc.

[©STENT](#)

Giữa người chơi nhạc và người hát, trong lúc luyện tập hoặc biểu diễn, sự trao đổi bằng ánh mắt là việc không hề xa lạ. Thế nhưng hôm nay Vy bỗng thấy bối rối trước ánh nhìn đó, nàng tựa hồ sợ Trung có thể nhìn thấu những gì đang bay nhảy trong đầu nàng, không phải là về âm nhạc, mà là về anh và về nụ hôn không đầu không cuối trong giấc mơ của nàng.

Đội trưởng đội Văn nghệ ùa vào phòng chớp nhoáng, mang theo một bóng hồng thấp thoáng phía sau.

- Anh giới thiệu với mọi người, Nhung, giọng hát anh vừa mới phát hiện bên khoa Thiết kế, sẽ giúp chúng ta tăng cường nhân lực cho buổi diễn kỉ niệm mười năm thành lập trường.

Đám con gái mỉm cười chào hỏi, bọn con trai tíu tít mắt quan tâm. Vy cũng mỉm cười chào cô bạn mới, nhân tiện chớp cơ hội ngắm nhìn cô. Nói Nhung xinh đẹp thôi là chưa đủ, cô gái trước mặt Vy thật sự rất kiều sa. Chỉ có điều ánh mắt cô dường như khá lạnh đậm khi lướt qua mọi người. Nhưng rồi ánh mắt đó chợt dừng lại chỗ Trung. Lâu

hơn một chút, Nhung gật đầu chào Trung, anh mỉm cười gật đầu chào lại.

Trái tim Vy nhói lên, đau đáu, khó chịu như muốn cảnh báo nàng về một điều gì đó không an toàn.

* * *

Những ngày tiếp theo, có lẽ do dư âm của giấc mơ kỳ lạ còn vương vấn, Vy nhận thấy mình để tâm đến Trung nhiều hơn. Nàng thường say sưa ngắm nhìn anh chơi đàn, cảm giác như cả anh và những phím đàn đang hòa làm một. Nàng hay kiếm cớ để được nán lại gần anh, mỉm cười với anh nhiều hơn. Và cũng chính vì quá quan tâm, để ý đến Trung, nàng nhận ra không chỉ có mình đang hướng về anh. Cả Nhung cũng

vậy.

Đối với những người khác trong đội, Nhung đơn thuần giữ khoảng cách và có phần hơi ngạo mạn. Chỉ duy nhất với Trung, nàng cởi mở hơn hẳn. Bọn họ hay cười cười nói nói, trao đi những câu bông đùa mà chỉ họ mới hiểu.

Vy biết rằng nàng không có lý do gì để cảm thấy bị tổn thương, thế nhưng cảm giác nhói nhói đáng ghét vẫn thường xuyên xuất hiện nơi ngực trái mỗi khi nàng nhìn thấy bọn họ thân thiết như vậy. Dần dà, Vy đâm ra khó chịu với Nhung, và nàng lấy lý do Nhung thật kiêu ngạo, khó gần để biện hộ cho hành động căng thẳng vô lý của mình.

Một buổi chiều muộn, Vy vô cùng bất

ngờ và hiểu kì khi nhận được tin nhắn của Nhung hẹn nàng lên sân thượng của trường để nói chuyện. Trên sân thượng gió lồng lộng, cái lạnh xuyên da thịt, nhưng có lẽ không sánh được với cái lạnh toát ra từ khuôn mặt hai cô gái trẻ.

- Tớ biết cậu đang để ý anh Trung và cậu không thích tớ.

Nhung nói mà không cần mào đầu câu chuyện. Mặt Vy nhợt nhạt hẳn, chẳng phải vì Nhung đã phát hiện nàng không ưa cô, mà vì cô đã biết được tâm tư của nàng dành cho Trung.

- Làm sao Nhung biết điều đó?

- Biết cái gì? Chuyện câu ghét tở hay truyện cậu thích Trung?

Nhung nhếch môi, đôi tay trắng ngần của cô đưa lên, khoanh tay trước ngực và cô tiếp tục với vẻ mặt tự tin như một giáo viên đang khẳng định chắc nịch với học trò về kiến thức mà mình đã nghiên cứu nhiều năm.

- Có hai chuyện người ngoài không thể giấu được, một là khi say và hai là khi đang yêu. Cậu có tình cảm với anh Trung, chỉ thoáng nhìn tở cũng biết.

Vy cắn môi đắn đo. Đã thế thì nàng cũng chẳng phải việc gì giấu giếm. Nàng kiêu hãnh gật đầu.

-Vậy thì sao?

- Có dám cùng tớ cược một ván không?

* * *

Những ngày gần buổi diễn, không khí gấp gáp và căng thẳng len lỏi vào từng góc ngách của phòng tập nhạc, rồi áp lực vô hình càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc lan khắp nơi.

Ván cá cược Nhung đặt ra đã khiến Vy căng thẳng. Lần đầu trong suốt thời gian hoạt động văn nghệ tại trường, Vy bị đặt vào tình huống không chỉ hát để phục vụ cho nhà trường, cho bạn bè, cho sự đam mê của nàng, mà còn hát vì lòng tự tôn nữ nhi, và

có lẽ còn vì Trung nữa.

©STENT <http://www.luv-ebook.com>

Các tiết mục Văn nghệ được ghi hình rồi đăng lên nguyệt san online của trường, sau đó để các bạn sinh viên bình chọn tiết mục hay nhất. Lần này sẽ là cuộc đối đầu ngầm giữa Vy và Nhung, ai có số phiếu cao hơn trong cuộc bình chọn sẽ có quyền yêu cầu đối phương làm một việc cho mình trong vòng khả năng của người đó.

Ngày cuối cùng trước khi buổi Văn nghệ diễn ra, Vy gần như nhốt mình trong phòng, say sưa tập hát và luyện vũ đạo. Nàng bỏ mặc sự mệt mỏi, phớt lờ những cơn đói, ngẫu nhiên tập. Và rồi trong lần nhảy lên cao để thực hiện một động tác vũ đạo khó,

cổ chân nàng kêu “rắc” một cái. Đau đớn, tím bầm và sưng tấy.

Vy bức tức. Cơ hội chiến thắng của nàng trong buổi biểu diễn ngày mai dường như chỉ còn một nửa.

* * *

Kết quả bình chọn, số phiếu của Nhung nhỉnh hơn một chút khiến Vy cảm giác không khí xung quanh nàng dường như bị rút cạn. Vy nhốt mình trong phòng suốt ba ngày liền. Nàng không muốn tiếp xúc với bất kì ai, tự gặm nhấm sự thất bại của bản thân. Nhung đến ngày thứ tư, nàng quyết tâm phải đến trường. Nàng sẽ phải đối diện với Nhung, với cái yêu cầu chưa rõ tên của cô, và quan trọng nhất là đối diện với chính

mình.

- Tớ đến để thực hiện lời hứa với cậu đây
- Nàng nói với vẻ hiên ngang.

- Cậu cũng có uy tín lắm - Nhưng cười
mỉm, nụ cười khó đoán được ẩn ý.

- Tớ đã dám chơi thì dám chịu. Cậu nói
ra yêu cầu của mình đi.

- Tốt, tớ bắt đầu thích cậu rồi đấy. Yêu
cầu của tớ là...

Nhưng ghé miệng nói nhỏ vào tai Vy.
Nàng tròn tròn mắt, gương mặt dần đỏ ửng.

- Cậu chắc chứ? – Vy nghe giọng mình khẽ run rẩy.

Nhung nhếch môi, nhìn sâu vào mắt nàng, gật đầu quả quyết.

* * *

Vy bước đến trước mặt Trung. Anh điềm tĩnh và thâm trầm chơi đàn, như trước nay vẫn vậy. Nàng gõ gõ tay xuống dây đàn khiến anh ngừng chơi, ngược mắt nhìn lên.

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh, hít một hơi thật sâu, bất chấp mọi thứ.

- Em thích anh.

Đó là yêu cầu “trăm phần trăm” kỳ quặc mà Vy vừa nhận được từ Nhung. Đến và thú nhận với Trung nàng thích anh. Trước khi nghe lời yêu cầu đó, nàng còn cho rằng cô sẽ bắt nàng từ bỏ việc thích anh, như nàng từng dự định sẽ buộc cô làm nếu nàng thắng cuộc.

Trung nhìn nàng không chớp mắt. Màu mắt anh như sẫm lại, dường như đánh giá xem chuyện gì đang xảy ra. Chết tiệt! Vy bối rối, đỏ bừng mặt, vừa quay lưng định biến khỏi đây thì chợt thấy cổ tay mình bị ai đó giữ lại. Nàng quay đầu nhìn anh ngơ ngác.

- Anh cũng thích em.

Câu nói đầy mê hoặc của Trung khiến tâm trí nàng quay cuồng, nàng nghĩ rằng

mình lại đang mơ.

* * *

- Em đã bảo cô ấy thích anh mà.

Nhung cười nửa miệng, khẳng định lần nữa câu cô đã nói với Trung nhưng khi đó anh không tin.

- Ủ, bây giờ thì anh tin rồi. Mà anh cũng không ngờ em lại bắt cô ấy làm như vậy.

Trung không che giấu nụ cười hài lòng của mình. Tâm trạng của anh đang cực kỳ vui vẻ và ngọt ngào. Sau câu nói đầy can đảm của Vy và sự thú nhận không chuẩn bị trước của mình, Trung đã mời Vy cuối tuần

này đi uống nước, chỉ có hai người, và nàng đã đồng ý.

- Anh thua rồi nhé! Mau thực hiện lời hứa của mình đi.

Cách đây hai tuần, Nhung bảo rằng Vy đang để ý anh, khi đó anh không hề tin. Vy thậm chí còn chẳng thèm nói với anh đến mười câu cho ra hồn, còn anh thì luôn che giấu cảm xúc của mình dù anh đã phải lòng nàng ngay từ lúc gặp mặt. Rồi Nhung bảo rằng anh dám cá với cô hay không. Nếu thua anh phải làm cho cô một việc.

Trung đưa tay vào ba lô lấy điện thoại. Đã đến lúc anh thực hiện nhiệm vụ của người thua cuộc.

- Anh trai, cuối tuần này anh có rảnh không? Ra ngoài gặp em tí, em có đĩa game mới mua rất hay muốn tặng anh. Nhân tiện giới thiệu cho anh một người bạn.

Dũng, anh trai anh, cầu thủ bóng đá xuất sắc của Tuyển trẻ Việt Nam, cũng chính là người trong mộng của Nhung. Yêu chim yêu cả lồng, đó là lí do mà Nhung luôn đối xử với anh đặc biệt hơn những người khác trong đội Văn nghệ.

- Anh ấy đồng ý rồi. Xem như anh xong nhiệm vụ nhé! Cơ hội đã có, em thành công hay không thì còn phải chờ xem bản lĩnh của em. Chúc em may mắn!

Nhung cười rạng rỡ. Cô tin rằng mình sẽ luôn may mắn một cách ngoại mục, như

trước nay vẫn thường như vậy.

Để mai chết

Đêm mùa thu lộng gió, sấm chớp giăng
chằng chịt khắp trời, hung hãn xé toang
bóng tối.

Diệp bước đến giữa chiếc cầu cao nhất
thành phố, cúi xuống tháo đôi giày gót nhọn,
chậm rãi vén chiếc váy dài màu đen lên
ngang gối, bước qua lan can rồi lặng lẽ ngồi
bệt xuống thành cầu, đôi chân trần trắng
muốt đong đưa trong gió.

Lúc này đã là nửa đêm. Ngoại trừ những cơn gió lạnh cắt da thổi thoáng lùa qua, nơi này chẳng còn người qua lại, không gian và thời gian thật thích hợp để chiêm nghiệm về cuộc đời. Diệp tự hỏi hai mươi ba năm qua cô đã tồn tại trên đời này vì lý do gì, và mãi mà cô vẫn không tìm được câu trả lời. Nhưng cô biết, chỉ ít phút nữa thôi, khi cô nhắm mắt, hòa mình vào làn nước lạnh lẽo kia, cô sẽ không còn phải mệt mỏi u uất nữa. Cô sẽ được giải thoát khỏi tất cả.

- Cô gì ơì, ở ngoài đó nguy hiểm lắm, bước vào đây đi!

Diệp quay nhìn. Ngọn đèn đường soi rõ hình dáng một người con trai lạ mặt với chiếc quần jean đậm màu, áo sơ mi kẻ ca rô ôm sát khoe vóc dáng cao ráo, chắc nịch

đang đứng bên kia thanh chắn của cây cầu và dành cho cô ánh nhìn quan tâm. Tóc anh ta cắt cao gọn gàng, gương mặt tuy góc cạnh nghiêm nghị nhưng vẫn toát lên nét hiền hòa. Nhìn bên ngoài, có thể đoán ra anh không nhiều tuổi hơn cô là mấy.

- Đâu liên quan gì đến anh.

Diệp quay trở lại nhìn xuống mặt nước đen thăm thẳm, tiếp tục xoay vần với những suy nghĩ trong đầu, ánh mắt xa xăm, buồn vời vời. Nếu mình chết đi, bao nhiêu người sẽ khóc thương cho mình? Hoặc không ai cả. Nghĩ đến đó, cô lại thấy đau đớn ê chề. Một ánh chớp lóe lên kèm theo tiếng đi đùng nhưc tai, cơn gió lạnh lại kéo đến.

- Sao lại không liên quan đến tôi...

Giọng nói cất lên ngay khi tiếng sấm vừa dứt khiến Diệp vừa giật mình vừa thấy khó chịu, quay sang đã thấy anh từ lúc nào cũng leo ra ngoài thành cầu và ngồi xuống hết như cô từ lúc nào. Chỉ có điều nơi anh ngồi cách cô hơn một sải tay như để trấn an cô rằng, anh sẽ không tác động vào cô nếu cô không muốn.

-... Tôi là Trí, cảnh sát chuyên ngành đàm phán, mã số ngành là SA00456. Nhiệm vụ của tôi là giúp đỡ những thành phần đang có ý định tự tử giống như cô.

Cô "hừ" một tiếng, héch mặt lên nhìn trời vẻ bất cần.

- Cuộc đời tôi là do tôi quyết định, không bị ảnh hưởng bởi những người lạ, nhất là những người tôi mới gặp mặt chưa đến mười phút như anh.

Anh ta không tỏ vẻ gì là đang bối rối, chỉ lặng lẽ quan sát cô bằng ánh mắt đầy thiện ý.

- Hay là cô nói tôi biết, lý do gì khiến cô lại ở đây vào cái lúc khuya lắc lờ này, để nếu cô có xảy ra chuyện gì, ít nhất tôi cũng biết trả lời người khác khi họ hỏi đến.

- Anh cứ bảo do tôi thấy trong người nóng bức nên nửa đêm chạy đến đây, nhảy xuống sông tắm cho mát thôi.

Anh ta phì cười.

- Cũng còn biết tếu táo, vậy là chưa đến nỗi hết cứu.

Muôn đời không sai, nụ cười quả nhiên có một tác dụng an lòng rất diệu kỳ. Trong giờ phút chán chường, mệt mỏi nhất, vậy mà nhìn thấy nụ cười của anh ta, cô bỗng dưng thấy lòng mình dịu lại. Cô im lặng, không muốn đôi co nữa, cũng bớt chút khó chịu với người con trai vừa quen biết này. Mặc kệ anh ta, cứ làm việc mình đã tính toán vậy. Nhưng anh dường như vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

- Kể cho tôi nghe đi, tôi thật sự quan tâm.

Cô lại nhìn anh, chàng trai không tỏ vẻ gì là nhụt chí trước sự lạnh lùng của cô. Cô đảo mắt nhìn một vòng cảnh sắc về đêm của thành phố như một lời tạm biệt rồi cô mở miệng.

- Cô độc. Anh biết không, sự cô độc không thể hiện ngang giết chết một người nhưng lại có khả năng tàn phá khốc liệt tâm hồn của họ, khiến họ chết dần chết mòn.

Anh đưa mắt nhìn cô từ đầu đến chân.

- Cô độc ư? Một cô gái xinh đẹp như cô?

Một bên khóe môi cô nhếch lên, chua chát.

- Tôi từ nhỏ đã không có gia đình, chỉ sống cùng bà ngoại, nhưng cách đây một năm bà cũng đã qua đời. Và người con trai tôi yêu thương nhất trong suốt ba năm nay cũng quyết định rời bỏ tôi để đi theo đứa con gái khác.

Cô dừng lại, nhìn sang, thấy anh ta gật gù ra vẻ thấu hiểu. Hành động đó như khuyến khích cô tiếp tục trải lòng.

- Tôi nào tôi cũng uống thật say, lấy lý do là vì tính chất của công việc đòi hỏi giao tiếp nhiều, còn thực chất chỉ để tôi không thể tỉnh táo mà đối mặt với cảm giác cô đơn, trống trải và vô nghĩa của cuộc đời mình. Anh thử nói xem, giờ tôi còn tồn tại trên đời để làm gì nữa. Chỉ có một mình. Không ai cần tôi. Không ai thấu hiểu và sẻ chia mọi

việc cùng tôi. Cuộc sống đó nặng nề lắm.

[©STE.NT](#)

Diệp càng nói càng không thể làm chủ được cảm xúc, giọng càng trở nên gay gắt, bao nhiêu uất ức và tâm tư nén lại giờ như được bung xả ra. Sau khi trút hết nỗi niềm, cô thở dài chán chường. Một ánh chớp lại lóe lên, tiếng sét vang rền lại dội vào tâm trí cô.

- Cô đã từng trượt tuyết chưa?

Cô lặng thinh, suy nghĩ, tại sao anh ta lại hỏi mình điều này? Cô lắc đầu.

- Vậy thì cô phải đi thử một lần, cảm giác

thật sự rất tuyệt. Cô sẽ được té nhào rồi lăn tròn trên nền tuyết giá lạnh, quần áo, mặt mũi và tóc tai bám đầy tuyết, sợ hãi đến muốn khóc. Nhưng rồi khi đã quen dần, cô sẽ bị trò chơi lao xuống từ trên cao xuống ấy thu hút mà hơn hờ như trẻ con. À, mà cô đến Pháp chưa?

Diệp lại lắc đầu, nhìn anh ta vẻ hiếu kỳ, bỏ mặc cơn gió lạnh tràn đến khiến cô run rẩy.

- Nếu có dịp đặt chân đến Pháp, cô nhất định phải ghé thăm thị trấn Saint Dizier nhé, đặc biệt là vào mùa hè. Không đâu ở Pháp lại đẹp như Saint Dizier vào mùa hè cả. Không khí thanh bình, kiến trúc lãng mạn, hoa tràn ngập khắp các đường phố. Cô có thể vào bất kỳ nhà hàng nào và gọi món đặc

trung là ốc sên đút lò, pho mát và rượu vang đỏ. Tôi đảm bảo đó sẽ là trải nghiệm tuyệt vời nhất của cô. Hoặc đi ngắm hoa anh đào ở Nhật Bản. Hay gần nhất là chợ tình Sapa, cô đã đến chưa?

- Dừng lại đi. Tôi không để anh làm tôi sao nhãng đâu. Trước sau gì tôi cũng sẽ chết, anh đừng phí lời nữa!

- Đúng rồi, trước sau gì cô cũng sẽ chết, và ai rồi cũng vậy cả. Nhưng tôi chỉ hỏi xem liệu cô có muốn dời ngày chết của mình lại hay không? Sau khi đã thưởng thức hết những thú vui mà tôi vừa nói. Chỉ là dời lại thôi mà.

Anh ta vẫn mỉm cười bình thản, nhìn cô chờ đợi. Đến lúc này, cô thật sự không thể

không thừa nhận rằng mình đã bị anh ta cảm dỗ. Về trò trượt tuyết hấp dẫn, về bữa tối lãng mạn và ngon lành tại một đất nước có nghệ thuật ẩm thực tinh tế bậc nhất thế giới, về cuộc picnic trong một khu vườn lát phát hoa anh đào, hoặc cảnh đêm náo nhiệt của chợ tình Sapa. Cô cũng bị lôi cuốn bởi sự kỳ lạ của anh ta. Hiểu biết, thông minh, kiên nhẫn và thú vị.

Cô bị lung lay, lần đầu tiên trong đêm nay. Cô quay mặt đi để che giấu sự lúng túng của mình. Vài giây sau, cô lại nói chuyện với anh ta, đúng hơn là thì thầm với chính mình.

- Nhưng cũng chỉ vô nghĩa thôi, nếu tôi thương thức mọi thứ một mình. Đúng không?

- Nếu cô muốn thì chỉ cần đề nghị, tôi sẽ đi với cô.

Diệp quay phắt lại nhìn anh ta, phân tích và đánh giá câu nói vừa rồi. Cô chỉ mới biết tên và nghề nghiệp của anh ta thôi, sao lại có cảm giác tin cậy như thế? Có lẽ vì sự quan tâm chân thành mà anh ta dành cho cô. Lát sau cô lại hỏi bằng quơ.

- Anh nói xem, sao nãy giờ sấm chớp ầm ỹ thế mà lại không mưa?

- Chắc là ông trời cũng muốn cô khô ráo và tỉnh táo để suy nghĩ về mọi chuyện.

Khóe miệng cô khẽ run run, như đang cố

nén một nụ cười hay một lời nói nào đó. Rồi lại thôi. Bọn họ ngồi thêm chút, năm phút, mười phút, hay bao lâu cô cũng không biết nữa. Cho đến khi một chiếc xe cảnh sát hú còi và chớp đèn xoay tít chạy đến. Rồi thêm một chiếc xe cứu thương. Bọn họ chuẩn bị cho trường hợp rủi ro là cô lao mình nước xuống đây mà.

Một cảnh sát mặc sắc phục chạy đến, đưa tay ra phía cô với ánh nhìn kích động, không ngừng kêu cô quay trở vào.

- Cô quay vào với họ đi.

Anh ta nhìn cô khích lệ, ánh nhìn đầy tin tưởng. Cô hít mạnh một hơi, chợt thấy như có một bàn tay vô hình vừa giúp cô đẩy một tảng đá nặng nề mang tên Tuyệt Vọng ra

khỏi cơ thể. Nhẹ nhõm. Cô nhìn lại anh, chân chừ giây lát rồi khẽ gật đầu.

Diễn biến sau đó cứ náo loạn và mơ hồ trôi qua trong đầu cô. Người ta kéo cô đến cạnh chiếc xe cứu thương, nhân viên ý tế kiểm tra người cô xem có vết thương nào không, rồi họ choàng cho cô chiếc áo khoác chống lạnh, sau đó vừa lập biên bản vừa đưa cho cô chút nước ấm.

Cô uống chút nước, thứ chất lỏng ấm nóng trôi qua cổ họng khiến cô vững tâm lại. Cô hỏi một viên cảnh sát.

- Anh có thấy anh cảnh sát tên Trí không?

Anh ta lắc đầu bảo không hiểu cô đang nói gì. Diệp bèn kể cho anh ta nghe về Trí, theo trí nhớ của cô. Mặt anh ta có vẻ biến sắc, lặng thinh hồi lâu. Cô gạn hỏi mãi.

- Tôi không biết người cô nói có phải là anh ấy không, nhưng tổ chúng tôi từng có một chuyên viên đàm phán cũng tên Trí, mã số ngành là SA00456. Tuy nhiên, cách đây một năm, cũng tại chiếc cầu này, trong một vụ đàm phán với một chàng trai muốn nhảy sông tự tử, khi Trí thành công khuyên được anh ta đứng dậy đi vào thì anh ta lại trượt chân và kéo luôn cả Trí rơi xuống nước. Cả hai đều đã bỏ mạng trong đêm đó.

Diệp cứng đờ người, sống lưng mình lạnh toát. Một làn gió lạnh lại ủa qua, một ánh chớp lóe lên và lần này, vài giây sau mưa rào

rích rồi dần nặng hạt. Cô đứng sững như vậy hồi lâu, sự ngỡ ngàng và kinh ngạc chưa kịp tan, cô đã cảm thấy trên mi mắt, một giọt nước lăn dài. Là mưa hay nước mắt? Là thương cho cô hay khóc thương cho anh?

Lát sau, cô nghe giọng mình rít qua kẽ răng:

- Anh gạt tôi!

Đáp lại lời cô chỉ có tiếng đi đùng của sấm và tiếng rả rích thê lương của cơn mưa dầm nửa đêm về sáng.

* * *

Một năm sau.

Tối muộn, tại trung tâm của chiếc cầu cao nhất thành phố, bóng dáng một cô gái với chiếc váy màu xanh thủy tinh liêu xiêu trong gió.

- Trí, anh biết không, tôi vừa đi Hàn Quốc trượt tuyết về đây. Cảm giác thích lắm, lạnh mê tơi và tôi cứ té mãi nhưng vẫn không muốn ngừng lại. Tôi chơi suốt ba ngày liên tiếp, và giờ thì cũng hơi tự hào vì mình đã biết được chút đỉnh công phu của môn này.

Cô gái mỉm cười, ánh mắt vẫn xa xăm nhưng đã vơi bớt nỗi buồn của ngày nào.

- Anh biết không, tôi luôn nghĩ giá mà

anh có thể đi cùng. Chẳng phải anh đã nói rằng, chỉ cần tôi đề nghị thì anh sẽ đi với tôi đó sao? Nhưng anh chỉ gạt tôi thôi.

Cô lại im lặng như chờ đợi câu trả lời của anh. Nhưng vẫn chỉ có sự bình yên đáp lại cô.

- Dù sao thì tôi cũng vẫn muốn nói với anh, tôi đã không còn có ý nghĩ muốn chết nữa, ít ra là trong nhiều năm nữa. Cảm ơn anh! Tôi biết anh sẽ nghe được tôi mà, đúng không?

Lần này cô không chờ đợi nữa. Cô biết anh sẽ không trả lời cô. Vừa toan quay người bước đi, cô bỗng giật mình khi nghe giọng ai đó vang lên.

- Cô gì ời, giờ này đứng đây một mình, nguy hiểm lắm đây!

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Cô quay lại, trở mắt nhìn người con trai trước mặt. Bộ sắc phục cảnh sát xa cách, nhưng gương mặt anh lại có chút gì đó quen thuộc. Gương mặt đã từng cận kề với cô trong giờ phút sinh tử. Gương mặt có tác động sâu sắc đến quyết định gang tấc của cô. Gương mặt của một người mà cô đã trao trọn sự tin cậy. Một năm về trước.

- Trí?

Cô bản thân gọi tên anh. Chàng trai cũng sững sờ, mặt có chút biến sắc, rồi vài giây sau anh ta lên tiếng:

- Cô quen với anh trai tôi?

- Anh trai anh?

- Ừm... Tôi là Trung, còn Trí là anh trai sinh đôi của tôi. Cô là bạn của anh ấy? Tôi chưa từng nhìn thấy cô. Cô có cần giúp đỡ gì không?

Bỏ ngoài tai những câu hỏi của chàng trai mới gặp, tâm trí Diệp đảo lộn, rối loạn vì bất ngờ, cảm xúc xáo động tuôn trào không dứt. Cô như muốn mỉm cười, rồi lại chợt muốn rơi lệ. Cô thấy mình khẽ thì thầm:

- Có chuyện kỳ lạ vậy sao?

- Cô nói gì vậy? Tôi nghe không rõ.

Trung nhúu mày dò hỏi. Cô bưng tỉnh, mắt đảo một vòng rồi tiến lại gần anh.

- Không có gì. Chào anh, tôi là Diệp, rất vui được gặp anh. Chắc anh chưa biết, anh trai của anh từng cứu tôi một mạng, nhưng chuyện đó tôi sẽ kể sau. À này, anh có thích đi du lịch không? Anh có biết gì về thành phố Saint Dizier xinh đẹp của nước nước Pháp không? Tôi dự định đó sẽ là điểm đến tiếp theo của mình đây...

Cô vừa nói vừa kéo nhẹ tay anh đi dọc xuống cầu, hài lòng khi thấy ánh mắt chàng trai mới gặp bị cô thu hút không rời. Ánh nhìn anh ta dành cho cô chứa đựng sự hiếu kỳ và chân thành quen thuộc. Cô mỉm cười.

Bầu trời đêm nay thật đẹp. Không sấm chớp, không mưa.

Đánh cược với yêu thương

Yên

Ở ngay trung tâm thành phố đông đúc và vội vã với những cửa hàng sầm uất, lớn nhỏ đủ loại, quán cà phê Yên An vẫn tồn tại, yên ả và lãng đãng, như tính cách mơ mơ hồ hồ của hai cô chủ quán.

Theo nhịp sinh học và xã hội, những

quán cà phê thường thừa khách vào buổi sáng, nhưng ở Yên An thì khác. Rất nhiều người đến đây mỗi buổi sáng chỉ với mục đích được gặp gỡ và trò chuyện cùng cô chủ quán tên Yên. Yên trẻ trung, xinh xắn và thuần khiết như chính tên của mình. Yên biết rằng mình có khuôn miệng cười rất duyên, cô thường nở nụ cười tươi tắn, thỉnh thoảng lại có chút gì đó sâu lắng và bí ẩn, vì thế chỉ cần chạm mặt thôi, đã có thể thu hút ánh nhìn của đối phương một cách tự nhiên. Một sự quyến rũ khó gọi tên.

Yên rất thích Apple, con mèo lông dài trắng muốt đến từ vương quốc Anh xa xôi, thanh lịch và kiêu kỳ. Mỗi ngày đến quán Yên đều chơi với Apple, chơi mãi không chán, đến nỗi Apple bức bối, chỉ chăm chăm phóng đi nơi khác, thế nhưng không thể nào thoát khỏi vòng tay vừa yêu chiều vừa quyết

liệt của Yên. Yên có cách yêu mèò thật lạ. Cô càng ôm siết, Apple càng vùng vẫy.

Mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng đó, Huy lại bật cười. Anh là khách quen của quán, cũng là phóng viên ảnh của một tờ tạp chí tuổi teen. Vài tháng trước, anh được bạn giới thiệu Yên làm người mẫu cho bộ ảnh mới của mình, ngay lập tức anh bị vẻ duyên dáng, trong trẻo của Yên thu hút. Lần đầu tiên anh đến quán Yên An là để giao hình cho cô, thế rồi anh cũng bị nơi này hấp dẫn, những ngày sau đã tự nguyện trở thành khách hàng thân thiết của quán.

Ở Yên An có một cây chùm ngây thật to nằm tại góc trong cùng của quán, ngày ngày đón ánh sáng từ giếng trời để sống. Chùm ngây lẽ ra phải chỉ chít lá, nhưng cây này lại

trơ trụi, chỉ có thân. Yên bảo chủ cũ của nơi đây đã không chăm sóc, để cho chùm ngây héo hắt, từ khi mua quán, Yên mới nghiên cứu cách để nuôi dưỡng lại. Cô tước bỏ hết mớ lá héo hon, chuẩn bị chờ đón một đợt sống mới căng tràn trên cây. Trong lúc chờ đợi, mỗi ngày Yên đều treo một bức ảnh đẹp lên thân cây để nó đỡ trơ trụi. Sau khi nghe câu chuyện, cứ dăm ngày Huy lại mang những tấm ảnh chụp phong cảnh của mình đến cho Yên, Yên sẽ háo hức ghi vào mặt sau của bức ảnh những lời chúc dễ thương và ngộ nghĩnh mà chỉ cô mới nghĩ ra, rồi thích thú treo lên chùm ngây, ngả người trên sofa hài lòng nhìn ngắm.

Sau này Huy bảo, để anh chụp thêm hình của cô chủ xinh đẹp rồi treo lên, thì lời chúc phía sau ắt hẳn sẽ linh nghiệm hơn. Yên cười hì hì, nghiêng đầu tạo dáng cho anh

chụp. Mái tóc mỏng và dài của Yên bay lòa xòa trong nắng, quện thành những mớ rung động ngẫu hứng trong lòng Huy. Huy thích dùng chế độ đen trắng để chụp Yên, khi đó nét đẹp của cô hiện ra vẻ mộc mạc và thuần khiết hiếm hoi giữa cuộc đời đầy màu sắc xa hoa.

Apple quan sát hai anh chị chụm đầu trò chuyện và bình chọn các bức ảnh, mùi vị yêu thương thấm đẫm không khí, mè trắng thấy chẳng có gì lạ, bèn quay đầu liếm tay rửa mặt rồi nhún mình phóng hai bước tới chậu cá cảnh nhỏ trong quán cúi xuống uống nước. Mè thường thích ăn cá, còn Apple quen với ăn thức ăn công nghiệp, chỉ dương mắt liếm nước và nhìn những chú cá nhỏ bơi lội, không có chút thèm thuồng. Đó cũng là lý do mà nhiều khách đến quán rất lấy làm thích thú khi nhìn ngắm một Apple lạnh

lùng, cao ngạo, cảm thấy yêu chú mèo sang trọng này biết bao.

An

Nếu ví Yên như mặt trời vì cô luôn xuất hiện tại quán vào ban ngày thì An như mặt trăng, lặng lẽ và lạnh lùng, chỉ chạng vạng mới có mặt ở Yên An.

An rất được lòng các em gái tuổi teen mê sự nổi loạn, vì ở cô chủ thứ hai ở Yên An này, vẻ ngạo đời giăng đầy trước mắt. Yên hay chép miệng than: “An à, tên cậu chẳng giống người.”

Đồng hành cùng An là chú mèo Blackberry lông dài đen tuyền cũng đến từ

Anh quốc. Giống như chủ nhân của mình, ban ngày, khi Yên và Apple có mặt ở sảnh chính của quán thì Blackberry lại vắng mặt. Nó trốn biệt trong một góc trên sân thượng mà ngủ vùi. Bởi vì không hiểu sao chỉ cần Apple và Blackberry xuất hiện cùng một chỗ, chắc chắn sẽ có chiến tranh, mà phần lớn chiến thắng đều nghiêng về phía mèo đen dũng mãnh. Thế nên hai chúng nó mới bị tách ra xa, mỗi cô chủ yêu chiều một đứa.

Ở một góc quán bên cạnh cây chùm ngây là chiếc giá vẽ của An. Mỗi khi An chui vào góc riêng của mình để vẽ. Blackberry lại quần quýt, lúc thì chạy vòng quanh chân An, lúc thì phóng vụt lên người An, cọ người vào ngực cô để vùi vãnh đòi vuốt ve. Nhưng An là loại người không quen thể hiện tình cảm, chỉ vỗ về Blackberry một chốc rồi lại bỏ mặc con mèo đến nỗi nó thường cảm

thấy bị hắt hủi, lùi thúi thu mình trên sofa mà đưa mắt ngắm nhìn An.

Hệt như Blackberry, Huy cũng đang ngồi đối diện ngắm nhìn An. Nét nổi loạn của An thật khó cưỡng, khiến anh thỉnh thoảng đưa máy lưu lại những nét khắc khoải và uể oải đến say lòng của cô. Trái với sự trong trẻo của Yên, huy thích dùng những hiệu ứng màu tối và đậm cho các bức ảnh của An. Những biểu cảm của An chạm đến những cảm xúc tận sâu trong góc khuất của mỗi người.

An ngược lên và bắt gặp Huy đang chụp mình, bèn bỏ dở bức vẽ, bước đến ngồi kế bên Huy.

- Lại chụp An? Có gì đáng chụp đâu.

- Anh sắp đi tu nghiệp nên chụp vài bức ảnh làm kỉ niệm thôi.

An nhìn anh, vẻ trề nải biến mất, thay vào đó là sự tập trung chú ý mà anh ít thấy ở cô.

- Khi nào anh đi?

- Hai tuần nữa.

- Đi bao lâu?

- Một năm.

An rời mắt khỏi anh, quay đầu nhìn giá

vẽ, trong lòng nhiều suy tư. Cô nghe trong tim mình như có một dòng nước lạnh chảy qua, róc rách, trống rỗng và buốt giá.

Một năm trước, trên chiếc cầu Ánh Sao, vào một đêm sáng trăng chẳng có lấy một ngôi sao, khi Huy tỏ tình với An, cô đã im lặng thay lời từ chối. Cô vừa trải qua biến cố lớn của gia đình khi chứng kiến cuộc hôn nhân của cha mẹ đổ vỡ, họ trở mặt, ném vào nhau những lời cay nghiệt, xót xa. Cô đâm ra ghét cả hai người bọn họ, tê tái cho cuộc sống của mình, rồi như chim sợ cành cong, vốn dĩ đã có cảm giác bất an, cô trốn chạy tình yêu.

An giới thiệu Yên cho Huy khi anh cần tìm một người mẫu ảnh cho số báo đầu hạ. An biết Yên sẽ là cô bạn gái lý tưởng và phù

hợp với những âm áp, đẹp đẽ của tâm hồn Huy, cái mà An khao khát sở hữu nhưng lại không có can đảm chạm vào.

An thở dài, với tay mở bao thuốc, lấy ra một điều. An ít khi hút thuốc, trừ lúc cô cảm thấy căng thẳng và rối bời. Điều thuốc vừa châm đã bị Huy giật lại, ném xuống đất, dùng chân dẫm nát. Anh nhíu mày nhìn cô vẻ không đồng tình. An cũng nhìn trả lại vẻ cân nhắc. Nếu là người khác, cô đã nổi giận từ lâu. Nhưng với Huy, cô không thể làm vậy. Anh có một vị trí quan trọng, rất quan trọng trong tim cô.

Huy

Huy bước đi dọc bờ sông Thames, vừa tranh thủ chớp lấy vài khoảnh khắc bình

minh của xứ sở sương mù vừa thâm xuýt xoa vì lạnh.

Hai tháng sau ngày anh đi London, Yên gửi bưu thiếp viết tay cho anh: “Apple nhớ anh nhiều, cả cây chùm ngây cũng nhớ anh nữa!” Huy thấy lòng ấm áp, lâng lâng, định hỏi ngược lại, vậy còn cô, cô có nhớ anh không thì hôm sau lại nhận được tin nhắn qua chat của An: “An nhớ anh nhiều!”

Lòng anh chao đảo, rồi bời như quay trở về con số 0.

Huy tưởng rằng thời gian xa nhà dài đằng đẵng này sẽ giúp anh xác định xem tình cảm anh dành cho ai nhiều hơn, Yên hay An, nhưng đã hơn nửa năm trôi qua, anh vẫn chưa có được đáp án cần thiết. Lý trí mách

bảo anh rằng An đã là quá khứ, là những gì u uẩn rã rời của buổi hoang hôn nên dễ tạo được sự đồng cảm từ trái tim sót lại chút nỗi loạn của chàng trai trẻ như anh. Còn Yên là tương lai, là ban mai yên bình, là sự thuần khiết tuyệt vời mà cánh con trai thường khao khát, thèm thuồng. Thế nhưng mỗi lúc ánh nhìn của Yên xuất hiện trong tâm trí anh thì làn khói thuốc lãng đãng của An cũng xuất hiện, bám riết không buông. Yên và An, như ngày và đêm, như ánh sáng và bóng tối, như niềm vui và nỗi khắc khoải. Anh phải lựa chọn như thế nào?

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Sự nhập nhằng khiến người ta mệt mỏi. Huy dừng chân, Ngồi xuống một băng ghế, lặng lẽ nhìn ngắm dòng sông phản chiếu yếu ớt chút nắng đầu ngày, bồi hồi nhớ về nơi

dừng chân Yên An tại quê nhà. Một người đàn ông trung niên mặc măng tô màu xám cũng bước tới, ngồi xuống bên cạnh anh. Ông châm một điếu thuốc, ngửa đầu thả làn khói tròn vo vào không khí. Huy mê hoặc nhìn làn khói chăm chú, nó gợi anh nhớ về những làn khói của An, đến cảm giác bất cần của cô khiến những người quan tâm cô trĩu nặng tâm tư. Người đàn ông thấy Huy bản thân nhìn theo khói thuốc bèn đưa bao thuốc mời anh một điếu. Anh giật mình, lắc đầu cảm ơn rồi thu lại ánh nhìn.

- Chàng trai trẻ, cậu có tâm sự à?

Huy nhìn người đàn ông châu Âu ngoài năm mươi có gương mặt điển trai đầy thiện cảm, dẫn đo chốc lát. Có lẽ nói chuyện với một người xa lạ và từng trải là điều mà Huy

cần lúc này.

- Tôi đang phải lựa chọn giữa hai cô gái mà tôi yêu thương.

- À ha! – người đàn ông nhìn anh, trong đôi mắt ông ánh lên nét sôi nổi còn sót lại thời tuổi trẻ. – Cậu biết không, đàn ông chúng ta trong đời ít nhiều cũng một lần đối mặt với những quyết định khó khăn, nhất là về phụ nữ.

- Ông đã bao giờ phải lựa chọn chưa? – Huy tò mò hỏi.

- Dĩ nhiên. – Người đàn ông mỉm cười đáp.

- Vậy ông đã làm thế nào? – Huy vội vã hỏi lại.

- Ta chỉ cho cậu, nhưng trước hết cậu phải tin ta.

Huy gật đầu. Ông lôi trong áo ra hai đồng xu khác loại, một bạc một nâu và bảo anh hình dung đây là hai cô gái mà anh dẫn đo. Huy thoáng thất vọng, anh không định chơi trò may rủi lúc này. Nhưng anh vẫn lịch sự gật đầu, thăm hình dung đồng xu màu bạc là Yên, đồng xu màu nâu là An.

Người đàn ông giấu hai tay sau lưng, trao đổi vị trí các đồng xu rồi đưa hai nắm tay ra trước mặt anh.

- Đồng xu bạc.

Huy thở phào khi nghĩ đến Yên, cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm. Anh tưởng tượng đến ánh nhìn trong veo và sống động của cô trong một bức hình trắng đen của mình, khẽ hài lòng. Người đàn ông nhìn vào mắt anh và đọc thấy nét vui thích trong đó, rồi ông mỉm cười.

- Thật ra, chàng trai trẻ à, đây chỉ là một phép thử khẳng định. Bao lâu nay trong tim cậu đã có câu trả lời, chỉ là cậu không dám thừa nhận mà thôi. Nếu như cậu chọn đồng màu bạc và cảm thấy nhẹ nhõm, nghĩa là trước giờ cậu đã muốn chọn người con gái này. Nhưng nếu cậu không cảm thấy nhẹ nhõm mà lại cảm giác hụt hẫng, nghĩa là người từ lâu mà cậu muốn chọn chính là

người con gái còn lại, đồng màu nâu, vì khi đó cậu sẽ không vui.

Huy ngạc nhiên nhìn người đàn ông, từng câu nói của ông xoay vần trong đầu anh. Có lẽ ông đã đúng. Cô gái mà anh đang phải lòng chính là Yên. Anh muốn ở bên cô, muốn nhìn ngắm cô mỗi ngày, muốn cùng cô đi đến tương lai. Còn An là những day dứt sót lại từ một cuộc tình không thành của quá khứ lâu nay vẫn khiến anh nhức nhối.

Người đàn ông cười thành tiếng, vẻ tự mãn dâng đầy trong mắt, đoạn đứng dậy vỗ vai anh.

- Ta thấy cậu khá hài lòng với lựa chọn của mình. Cái cần lựa chọn đã chọn xong, giờ cậu cứ từ từ học cách chấp nhận và đối

diện với nó.

Nói rồi, ông đút sâu hai tay vào túi áo khoác, ung dung rời đi.

Huy vẫn ngồi im. Anh nhắm mắt, hít đầy lồng ngực mùi của sông, mùi của gió và cảm thấy yên bình. Rồi anh tưởng tượng một người con gái thật quen thuộc bước đến, ngồi cạnh mình phía bên phải, dịu dàng ngả đầu lên vai anh, từng làn tóc mỏng và dài của cô ấy cuốn lấy hồn anh. Phía bên trái, ít khói thuốc mờ mờ của quá khứ vờn qua khiến anh bối rối. Nhưng anh biết, quá khứ chỉ là quá khứ, đã đến lúc bỏ lại sau lưng một vùng ký ức.

Huy đứng dậy, sải bước như chạy về căn phòng trọ của mình, trong lòng dâng lên cảm

xúc an lành và hân hoan. Anh sẽ gọi cho Yên, thú nhận rằng anh nhớ cô rất nhiều, rằng anh rất muốn được nhìn cô chơi đùa với Apple và viết những câu chúc dí dỏm rồi treo lên cây chùm ngây. Và sẽ hỏi cô rằng, cô có nhớ anh không?

Phía chân trời xa xa, vàng dương rực rỡ chói lòa cả dòng sông Thames. Một ngày mới lại bắt đầu.

1145 ki lô mét

Sài Gòn. Du Dương, hai mươi hai tuổi

Du Dương bước vào nhà, nhẹ nhàng đặt túi sách xuống sofa trắng tinh, cảm bó uất kim hương đang ôm trong lòng vào lọ, nhắm mắt hít sâu mùi hương thoang thoảng, tâm tư nàng hoàn toàn yên bình. Rồi nàng vào bếp, pha cho mình một ly cà phê, ủ chiếc ly sứ màu khói ấm nóng trong lòng bàn tay, bước ra phòng khách.

Nàng với tay mở túi xách, lấy ra quyển *Hẹn em trên đỉnh Lang Biang* của Hải Phong, ngã dài xuống sofa và bắt đầu đọc.

Nàng nhíu mày mỗi khi tập trung vào đoạn tâm lý gay cấn và bật cười sảng khoái với những câu thoại duyên dáng của tác giả viết truyện trinh thám ly kỳ đang được yêu thích nhất hiện nay trong giới văn chương. Quyển sách này của anh xứng đáng là một

hiện tượng, xứng đáng được giới truyền thông ca tụng và độc giả săn lùng, hết như những quyển trước đây anh viết.

Thỉnh thoảng, Du Dương ngừng đọc và lật lại trang bìa của quyển sách, ngắm nhìn bức ảnh chàng trai khôi ngô với sống mũi cao nổi bật và đôi mắt sâu đầy bí ẩn, đôi môi lúc nào cũng nhếch lên như thách thức. Ôi, mình ngưỡng mộ chàng trai này biết bao! Dí dỏm và sâu sắc bậc nhất là đây.

Hà nội. Hải Phong, hai mươi sáu tuổi

Phong trở về nhà sau một ngày làm việc quá sức. Ấy vậy mà anh nào đã được nghỉ ngơi. Ăn vội vàng ổ bánh mì mua trên đường, anh mở máy tính, bắt tay vào soạn cho xong kế hoạch buổi họp báo của một

khách hàng lớn. Chuyên viên quan hệ đối ngoại của một tập đoàn điện tử quốc tế là công việc chính của anh, bên cạnh nghiệp viết truyện trinh thám. Theo thói quen, anh với tay mở ti vi tranh thủ nhồi nhét vào đầu những tin tức tiêu biểu trong ngày.

Trên truyền hình phát đến đoạn giới thiệu về buổi ra mắt sách của cô nàng Du Dương. Anh tạm ngừng công việc chú ý theo dõi. Nàng xuất hiện với hình ảnh nữ tính và lãng mạn hoàn hảo. Chiếc đầm màu xanh chấm bi duyên dáng tôn lên cơ thể đẹp đẽ và nước da trắng muốt. Khuôn mặt khả ái với đôi mắt to nổi bật và vành môi cong buống bình. Anh vô thức khẽ cười khi nhìn ngắm nàng.

Trước đây, anh cũng vài lần đọc qua các

tác phẩm của nàng, phải nói rằng nàng rất có tài. Nàng giỏi tưởng tượng và có khiếu chơi đùa với ngôn ngữ. Từng lời, từng câu nàng viết ra nồng nàn và bay bổng như thơ. Nó vỗ về trái tim nhạy cảm của mọi cô gái và làm rung động lý trí sắt đá của những chàng trai, trong đó có cả anh. Nàng nhanh chóng nổi tiếng trên các diễn đàn, người ta đua nhau mời nàng tham gia các buổi giao lưu văn học, rồi nàng đều đặn xuất bản sách và xuất hiện trên mặt báo như hình mẫu người phụ nữ đáng mơ ước.

Yêu em dài lâu, anh tự nhủ, anh sẽ tìm mua tác phẩm mới nhất của nàng.

Sài Gòn, sự kiện giao lưu văn học Việt Nam

Du Dương háo hức và hân hoan. Từ trưa mà nàng đã chuẩn bị gần như xong mọi thứ, từ dưỡng da, chăm sóc móng, trang điểm và làm tóc. Đến sát giờ diễn ra sự kiện, nàng hãnh diện khoác lên người chiếc đầm hoa cổ điển màu nâu đất, chọn đôi giày cùng tông màu rồi tự tin hòa mình vào dòng người đổ xô xuống phố.

Nàng đến sự kiện đúng giờ, len lỏi khắp căn phòng to lớn và lộng lẫy. Ở đây toàn những người có tiếng tăm trong giới văn chương, nàng chưa kịp trầm trồ chào hỏi người này thì đã nhìn thấy người khác bước tới trò chuyện cùng nàng. Nàng cười nói huyên thuyên ra chiều rất thích thú, nhưng trong thâm tâm chỉ đang chờ để được diện kiến một người.

Rồi nàng nghe ai đó thì thầm, Hải Phong đã đến.

Nàng quay phắt lại nhìn cánh cửa ra vào, tim nàng đập rộn ràng khi trông thấy anh. Cao ráo, phong độ và đầy khí chất. Tuy nhiên điều nàng muốn khám phá nhất là những gì che dấu đằng sau đôi mắt sâu thẳm của anh.

Nàng cứ thế nhìn anh không rời, bước chân vô thức từ từ tiến đến chỗ anh, rồi dừng lại ở một khoảng cách nhất định. Nàng nhìn anh đang bị đám đông vây kín, nàng không muốn là một người trong số họ, nàng ngưỡng mộ anh, nhưng nàng không muốn anh nhận ra điều đó.

Anh thoải mái trò chuyện cùng mọi

người, và trong một khoảnh khắc ngắn như một hơi thở vội, anh chợt nhìn thấy nàng. Nụ cười trên môi anh tươi tắn hơn. Đôi mắt sâu của anh chiếu thẳng vào mắt nàng, một giây, hai giây, ba giây. Rồi anh khẽ gật đầu chào nàng, nhìn nàng ra chiều muốn nói, anh tìm thấy em rồi.

Tìm thấy nhau

Người ta bảo rằng những người hoạt động trong lĩnh vực sáng tạo nghệ thuật thường nhạy cảm, tinh tế và lãng mạn hơn hẳn những người khác. Nếu như là những dịp khác thì anh đã nghĩ ra vài chiêu trò tranh cãi về điều đó để mua vui, thế nhưng cho đến lúc này anh lại tin chắc chắn điều đó.

Anh bước đến gần Du Dương, ánh mắt

họ không rời nhau ra lấy một phút. Họ chào hỏi vài câu lấy lệ, nhưng rõ ràng anh thấy như mình đã hiểu hết về nàng. Dựa vào đâu? Dựa vào những góp nhặt trong sáng tác của nàng. Văn chính là người. Và anh yêu văn phong của nàng.

- Em vừa đọc xong cuốn sách mới nhất của anh.

- Em thấy thế nào?

- Tuyệt vời! Bao giờ cũng vậy.

- Nói rõ hơn đi.

- Dí dỏm, sâu sắc, tinh quái, mạnh mẽ, ngạo mạn, gợi cảm.

Anh bật cười

- Em đọc được trong sách của anh nhiều như thế sao?

- Không, em đang nói đến anh, không phải sách.

Lần này thì anh phá lên cười.

- Em thật đáng yêu.

- Chỉ đáng yêu thôi sao?

- Xem nào... Xinh đẹp, thông minh, nồng nàn, quyến rũ, tuy nhiên rất bướng bỉnh và

nhều chiêu trò.

Nàng liếc nhanh xuống đất để che dấu vẻ ngại ngùng, nhưng miệng vẫn cười thật tươi vì lời khen của anh. Nụ cười của nàng rất đẹp, rất ngọt ngào. Nó khiến khuôn mặt nàng sáng bừng, sự hân hoan như lan truyền sang người đối diện làm họ không thể không rung động.

Anh thở dài vì thua cuộc. anh đã rung động rồi.

Rung động

Không hẹn trước mà lại như sắp đặt, ba ngày anh lưu lại Sài Gòn, nàng đều bên anh. Mỗi sáng nàng đánh thức anh bằng cuộc

điện thoại chớp nhoáng: “Dậy đi nào, nửa tiếng nữa em đến”, và rồi đúng như lời hứa, anh xuống đến sảnh khách sạn đã thấy nàng thư thái ngồi chờ, chào đón anh bằng nụ cười sáng bừng như nắng Sài Gòn.

Sài Gòn đối với anh không xa lạ gì, nay bỗng như lột xác, mới mẻ hẳn khi có nàng bên cạnh. Nàng dẫn anh thăm thú những nơi bí hiểm, độc đáo, đi qua biết bao con đường vòng vèo nhưng tươi đẹp, rong ruổi biết bao câu chuyện cười mở của cả hai.

Cũng có khi nàng bày anh ngồi bệt xuống công viên, hòa mình với những bạn trẻ dễ trò chuyện, giao lưu, lúc thì lại kéo anh vào một quán cà phê sang trọng, tự tin sải bước đến sân khấu hát tặng anh bài *Today was a fairytale*. Giọng nàng trong trẻo và ngọt

ngào như những viên kẹo, tan dần trong đôi
tai anh.

[©STE.NT](#)

*But can you feel this magic in
the air?*

*It must have been the way you
kissed me*

*Fell in love when I saw you
standing there*

It must have been the way

Today was a fairytale

It must have been the way

Today was a fairytale...

- Em đã dùng bài hát này giết chết bao nhiêu chàng trai rồi?

- Chỉ giết được những ai tình nguyện chết vì em thôi.

Nàng bỏ lửng câu nói, mỉm cười bí hiểm, quay mặt đi.

Đứng ở đài quan sát Saigon Skydeck, toàn cảnh thành phố về đêm xinh đẹp của phương Nam nằm gọn trong tầm mắt. Còn đôi bàn tay của cô gái Sài Gòn xinh đẹp thì nằm gọn trong tay anh.

- Cảm ơn em vì những ngày vừa qua. Sài Gòn nhờ có em nên trở nên tuyệt vời hơn bất kỳ nơi nào anh từng đến.

Nàng đưa tay búng nhẹ mũi anh, nghịch ngợm, quấy luyến. Tới khuya anh sẽ đáp chuyến bay trở về nhà, về với cuộc sống thực sự của anh, một nơi không có nàng.

- Tại sao chúng ta không yêu nhau, em nhỉ?

Câu nói lướt qua đầu môi anh khiến nàng thảng thốt. Đâu phải nàng chưa nghĩ đến chuyện đó. Anh độc thân, còn nàng thì mãi chưa tìm được ai cho nàng cảm giác tuyệt diệu như anh. Nàng thần tượng anh, say mê

anh, hạnh phúc khi được ở bên cạnh anh và được anh đáp lại. Thế nhưng...

- Khoảng cách giữa chúng ta là 1145 ki lô mét. Giữa Hà Nội và Sài Gòn. Em không đủ tự tin để duy trì tình yêu này.

Nàng nói ít nhưng anh hiểu nhiều. Giả như yêu nhau, chuyện tình của họ không thể nào tránh khỏi sự nghi ngờ, cảm giác bơ vơ, sự nguội lạnh, mệt mỏi vì nhớ thương và hy vọng. Một ván cược quá lớn cho trái tim và tương lai hai người.

Ngay khoảnh khắc nàng đáp trả bằng câu nói đó, dường như vòng tròn màu hồng vô hình kỳ diệu bao quanh cả hai trong thời gian qua bỗng rạn nứt và vỡ vụn. Sự ngọt ngào và lặng thinh thế chỗ, làm cho không

gian quanh họ như đóng băng từ đó cho đến lúc nàng tiễn anh ra sân bay.

Cuối cùng anh là người phá băng trước. Anh mỉm cười và dang rộng vòng tay.

- Thôi nào người đẹp, lại đây ôm anh một cái tạm biệt đi.

Nàng nhoẻn cười nhẹ nhõm, bước đến, ôm choàng lấy anh, cảm nhận đôi tay anh dịu dàng siết chặt. Mùi hương của biển chiều xanh, loại nước hoa anh dùng, khiến nàng chìm sâu vào một giấc mộng đẹp, phải chăng mãi không thức dậy. Anh đưa tay vuốt tóc nàng.

- Em sẽ mãi là người con gái đặc biệt

nhất trong lòng anh.

Một giọt nước khế rời mi nàng, chậm chậm rơi xuống vai áo anh rồi tan mất, chỉ để lại một dấu vết nhỏ nhoi khó nhận ra.

[©STE.NT](#)

Nhớ đơn phương

Suốt một tháng nay nàng chẳng thể viết được trang nào cho ra hồn. Từ ngữ hiện trên file word càng ngày càng nhiều nhưng hoàn toàn không có thần, khiến nàng chán nản xóa hết đi và không ngại tặng kèm cho chúng hai chữ rác rưởi.

Và dù có trăm ngàn lý do để biện hộ cho

việc đó đi chẳng nữa, nàng vẫn phải thừa nhận nguyên nhân lớn nhất, nàng nhớ anh. Nhớ ánh mắt sâu như biển cả của anh, nhớ nụ cười như có thuật thôi miên khiến người khác phải vui theo, nhớ vòng tay ôm dịu dàng của anh, những câu chuyện miên man trong kho kiến thức bất tận mà anh thường chia sẻ với nàng.

Nhưng rồi sao, nàng đã từ chối tình yêu của người con trai đó, người mà nàng ngưỡng mộ rất lâu, từ trong những trang sách đến ngoài cuộc sống. Có những khoảnh khắc dường như chỉ xuất hiện một lần trong đời, như khi anh mở lời đề nghị một mối quan hệ yêu đương giữa họ thì nàng lại dứt khoát chối từ. Và giờ nàng hối hận?

Vì sao từ hôm trở về anh gần như không

liên hệ với nàng nữa? Nàng có nên chủ động liên hệ với anh? Nhưng có chút kiêu hãnh và sợ hãi mơ hồ cứ ngăn nàng lại. Anh đã quên nàng? Lời nói yêu thương anh đã bỏ lại ở mảnh đất phương Nam này?

Xem mắt

Người con trai xa lạ ngồi đối diện nàng thật đẹp, như một bức tượng điêu khắc, vẻ đẹp mạnh mẽ của anh ấy khiến nàng liên tưởng đến những chàng trai cơ bắp trong phim điện ảnh Hollywood. Anh ấy rất chu đáo và thông minh. Sẽ rất tuyệt vời nếu anh ấy trở thành chàng trai của nàng, rồi trở thành chồng nàng và cha của những đứa con nàng.

Vậy sao nàng lại không vui? Trái tim

nàng trông rỗng, chùng xuống, thỉnh thoảng lại nhói đau khi nghĩ đến một người. Nỗi nhớ kéo dài suốt hai tháng nay khiến nàng héo hon đi nhiều. Hải Phong, anh đã thực sự quên em?

Vậy em sẽ tìm một người khác có thể giúp em quên anh.

- Du Dương, ăn tối xong chúng ta đi xem phim nhé!

- Vâng!

Miệng nàng cười nhưng tim không cười. Vừa lúc đó điện thoại reo vang, một số lạ và rất dài.

- Là anh đây, Du Dương.

Nàng chết lặng. Giọng nói mà nàng đã chờ đợi đến tuyệt vọng những ngày qua. Tại sao lâu nay anh không gọi, giờ lại gọi đúng lúc này?

- Anh đang ở đâu?

Nàng không hiểu tại sao mình lại vô thức hỏi anh câu đó trong khi bước ra ngoài khoảng trống lan can của nhà hàng. Tìm nàng như thất lại, biết bao băn khoăn nàng muốn hỏi anh, biết bao điều nàng muốn nói với anh.

- Anh đang ở Melbourne. Anh vừa mới ký xong hợp đồng cùng với đối tác và đang

rất vui. Anh rất muốn được gặp em, được nghe giọng nói của em.

- Anh có vừa uống rượu không đấy?

- Một ít thôi, nhưng anh không say. Em này, có điều anh muốn nói với em, đừng ngắt lời anh, nghe anh nhé!

- Vâng.

- Anh nhớ em nhiều lắm!

Du Dương nghe trái tim mình như rên rỉ. Anh nhớ em mà không thềm liên lạc với em ư? Nhưng nàng vẫn im lặng chờ nghe anh nói tiếp.

- Xin lỗi vì bao lâu nay anh có vẻ như lảng tránh em, anh đang thử tập quên em vì anh nhớ em còn cào. Hai tuần qua, anh đi công tác ở Melbourne, và em tin không, dù đã đi xa em hơn 7000 ki lô mét, vậy mà hình bóng em vẫn luôn bên anh. Vì thế mà anh mới thấy những lời em nói hôm trước thật sai lầm. Khoảng cách giữa chúng ta không phải là 1145 ki lô mét, giữa hai trái tim chúng ta không hề có bất kì khoảng cách nào cả. Em luôn hiện diện trong tim anh.

Từng lời anh nói như mê hồn hương, xông thẳng vào tâm trí nàng và làm nàng bị mê hoặc. Nàng không đáp lại được lời nào.

- Vậy nhé, cô nàng đặc biệt, tuần sau anh sẽ lại vào Sài Gòn để tìm em, anh sẽ yêu cầu em cho anh một cơ hội bàn tính chuyện

của chúng ta. Chuẩn bị tinh thần đi nhé, lần này anh sẽ không để em thoát đâu.

Anh nói thêm gì đó nữa nhưng nàng không nghe thấy hết vì tâm trí bận bay đến Melbourne tìm anh rồi. Anh chào tạm biệt nàng và tắt máy. Tiếng một người con trai khác cất lên khiến nàng bừng tỉnh.

- Du Dương, em xong chưa? Chúng ta đi xem phim kéo trễ.

- Xin lỗi, em muốn về nhà.

Vĩ thanh

Du Dương bước vào nhà, mở tung cửa sổ rồi hít căng lồng ngực làn gió đêm mát

rượu. Nàng đưa tay chống cằm rồi ngược nhìn trời đêm huyền diệu, đen tuyền và chi chít sao. Đêm ở Melbourne thế nào anh nhỉ, có đẹp hơn những gì mà em đang nhìn thấy lúc này không?

Bỗng nhiên nàng thềm đến còn cào được viết gì đó. Với tay mở máy tính, ngồi xuống trước bản word, nàng trầm tư vài phút rồi bắt đầu gõ vào những dòng đầu tiên cho tác phẩm mới nhất của mình.

“1145 ki lô mét.

Sài Gòn, Du Dương, hai mươi hai tuổi...”

Chị em muộn

Bắt đầu từ năm mười tuổi, những cơn mộng lạ kỳ ấy đột nhiên bước vào trong giấc ngủ của tôi, rồi thỉnh thoảng lặp đi lặp lại không theo một quy chuẩn thời gian nào.

Trong mơ, tôi thấy cha ôm ấp một người phụ nữ khác không phải là mẹ. Ông cười cùng bà ta ra chiều vô cùng thư thái, vui thích. Cha có nụ cười rất tươi, rất ấm áp.

Phải nói rằng cha là một người hiền hòa dễ mến và nổi tiếng chung tình với mẹ. Mẹ là con nhà gia giáo và giàu có, tính tình điềm

đam và tâm hồn đẹp đến khó tin. Cha yêu mẹ vô cùng, trân quý mẹ vô cùng, trước đây đã trải qua bao cuộc đấu tranh gian khổ với gia đình của mẹ, mới có thể cưới được mẹ. Ông là thần tượng vĩ đại trong lòng tôi.

Vì vậy, dù là trong giấc mơ, rõ ràng tôi vẫn nhận ra mình kinh ngạc, đau đớn và tức giận. Sự phản bội đột ngột và kinh hoàng đến không thể nào tin được. Tôi hùng hổ lao vào bà-phá-đám, lấy roi mây quất liên tục vào người bà ta, vừa đánh, vừa hét, vừa khóc. Những tiếng "tại sao", "tại sao", cứ thoát từ miệng tôi ra, nức nở không dứt, ngày càng cao vút xé ruột xé gan. Tôi phải đánh giùm mẹ tôi, phải đánh giùm tôi, tôi phải đuổi người đàn bà ấy đi.

Và lần nào đến trường đoạn này, tôi cũng

giật mình thức dậy, nước mắt nóng hổi vương đầy mặt cùng một trái tim đau đớn tưởng như chực vỡ tan. Tại sao?

Tôi chưa một lần kể chuyện này với cha, hay với bất cứ ai. Chỉ nghĩ rằng mơ, không phải thực. Nhưng sau này xâu chuỗi nhưng mảnh kí ức đó lại, tôi chợt nhận ra, một đứa trẻ mười tuổi là tôi, không hiểu bằng cách nào đã vô tình có được thứ linh cảm kỳ lạ mơ hồ.

* * *

Cha mất năm tôi mười lăm tuổi, cùng với người đàn bà đó, khi họ đang trên đường đến bệnh viện để thăm con của họ.

Con của họ. Một đứa con trai. Kém tôi năm tuổi. Và trước nay tôi chưa bao giờ biết rằng nó tồn tại trên đời này, dưới bất kì danh nghĩa gì.

Nghĩa là giờ đây, bỗng nhiên có một đứa em trai. Thiên Ân. Hình tượng người cha cao quý và vĩ đại trong tôi sụp đổ, vỡ tan như bọt biển.

Nó sinh ra ở một tỉnh miền Tây, trời xui khiến thể nào bị đau ruột thừa ngay trong lần đầu tiên lên thành phố chơi cùng thầy cô và đám bạn trong lớp. Họ đưa nó vào bệnh viện, mẹ nó, bà-phá-đám, lên đến bến xe gọi cha tôi ra đón để chở đi thăm nó. Và tai nạn xảy ra.

Trước khi mất, cha tôi chỉ kịp trần trối với mẹ: "Giúp anh nuôi dạy nó cho thật tốt", rồi xuôi tay. Lời xin lỗi cũng không kịp nói với bà, trong lời cuối cùng cũng không hề có nhắc đến tôi.

Sau tang lễ, mẹ tôi đón nó từ bệnh viện về nhà trong sự cảm lạnh đến bi thương. Nó gầy gò và trầm lặng, nhưng đôi mắt sáng và nụ cười ấm áp vô bờ. Tôi tuyệt vọng nhận ra, nó giống cha biết chừng nào.

Mẹ lặng lẽ lo cho nó, thương yêu nó như là dồn hết những tình cảm mất mát của chồng vào đứa con rơi này. Đôi lần tôi vừa tức giận vừa than phục bà, làm sao bà có thể chịu đựng được điều đó, chịu đựng được việc hằng ngày nhìn thấy hình hài của đứa con trai đó mà không liên tưởng đến những

lỗi lầm của những người đã sinh ra nó.

Có lần tôi hỏi bà câu đó, bà chỉ thờ dài, rồi đưa ra một mớ lý do để giải thích cho tôi nghe. Rằng cha luôn mong muốn có một đứa con trai để nối dõi nhưng sau khi sinh tôi khó khăn, bà đã không còn khả năng sinh nở nữa. Rằng thằng nhỏ giống cha, lại ngoan ngoan và sáng dạ, bà không nỡ đổi xử tệ với nó. Rằng chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của ông, để hương hồn ông được an nghỉ nơi chín suối. Tôi nghe tất cả những lý do này, chỉ rút ra được một điều, bà thật sự rất yêu thương cha, yêu đến nỗi sẵn sàng bỏ qua hết nỗi lầm của ông, sẵn sàng nuôi nấng giọt máu mủ sót lại của ông được sống đàng hoàng.

Nhưng tôi thì không. Đối với nó, tôi giữ

thái độ lạnh nhạt như thể nó không đáng để tôi đếm xỉa đến, như là sự có mặt của nó không có chút giá trị nào, nó không hề tồn tại trong cuộc sống của mẹ con tôi. Ba chúng tôi ngồi chung một mâm cơm, nhưng tôi chỉ trò chuyện cùng mẹ. Bao lần nó ngây thơ hỏi tôi vài câu hỏi, nhưng chỉ nhận lại sự im lặng của tôi. Riết rồi nó không dám hỏi gì tôi nữa, chỉ lẳng lẳng trơ mắt nhìn tôi, quan sát mọi nhất cử nhất động của tôi.

Có những khi bắt buộc phải giao tiếp, tôi lạnh lùng buông vài câu ra lệnh, còn lại thì chẳng chuyện trò gì hết. Tôi cứ ra vẻ bình thản sống tiếp cuộc đời của tôi. Nhưng trong thân tâm, tôi không hề thấy bình yên, kể từ ngày mà tôi biết tất cả sự thật về tội lỗi của cha tôi.

Mười chín tuổi, tôi lên đường sang Anh du học. Đêm tiễn tôi ở sân bay, mẹ cứ ngậm ngùi lau nước mắt. Nó ở bên cạnh mẹ, quần quít và chăm sóc bà. Lần đầu tiên trong suốt bốn năm ở chung nhà, tôi mới thật sự thả lỏng người để nhìn đến nó.

Phải nói rằng mẹ tôi là người đàn bà giỏi giang và đáng phục nhất quả đất. Bà nuôi dưỡng nó tốt đến nỗi, nó dần dần rũ bỏ hết lớp vỏ quê mùa chân chất, từ một đứa trẻ gầy gò đen nhẻm giờ đã chắc nịch, trắng trẻo và thư sinh. Những đường nét trên mặt đã bớt giống cha. Vì vậy tôi cũng bớt ghét nó.

Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm giác rằng

thật may vì có nó ở bên chăm sóc mẹ khi tôi đi xa. Tôi bước đến trước mặt thẳng nhóc mười bốn tuổi đầu, đã cao ngang gần bằng tôi, khẽ giọng nói:

"Ở nhà chăm sóc mẹ Thanh chu đáo, nghe chưa!"

Thằng nhỏ "dạ" mà giọng mừng rơn như là tôi vừa mới cho nó vàng. Rồi ngập ngừng nói: "Chị Hai đi bình an."

"Ừ."

Chỉ thế thôi mà mắt nó rơm rớm vì xúc động. Cuối cùng chị hai cũng đã trả lời nó.

Năm tôi hai mươi hai tuổi, ở xứ người lạnh lẽo và đơn côi, tôi đã gặp Mike, mối tình đầu của tôi. Mike chắc chắn, phong trần và đầy nam tính. Anh vẫn gọi được cảm giác thật thân quen, nhưng cũng đủ lạ lẫm, mới mẻ để cuốn hút tôi. Chúng tôi nhanh chóng lao vào nhau, viết tiếp câu chuyện tình dang dở của ngày xa xưa.

Khi người ta ngập tràn trong tình yêu, trái tim cũng trở nên yếu mềm và bao dung hơn. Tôi bắt đầu mở lòng mình ra với mọi người, với cả em trai tôi. Những cuộc gọi điện về, tôi đã chịu nói chuyện với em, dù chỉ là vài câu hỏi qua loa đại khái, đủ để tôi hiểu thêm về tình hình cuộc sống của nó.

Nó khác đi nhiều, giọng trầm hơn, ít nói

hơn, trưởng thành hơn. Mẹ bảo nó rất đẹp trai, thường xuyên được mời làm người mẫu ảnh, người ta hay gọi nó bằng tên tiếng Anh là Alex. Ở bên này con gái ngày ngày đều kéo nhau qua Facebook của nó để tán tỉnh nó. Tôi bật cười. Mẹ mà cũng biết Facebook ư? Mẹ cũng cười: "Ừ, em chỉ cho mẹ đó."

Tôi trầm ngâm. Tưởng tượng ra cảnh mẹ và em quây quần sớm tối nương tựa vào nhau, lòng lại có chút ngậm ngùi và xúc động.

Rồi một ngày mùa Hè, mẹ ướm lời: "Cuối năm mẹ cho em qua học với con nhé!"

Tôi giãy nảy trong điện thoại: "Nó đi rồi, ai chăm sóc mẹ?"

Mẹ thở dài: “Nhưng em còn có tương lai. Nó phải đi con à!”

Tôi tiếp tục phản đối: “Con chỉ là chấp nhận sự hiện diện của nó chứ không yêu thương gì đâu, qua đây lại đụng mặt ngày đêm, con không chịu nổi!”

“Thôi thì mẹ cho nó ở riêng vậy, để khỏi phiền con.”

Tôi tính toán, nếu tôi ở cùng em trai, mẹ sẽ đỡ tốn kém một khoảng sinh hoạt phí khá khá. Vậy là tôi đành buông xuôi chấp nhận cho em ở cùng.

Trời mùa Đông London lạnh lẽo đến tê người.

Em bước ra khỏi sân bay trong chiếc áo khoác to sụ sành điệu, và tôi đã ngây ra năm giây trước khi mở miệng gọi được tên em. Em rất cao, rất đẹp. Đôi chân dài vững chãi thẳng bước, cặp mắt sâu sau gọng kính cận đen, trông em vừa xa cách vừa thu hút đến mê hồn. Đường nét trên gương mặt hài hòa và nam tính đáng ngạc nhiên. Và tôi nhớ lại câu nói của mẹ, bật cười khi hiểu rằng vì sao bọn con gái ngày ngày chạy qua Facebook của em để tán tỉnh em.

“Alex!”

Em giật mình khi nghe tôi gọi tên, tươi cười với tôi, mắt sáng rực.

“Chị Hai!”

Tôi đón Alex về nhà, chỉ dạy cho em mọi thói quen sinh hoạt bên này. Em lắng nghe với vẻ háo hức, say mê và kính cẩn. Tôi hài lòng. Nếu em cứ biết điều như thế này, sống chung với nhau không hẳn quá tệ. Tôi vẫn có thể chịu đựng thêm một, hai năm nữa cho đến khi hoàn thành khóa học, rời khỏi đây và trở về Việt Nam.

Tôi lặng lẽ đi về, thói quen sống một mình và thói quen lạnh lùng với em vẫn không thể nào xóa bỏ. Em không đòi hỏi gì hơn và luôn tỏ ra biết điều. Hai chị em thường ngày kín tiếng, nhưng rõ ràng tâm

hồn em tỉ mỉ và ấm áp hơn tôi. Em luôn chủ động bỏ hết đồ đạc vào máy giặt giùm tôi, rồi tranh thủ đem ra phơi ngay cả trước khi tôi kịp nhớ đến. Luôn về nhà trước tôi, chuẩn bị sẵn món ăn Việt Nam cho tôi. Ngày nghỉ em chăm sóc mớ cây cảnh giùm tôi, dẫn con Mina của tôi đi dạo, dọn dẹp giùm bãi chiến trường của tôi và lũ bạn mỗi khi chúng tôi bù khú thâu đêm.

Có lần tò mò, tôi hỏi em: “Sao lại mang kính thế, em có cận đâu ?”

“Vì nếu em không mang kính, nhìn em sẽ rất giống cha. Em biết chị không thích em giống cha.”

Tôi lặng đi vì bất ngờ. Em trai tôi tinh tế thế đấy.

“Sau này không cần mang nữa!”

Em ngạc nhiên nhìn tôi, rồi từ đó về sau tôi thấy em không mang kính nữa.

Có lần tôi cãi nhau với Mike, bỏ học chạy về nhà sớm để khóc thì mới biết ra mình đánh rơi chìa khóa cửa từ lúc nào. Tôi chỉ nhận một tin cho em, rằng tôi làm rơi chìa khóa, đang ở trước nhà và hỏi chừng nào em về. Em lẳng lặng bỏ ngang buổi học, bắt xe buýt đi một quãng đường gần hai mươi ki lô mét để về nhà mở cửa cho tôi. Rồi em lại lẳng lặng bắt xe quay trở về trường để học tiếp.

Những lúc như vậy, khi đã yên vị trong

chăn êm, nệm ấm và nghĩ đến em đang lạnh giá ngoài kia, tim tôi chợt rung động, ngây ngô thầm hỏi có phải em đang tự xem mình phải có trách nhiệm chăm sóc tôi thay cha hay không?

* * *

Tôi và Mike chia tay nhau, mùa Đông một năm sau đó.

Lúc anh thông báo rằng là anh sẽ về Việt Nam và lấy vợ, tôi chết trân, ngay quán cà phê Louisiana vào một buổi chiều rét đậm. Tôi đã mơ hồ nhận ra sự thay đổi của anh trong vài tháng gần đây, lạnh nhạt và căng thẳng hơn, nhưng tôi không hề chuẩn bị trước cho một cuộc chia tay. Tôi cứ đi lang thang khắp hết đường phố London, tìm lại

hết những con phố mà chúng tôi đã từng đi qua, những quán ăn mà chúng tôi đã từng ghé vào, những góc vắng mà chúng tôi rúc vào đó hôn nhau, yêu nhau.

Tôi gục ngã ngay một con đường quen thuộc nào đó trong số hàng chục con đường mà chúng tôi từng đi qua. Người ta đỡ tôi dậy, dìu tôi vào nghỉ chân trong một dãy cầu thang bên đường.

Tôi gọi cho em, giọng yếu ớt:

“Alex, ra đón chị đi!”

Em cuống quýt hỏi tôi đang ở đâu. Tôi cũng không biết nữa. Người ta nói giúp tôi rằng tôi đang ở con đường nào đó. Lát sau

em hốt hải chạy đến, dìu tôi vào taxi, đưa tôi về nhà.

Em cởi áo ngoài của tôi đang ướt đầm hơi sương lạnh, thay bằng chiếc áo khoác khác dày và khô hơn, đẩy tôi lên giường, vùi người tôi trong chăn. Rồi em chạy đi pha cho tôi ly sữa ấm. Em đỡ tôi dậy, bắt tôi phải uống cạn.

Tôi nhắm nghiền mắt, nước mắt chảy thành dòng. Em lặng lẽ lấy khăn lau hết cho tôi. Rồi tôi thức dậy, thấy em vẫn ngồi đó nhìn mình lo lắng, như là em chưa hề rời khỏi chỗ ngồi và luôn ở đó trông chừng tôi.

Tôi đưa tay ra gọi em. Em lập tức chạy đến gần.

“Sao lại tốt với chị như vậy?”

“Vì chị là chị Hai của em.”

“Có chăm sóc em được ngày nào đâu?”

“Nhưng vẫn là chị Hai.”

Tôi lại khóc.

“Nếu bây giờ, chị nói chị không ghét em nữa, liệu có quá muộn không? Em chớp mắt nhìn tôi vài giây, rồi nở nụ cười. Em bảo tôi chờ một chút, đứng dậy thoăn thoắt bước đi, rồi quay trở lại với một tờ tạp chí trong tay.

Tôi ngạc nhiên nhìn tờ tạp chí thời trang của London, mở đến trang có phần giới thiệu về em, một người mẫu ảnh độc quyền của tờ tạp chí này. Tôi bắt em làm công việc này nhưng chưa từng biết em lại có bài phỏng vấn riêng.

Trong đó, em bảo rằng em chưa có bạn gái, nhưng hiện tại em lại có hai người phụ nữ quan trọng nhất đời mình. Một là mẹ Thanh, mẹ của chúng tôi, và hai là tôi. Em bảo rằng chị của em rất xinh đẹp, rất giỏi giang, rất bản lĩnh, là mẫu người phụ nữ mà em mong muốn sẽ gặp được trong đời. Em còn khẳng định, hai người phụ nữ này chính là gia đình của em, dù cho có thế nào đi nữa, em vẫn yêu mến chúng tôi bằng cả trái tim.

Tôi lại khóc. Và em lại lặng lẽ lau nước mắt cho tôi.

Đêm đó, lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi và em có một buổi tâm sự với nhau. Tất cả chuyện quá khứ, chuyện của cha, chuyện của mẹ, rồi kéo sang chuyện về Mike. Tôi kể, tôi khóc, và bỗng thấy nhẹ lòng. Em nghe, em cũng khóc, và rồi em an ủi tôi. Mãi cho đến khi tôi thiếp đi lần nữa vì mệt, hình ảnh cuối cùng của tôi về em khi đó vẫn là hình ảnh đẹp nhất giữa hai chúng tôi mà có lẽ đời này tôi không thể nào quên, khi em dịu dàng ngồi vuốt tóc tôi cho đến khi tôi ngủ say.

* * *

Ngày tốt nghiệp của Alex tại London, ba

năm sau.

Mẹ bay từ Việt Nam sang. Đêm trước ngày tốt nghiệp, ba mẹ con chúng tôi nấu nướng đồ ăn khuya ở sân sau nhà, vừa ngắm sao vừa uống bia. Mẹ vui lắm, bà cứ nhìn hai chị em tôi trêu đùa nhau, rồi quay mặt đi, lau nước mắt. Alex vốn luôn nhạy cảm, bước đến ôm mẹ vào lòng, xoa vai mẹ, an ủi mẹ.

Sáng hôm sau, tôi dẫn Simon, người bạn trai mà tôi đã quen suốt hai năm nay, đến dự lễ tốt nghiệp của Alex. Em được vinh hạnh làm người thay mặt cho sinh viên toàn trường phát biểu.

Ngay lúc đó, dưới ánh nắng sáng bừng của London, em cao lớn, vững chãi đứng

trên bục phát biểu. Bài phát biểu vừa kết thúc, hàng trăm sinh viên bên dưới đồng loạt hò reo vì phấn khích, tôi thấy mẹ bật khóc. Tôi cũng khóc. Simon ôm choàng lấy mẹ và tôi, siết chặt. Trên vai anh, tôi nức nở:

“Em trai em đó. Alex, đưa em trai muộn của em.”

Một giấc nam kha^[1]

[1] Mộng nam kha là điển tích kể về một nhân vật vừa trải qua một giấc mộng dài, nhiều dâu bể như cả đời người, đến khi thức dậy mới biết chỉ là nằm mơ, nhưng vẫn còn nguyên cảm giác bất thần tiếc nuối đến ngẩn ngơ.

Tuổi trẻ giống như một cơn mưa, cho dù bị cấm, vẫn muốn quay đầu lại để được ướt mưa thêm lần nữa.

- Cửu Bả Đao -

Ngày thứ mười ba

Cơn mưa rào giữa chiều đầu xuân không đẹp và lãng mạn như trong văn chương chút nào. Ít nhất là trong trường hợp của tôi bây giờ, ướt lếch thếch như con mèo nhỏ bị người ta dội một chậu nước lạnh.

Tôi mơ mơ hồ hồ không hiểu bằng cách

nào mà mình có thể về đến nhà, tắm tấp, thay đồ sạch sẽ, lạng lẽ nấu bát mì gói. Ngồi trước bát mì thơm lừng ngun ngút khói, tôi thần thờ, rồi bao kìm nén trong những ngày qua được dịp bung ra khi phải đối diện với chính mình. Bật khóc ngon lành.

Trái tim tôi đau, rất đau. Đã là ngày thứ ba mươi tôi và Kyo chia tay nhau. Một cuộc tình đang dang dở ngay ở cái tuổi đang dở dang của tôi. Hai mươi lăm tuổi, có phải quá muộn để làm lại từ đầu với một ai đó? Có còn cơ hội mơ và tìm về một tình yêu khác?

Tôi mở ti vi để xua tan những suy nghĩ u ám trong đầu, nhưng rồi đó lại là một sai lầm khác. Trên ti vi là một lễ trao giải bình chọn nghệ thuật do một tờ báo uy tín đứng ra tổ chức, tôi nhìn thấy Kyo. Anh chồm người

qua hôn nhẹ lên môi của Kelly khi tên cô ấy được xướng tên cho giải thưởng nữ ca sĩ xuất sắc nhất năm.

Tôi thấy choáng váng. Đúng là Kelly, cô gái đã từng là đối thủ nặng kí của tôi trong nghiệp hát. Và đúng là Kyo, chàng trai mà tôi đã từ bỏ đam mê duy nhất của mình vì anh. Tại sao lại là họ?

Tôi muốn nôn. Tôi phát bệnh với những chuyện này. Tôi với tay lấy vỉ thuốc cảm, uống thuốc sau khi cổ nhồi nhét mớ thức ăn khô khốc. Rồi tôi nằm dài trên giường, nhắm mắt lại.

Đầu óc tôi mơ màng về những ngày đó, những tháng năm thanh xuân tươi đẹp của mình. Khi tôi hai mươi. Tôi có dưới chân

mình cả một con đường dài thoáng đặng và vinh quang trong làng nghệ thuật. Xuất hiện trên sân khấu ca nhạc thiếu nhi từ năm chín tuổi, đóng bộ phim đầu tiên năm mười hai tuổi, từ đó tôi luôn được ca ngợi trên tất cả các phương tiện truyền thông như một ngôi sao trẻ đầy tiềm năng của làng nghệ thuật. Người ta tung hô tôi, hy vọng ở tôi. Tôi đã đáp lại bằng cách diễn và hát hết mình. Thật tự nhiên và dễ dàng, dường như tôi sinh ra chỉ để làm điều đó.

[©STENT](#)

Rồi tôi nhớ đến cái ngày định mệnh hôm ấy, vào một sáng mùa hè tung bừng nắng, Kyo nắm tay tôi chạy về ngôi nhà của chính tôi. Nơi đó, ngay giữa phòng khách sáng choang giăng đầy hương cúc La Mã thanh khiết, ba mẹ Kyo đang bàn chuyện với ba

mẹ tôi.

- Ba mẹ anh đang xin cho em cùng đi London du học với anh. Ganny, em có muốn đi cùng anh không? Bỏ hết nghề thuật đi, làm người phụ nữ của riêng anh. Anh sẽ che chở cho em suốt đời.

Tôi đã im lặng, tôi đã đắn đo. Rồi tôi nhìn thấy những tia hy vọng đang nhấp nháy nhảy múa trong đôi mắt trẻ trung của anh. Những tia nhìn ấm áp khiến tôi ngạt thở vì hạnh phúc. Ngay trong giây phút đó, tôi biết tôi cần anh và anh cũng cần tôi. Đó là thời khắc mà tôi quyết định sẽ theo anh sang London, chọn học một nghề tôi nghĩ mình thích nhưng chưa có cơ hội thử bao giờ. Chuyên viên truyền thông.

Những ngày đầu xa xứ, lạ lẫm với xung quanh, nhớ mọi thứ ở quê nhà. Tôi phải bước vào cuộc sống trần trụi không ánh đèn, không sân khấu. Tôi sợ hãi và thất vọng về bản thân mình khi không theo kịp những bài học trên giảng đường. Tôi lén khóc mỗi khi không có anh vì không muốn làm anh lo lắng. Tôi cứ ngồi bệt trên sàn, vòng tay ôm lấy mình, đu đưa người và rơi lệ. Tôi biết làm gì ngoài ca hát và nhảy múa đây? Tôi nhớ những ngày xa xưa biết bao.

Để rồi khi anh về nhà, nước mắt tôi đã khô rang sau một giấc ngủ vội vì mệt mỏi, lại tươi cười chạy ào vào lòng anh, nũng nịu và dựa dẫm. Quên hết tất cả mọi buồn đau. Chỉ cần có anh.

Những tháng ngày đó gian nan nhưng

tươi đẹp biết mấy. Tôi vì anh mà hy sinh mọi thứ. Là cao cả hay ngốc nghếch, là chân phương hay đại khờ, chẳng ai có thể trả lời. Nhưng giờ đây anh dường như quên hết. Chia tay với một lý do cảm thấy tình yêu nhạt thêch. Anh chán. Anh bảo tôi đã thay đổi, anh cũng thay đổi, không tìm lại được cảm giác như ngày xưa. Anh nhận ra rằng mình mãi chìm trong ảo ảnh về tôi của những ngày tháng ấy, một cô bé Ganny đầy cảm xúc và ngây ngô chứ không phải một nhân viên truyền thông Ganny mạnh mẽ và gai góc của bây giờ. Tôi khóc, vì ai mà tôi trở lên như vậy? Và anh cũng khóc, vì bất lực trước nỗi đau của tôi. Nhưng rồi vẫn đường ai nấy đi.

Đừng ảo tưởng về những lời hứa của đàn ông. Khi chia tay rồi, mọi hẹn thề chỉ là con số 0.

Cơn đau đầu lôi tôi về thực tại. Sau những suy nghĩ nặng nề và quay vòng, trước khi chớp mắt, trong tôi bỗng dâng lên một ước muốn mãnh liệt. Nếu... nếu như thật sự trên đời này có phép màu, tôi ước mình có thể quay trở về tuổi hai mươi. Tôi sẽ làm lại tất cả. Không từ bỏ. Không hy sinh. Không mê muội. Tôi sẽ sống duy nhất vì tôi. Tôi ước gì mình có thể quay trở về tuổi hai mươi. Tôi ước gì mình có thể quay trở về tuổi hai mươi.

- Ước gì mình có thể quay trở về tuổi hai mươi.

Từ lúc nào điều ước viên vông đó không còn nằm trong suy nghĩ của tôi nữa. Tôi nghe mình nói thành lời. Tôi cứ lầm lầm

như thế cho đến khi mình mệt lả và thiếp đi.

* * *

Tôi bị đánh thức bởi tiếng chó sủa inh tai. Đầu óc tôi lâng lâng, choáng váng, tôi vẫn tự nhủ nhà tôi không nuôi chó. Chắc ba mẹ vừa mang về trong lúc tôi ngủ. Tôi mở cửa phòng, trời vẫn còn tịch mịch không gian mập mờ giữa đen và trắng. Một chú chó màu đen không lớn, không nhỏ nhưng hết sức lanh lợi, đứng ngược mắt nhìn tôi như gửi một lời chào.

- Ai đem mày về đây hả?

Tôi cúi xuống bông nó lên, thăm nghĩ con chó này thật thông minh, biết cách trêu lâu

tìm phòng tôi. Tôi định mang nó xuống nhà nhưng bước được hai bước, tim tôi như ngừng đập.

Bên tay phải tôi, góc cầu thang, trong đêm vắng, một bóng người to lớn mặc áo trắng ngồi bất động, nhìn tôi trừng trừng. Không khí quanh tôi như đóng băng, toàn thân tôi như lạnh toát, cơn lạnh xuất phát từ sống lưng lan truyền khắp cơ thể khiến người tôi cứng đờ. Không phải ba tôi, không phải mẹ tôi. Là ai?

- Là ai?

- Anh là Nathan. Anh đến để giúp em.

Nathan nào? À, gương đã, hình như đây

là một giấc mơ. Tôi bỗng nhận ra tôi đang mơ. Nếu không thì tại sao lại có một người lạ ngồi thù lù ngay trong nhà tôi? Lại còn xuất hiện một con chó nữa chứ. Có lẽ do cơn sốt, có lẽ do viên thuốc. Chúng khiến tôi chập chờn, bỗng bệnh. Nhưng biết là mơ nên nỗi sợ hãi trong tôi bớt đi vài phần. Tôi hít vào một hơi thật mạnh rồi nhẹ nhàng thở ra, quay lại nhìn thẳng vào người con trai đó. Tôi thấy anh có nét quen quen.

- Em thấy anh giống người hàng xóm cũ của em tên là Nhân mà?

- À, đúng vậy, là anh. Nhưng bây giờ người ta gọi anh là Nathan. – Anh mỉm cười.

Ồ... Anh là hàng xóm cũ của tôi. Anh chuyển đi từ hồi tôi còn nhỏ, sau đó nhà tôi

cũng chuyển đi. Tôi không có nhiều ký ức về anh, chỉ duy nhất nhớ một lời hứa trẻ con, anh sẽ là thân hộ mệnh của tôi. Thì ra, cơn mơ chạy tuốt đến miền ký ức hẻo lánh trong tiềm thức của tôi, kéo anh về đây, trao cho anh một hình hài hết sức, sao nhĩ, manly. Ý tôi là, trừ việc anh đang mặc chiếc áo ca rô kẻ to rộng thùng thình pha trộn giữa hai màu trắng và đen, khiến anh trông như một pháp sư trong những bộ phim thường chiếu trên truyền hình, thì anh thật sự có gương mặt rất cuốn hút và kiểu tóc vuốt keo hiện đại. Kỳ lạ thật.

- Nathan! – Tôi nghe mình lầm bầm cái tên đó, - Anh bảo đến đây để làm gì cơ?

- Giúp em.

- Giúp em làm gì?

- Thực hiện ước mơ của em.

- Mơ ước của em? – Tôi lặp lại một cách vô thức. rồi trong đầu bỗng bật lên một ngọn đèn nhấp nháy, ồ có phải ý anh là...

- Đưa em trở về tuổi hai mươi?

- Đưa em trở về tuổi hai mươi!

Cả tôi và anh cùng đồng loạt thốt ra câu nói đó. Tôi há hốc miệng ngạc nhiên còn anh thì bật cười. Ồ, chuyện này thật thú vị. Tôi có thể quay về tuổi hai mươi sao?

Anh khẽ huýt sáo, con chó đen lập tức phóng từ trên người tôi xuống đất, ngúng nguẩy chiếc đuôi nhỏ, tung tăng chạy đến, sà vào lòng anh. Anh vừa vuốt ve nó vừa nhìn tôi chăm chăm.

- Vậy em có tin anh không, Ganny?

Tôi có tin anh không? Tôi có tin chuyện này không? Tôi có dám đi theo anh không? Ô, dù sao cũng chỉ là một giấc mơ thôi mà. Tôi nghe tim mình rộn rã và háo hức với suy nghĩ, sẽ được làm lại từ đầu. Tôi sẽ thả lòng người xem anh dẫn dắt mình và câu chuyện này đi đến đâu.

Tôi gật đầu. Anh đưa tay ra nhìn tôi, chờ đợi. Và tôi chậm chậm đặt tay mình lên tay anh.

* * *

Biển!

Anh nói biển là biển? Nhanh như gió, quang cảnh lập tức thay đổi, chớp mắt đã thấy mình đang đứng ở một nôi đi bên dưới hàng ghế khán giả. Những cô bé cậu bé quanh tôi đang gào thét tên tôi. Ganny.

- Bọn họ...

- Yên tâm, bọn họ không nhìn thấy chúng ta đâu.

À, tình tiết thật khớp với những câu

chuyện tôi từng biết. Người ở hiện đại dường như vô hình khi quay về quá khứ. Trên sân khấu, tôi đang hát say mê, ngọt ngào, lộng lẫy. Tôi nhớ rồi, đây là một chương trình mừng ngày Nhà giáo mà tôi có dịp quay về phục vụ cho ngôi trường của mình. Tôi còn nhớ như in tâm trạng của mình khi ấy, đứng trên sân khấu và hát, tôi đã xúc động biết bao.

Và tôi thấy tôi, ở tuổi hai mươi lăm, dưới khán đài cũng đang chảy nước mắt. Tôi quay sang nhìn anh, ánh mắt long lanh, ghen ngào. Anh mỉm cười đáp lại tôi.

- Giờ em tin anh chưa, Ganny?

Tôi gật đầu. Tôi đã tin, tin anh có thể giúp tôi làm được những gì tôi mơ ước. Tôi

khều tay anh.

- Em muốn đến một nơi.

Rồi tôi kể cho anh nghe nơi mà tôi muốn đến. Tôi cố gắng hét lên để át tiếng gào thét của “bọn trẻ”, còn anh thì cười thỏa mái rồi phẩy tay ra hiệu rằng, đám người đó không làm phiền anh được. Anh nghe tôi nói xong, gật đầu, nắm lấy tay tôi.

- Biến!

Trời ạ! Cho dù anh có là thứ quái quỷ gì thì tôi cũng hết sức tán dương cách thức làm việc chuyên nghiệp của anh. Nói biến là biến ngay, không lè mè, màu mè gì hết. Chớp mắt, tôi đã đứng ở phòng khách nhà mình

vào cái ngày định mệnh ấy. Trong khi đang tròn mắt nhìn xung quanh. Hít hà đầy lồng ngực đầy mùi hương cúc La Mã thanh khiết quen thuộc thì tôi nhìn thấy...

Kyo đang nắm tay của tôi-phiên-bản-tuổi-hai-mươi, tươi cười chạy vào nhà. Trông anh kìa, hết sức trẻ trung và rạng rỡ. Tôi có thể nhìn thấy trong đôi mắt ấy chứa đầy tình yêu chân thành. Tim tôi dù chứa đầy sự thù hận vẫn đập mạnh mẽ vì ánh mắt anh lúc này.

Và trông tôi kìa, thật rạng ngời, đầy khí chất.

- Làm sao để em nói với họ, em không muốn đi London đây. Anh Nathan?

Tôi quay sang anh lúng túng, van lài. Tôi đang đứng trước thời điểm “sống còn” của chính mình. Và tôi không biết phải làm sao.

- Hôn anh một cái, anh sẽ chỉ em cách.

Tôi trở mắt nhìn anh. Trời ạ! Tôi chỉ gặp anh chưa đến hai giờ đồng hồ cơ mà. Anh bỏ qua thái độ kinh ngạc của tôi, ngửa đầu huýt sáo như không quan tâm. Tôi cắn nhẹ môi.

- Đồng ý.

Anh nháy mắt với tôi. Rồi chúng tôi mặt đối mặt. Tôi nhắm mắt chờ đợi một cú chạm môi. Nhưng vài giây sau vẫn không cảm nhận được gì. Tôi mới mở mắt, mặt

anh vẫn sát gần mặt tôi, nhưng chỉ nhìn tôi thật chăm chú mỉm cười.

- Em muốn thay đổi quá khứ đến vậy sao?

Tôi mở to mắt, quả quyết gật đầu. Anh đẩy tôi một cái.

- Thế thì đi đi!

Câu nói của anh chưa hết, tôi đã thấy mình lao đến giữa phòng khách, té nhào vào tôi-phiên-bản-tuổi-hai-mươi. Và rồi tôi chợt thấy tay mình đang được ai đó nắm chặt. Là Kyo. Anh đang nhìn tôi với ánh mắt chờ đợi, hy vọng, khao khát.

- Ba mẹ anh đang xin cho em cùng đi London du học với anh. Ganny, em có muốn đi cùng anh không? Bỏ hết nghề thuật đi, làm người phụ nữ của riêng anh. Anh sẽ che chở cho em suốt đời.

Tôi quay nhìn ba mẹ tôi đang đứng trước mặt. Họ trẻ hơn ngày hôm qua tôi mới gặp và đang thấp thỏm. Sao lúc đó tôi không thấy gương mặt lo lắng của họ nhỉ? Khi đó thế giới của tôi chỉ toàn có Kyo, Kyo, Kyo.

Tôi hít một hơi thật sâu. Sẽ là một ngày dài đây.

- Xin lỗi Kyo.

Chỉ thế thôi. Tôi thấy ánh nắng đang

nhảy múa trong mắt anh tắt lịm. Có gì đó sụp đổ. Tim tôi đau đớn, tôi hận chính tôi vô cùng vì đã làm anh tổn thương. Tôi kéo anh sang một góc, cuống quýt giải thích.

- Nghe em nói này Kyo. Em yêu anh, rất yêu anh. Nhưng em còn sự nghiệp, lý tưởng, tương lai và gia đình. Em biết làm gì ngoài ca hát và diễn xuất đây? Anh đi du học ba năm thôi mà, rồi sẽ nhanh chóng trở về đúng không? Em sẽ đợi. Trong thời gian đó, em sẽ làm việc hết sức mình và đợi anh. Anh có tin em không?

Tôi nghe mình đang lặp lại đúng lời Nathan ban nãy hỏi tôi. Kyo vẫn bị tổn thương, giận dữ buông lời hờn mát.

- Anh không biết.

Rồi anh quay lưng bỏ đi. Tôi thở dài. Kyo, lúc này đây, vẫn còn là một chàng trai trẻ. Tôi biết anh sẽ giận dữ, nhưng tôi tin dần dần anh cũng sẽ chấp nhận quyết định này của tôi.

Tôi quay sang, thấy Nathan này giờ vẫn khoanh tay đứng từ xa nhìn tôi diễn tuồng với vẻ mặt thích thú. Tôi mỉm cười, cố xua đi nỗi buồn trên mặt.

- Cảm ơn anh.

Anh nháy mắt với tôi rồi biến mất.

* * *

Giờ mới là lúc trò chơi bắt đầu.

Người ta nói, ngã ở đâu đứng lên ở đó. Tôi đã đứng dậy ngay nơi mà tôi gọi là ngã rẽ của số phận. Và giờ tôi sẽ bắt đầu một cuộc chơi của riêng mình nhằm lấy lại những gì tôi đã đánh mất.

Một Ganny với sự khôn ngoan của tuổi hai mươi lăm đang trong cơ thể trẻ trung, rạng ngời của Ganny tuổi hai mươi. Sau khi tiễn Kyo lên máy bay, tôi bắt đầu lao vào làm việc. Bằng cái đầu khôn trước tuổi, tôi tự quản lí cuộc sống của mình. Tôi biết cách giao tiếp với ký giả. Tôi biết cách lấy lòng những bầu show và đạo diễn. Tôi biết cách thu hút được ngày càng nhiều người hâm mộ. Tôi làm việc mệt mỏi, nhưng tôi không quên chăm sóc vẻ bề ngoài của mình. Tôi

làm mọi thứ và tôi dần dần có mọi thứ.

Vài ngày tôi lại trò chuyện với Kyo qua mạng một lần. Tôi chọc anh cười và anh không còn giận tôi về quyết định ở lại nữa. Chúng tôi yêu xa trong tâm thế vui vẻ và thoải mái. Phải chăng cuộc sống đã hoàn toàn như tôi muốn?

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Đôi lúc trong những khoảnh khắc mệt mỏi, tôi nằm dài trên giường nghỉ ngơi, tự thấy hài lòng với chính mình, rồi thầm hỏi liệu giấc mơ này sẽ kéo dài bao lâu? Khi nào tôi sẽ tỉnh? Làm ơn đừng tỉnh! Tôi muốn nó kéo dài mãi vì nó đang đúng như những gì tôi khát khao. Nhưng tôi vẫn muốn biết câu trả lời, tôi sẽ được mơ đến khi nào. Chỉ có Nathan mới biết.

- Nathan - tôi buộc miệng. - Anh đi đâu rồi?

- Có mặt.

Giọng anh vang lên khiến tôi giật mình. Và khi tôi thấy anh đứng ngay góc giường, người vắn lình xình trong chiếc áo rộng hai màu đen trắng như pháp sư, trên tay là chú chó màu đen chồm lên nhìn tôi như gửi một lời chào, tôi thấy mình phấn khích đến kỳ lạ. Tôi bật dậy, lao đến bên anh, cảm giác thân thuộc lập tức ủa về khiến người tôi bừng tỉnh sáng khoái.

- Lâu nay anh đi đâu vậy Nathan?

- Vòng vòng đầu đó thôi. Khi nào em cần, cứ gọi tên anh, anh sẽ có mặt.

- Có anh thật may quá, em muốn kể anh nghe thật nhiều, hỏi anh thật nhiều.

- Không cần kể, anh biết hết rồi. Em muốn hỏi truyện gì?

- Chuyện này là như thế nào, là mơ hay tỉnh? Sao em thấy cảm giác của em rất chân thật. Và nếu là mơ thì khi nào em mới tỉnh lại?

- Mơ hay tỉnh là do em quyết định. Cả việc khi nào kết thúc cũng là do em quyết cả.

- Nếu em muốn mãi không tỉnh thì sao?

- Thì sẽ như ý em.

Anh nháy mắt trong lúc tôi thừ người ngón ngấu lời anh nói. Rồi đến khi anh tạm biệt tôi rời đi, tôi vẫn ngồi thừ đó. Chợt không nhìn thấy anh, tôi buộc miệng:

- Nathan?

Anh lại xuất hiện.

- Có mặt.

Tôi mỉm cười.

- Không có gì, thôi anh đi đi.

Anh nghiêng đầu nhú mày nhìn tôi vờ trách móc. Rồi anh lại đi.

- Nathan?

- Có mặt.

- Ha ha, em chỉ thử xem anh thật sự có mặt khi em gọi tên hay không thôi.

- Nhóc con, còn như thế lần nữa là chết với anh.

Tôi le lưỡi cười với anh. Ôi trời, le lưỡi cơ đấy. Tôi đã thực sự trở thành cô bé hai

mười tuổi rồi. Và lần này, tôi nhìn Nathan rời đi thật, sự quyến luyến dâng đầy tâm trí.

* * *

Kyo quay trở về ba năm sau đó.

Chúng tôi lại là một đôi, nhưng phức tạp hơn tôi nghĩ. Anh đòi hỏi sự chu đáo và quan tâm của tôi dành cho anh như một sự bù đắp cho thời gian yêu xa, nghĩa là muốn tôi dành nhiều thời gian bên anh. Nhưng tôi đang say đà của chiến thắng. Tôi tất bật như con thoi với những hợp đồng thu âm, trình diễn, đóng phim, quảng cáo và tuyên truyền. Đôi lúc cũng lạnh người trước ánh nhìn trách móc của anh, nhưng tôi tự nhủ, chỉ một năm nữa thôi, ngay khi tôi được xướng tên trong lễ trao giải thưởng âm nhạc của tờ

bảo uy tín chứ không phải là Kelly, tôi sẽ dừng lại.

Và tôi đã đoạt được mục đích. Khi cái tên Ganny được vinh danh cho giải thưởng nữ ca sĩ xuất sắc nhất năm, cả khán phòng đồng loạt vỗ tay chúc mừng tôi, Kyo cười với tôi, Kelly vui vẻ bắt tay tôi nhưng tận sâu trong khóe mắt cô ấy vẫn run rẩy tia thất vọng. Tôi bị cuốn vào đám đông của sự tung hô và chào đón. Thật lâu sau, tôi mới nhớ ra Kyo từ lúc nào đã không còn bên cạnh mình.

Tôi bỏ lại đám đông, chạy ào ra bãi đậu xe. Kyo đang ngồi trong xe chờ tôi, và khi tôi bước vào, ngồi cạnh anh, tôi thấy tâm trạng anh đầy băng giá, đôi mắt anh thật âm u.

- Bị đám đông đẩy mỗi lúc một xa em, anh cứ thế nhìn em và thấy từ lúc nào chúng ta thật sự trở lên xa cách. Không phải khoảng cách của những bước chân mà là sự xa lạ trong tâm hồn. Em có cuộc sống của em, anh cũng có cuộc sống của anh. Cuộc sống ba năm xa nhà lẻ loi không có em bên cạnh. Cuộc sống hai năm trở lại đây và những buồn vui không có anh chia sẻ. Anh rất mệt mỏi và mất cảm giác. Chúng ta dừng lại ở đây nhé!

Tôi thất vọng đến cứng đờ người. Ngay lúc này ư? Ngay sau khi tôi vừa bước lên bục vinh quang của cuộc đời mình? Ngay sau khi tôi nhận được phần thưởng quý giá cho nỗ lực bao lâu nay của mình ư? Chết tiệt! Anh thật biết chọn thời điểm. Trong

cơn giận dữ và cay đắng, tôi gay gắt nói lời tạm biệt anh rồi bước ra khỏi xe, bắt taxi về nhà.

Nhà cửa vắng hoe. Tôi uể oải đi thay đồ, tắm táp rồi tự nấu một bát mì gói. Ngồi trước bát mì thơm lừng ngun ngút khói, tôi thần thờ, bao cảm xúc ùa về, và tôi bật khóc. Trái tim tôi đau, rất đau.

- Nathan, Nathan!

- Có mặt.

Anh hiện ra rồi bước đến, ngồi cạnh tôi, choàng tay xiết nhẹ vai tôi. Anh lặng thinh, còn tôi khẽ thút thít. Chỉ vậy thôi, nhưng cái choàng vai của anh khiến tôi cảm thấy dịu

hắn. Trái tim vừa tan nát của tôi như được vỗ về, không còn quá đau đớn.

Lúc lâu sau, tôi khẽ hỏi Nathan:

- Cuối cùng em không thể thay đổi được kết cục chuyện giữa em và Kyo, phải không anh?

- Nếu như đã là định mệnh, em đừng cố chấp nữa. Cả anh và em đều biết, em đã làm hết sức rồi.

Tôi mệt mỏi ngả đầu lên vai anh, nhắm mắt thần thờ nhìn chiếc cúp vàng tôi vừa đạt được đang nằm hiên ngang trên bàn kính, suy nghĩ miên man về hai chữ định mệnh mà Nathan vừa nhắc đến. Rồi tôi nói nhỏ

với Nathan:

- Em chán rồi, dẫn em về nhé!

- Được.

Anh chỉ nhẹ nhàng nói vậy. Bỗng tôi thấy thất lòng.

- Nếu em về với hiện tại, nghĩa là em sẽ không thể gặp anh nữa à?

Anh nhún vai, có lẽ vậy.

- Nói em nghe, phải có lý do nào đó khiến anh xuất hiện trong giấc mơ của em chứ?

Anh chớp mắt rồi rồi rồi toét miệng cười.

- À, ừ, thật ra anh cũng không biết câu trả lời.

Bỗng nhiên tôi chợt nhớ ra một chuyện.

- Nathan, em có món quà cảm ơn anh.

Nói xong, không đợi anh phản ứng, tôi chồm đến, đặt lên môi anh một nụ hôn. Dịu dàng, bờ ngỡ, run rẩy, và thật kỳ lạ, đôi môi anh từ từ hút tôi vào những dòng cảm xúc rất mãnh liệt. Thật nhiều cảm xúc không ngờ ập đến khiến tim tôi loạn nhịp. Mắt tôi bỗng díp lại, rồi tôi thấy mình từ từ chìm vào một cơn mơ ấm áp, ngọt ngào.

Ngày thứ ba mươi mốt.

Tiền thức lôi tôi về thực tại trong khi mắt tôi vẫn nhắm nghiền và toàn thân run rẩy bởi những đợt sóng du dương lạ kỳ. Đó là lúc tôi vừa cay đắng vừa tiếc nuối nhận ra, tôi đã mơ và tôi đã tỉnh. Đúng vậy, tất cả chỉ là một cơn mơ. Tôi đã quay về với thế giới thực tại khắc nghiệt đầy những nỗi đau, nơi không có Kyo, không có Nathan, cũng không có những thành công rực rỡ trong nghệ thuật được đổi bằng mồ hôi và tâm huyết.

Thế này thì tôi cứ mãi mơ còn hơn.

Tôi lên mạng tìm hiểu về giấc mơ lạ kỳ của mình, và phát hiện ra định nghĩa về “lucid dream”, đó là trạng thái mà người ta biết được rằng họ đang ở trong mơ và ít nhiều không chế được giấc mơ của mình. Ở trên mạng, người ta còn hướng dẫn tìm lại giấc mơ đó một lần nữa bằng cách hãy suy nghĩ về nó thật nhiều, thật nhiều mỗi ngày. Nhưng tôi tự hỏi, mình thật sự có muốn quay trở lại đó không? Quay lại để làm gì? Chìm đắm mãi trong những ảo ảnh không có thật và những kết quả mà tôi không thể nào thay đổi được trong hiện tại? Ngày qua ngày, nếu tôi cứ mãi mơ thì cuộc sống của tôi sẽ ra sao? Bỏ đi, Ganny à, mỗi người chỉ có một lần tuổi trẻ.

Có chăng là... tôi bỗng muốn gặp lại Nathan.

* * *

Ngày thứ tám mươi lăm.

Tôi ôm khư khư tờ tạp chí thời trang trong lòng, thanh thoi bước ra khỏi trung tâm văn hóa giải trí mà tôi vừa đầu quân một tháng nay. Đúng vậy, sau nhiều ngày suy nghĩ, tôi đã lựa chọn cách thay đổi chính số phận của mình ngay từ bây giờ, chứ không phải chỉ là mơ. Tôi chấp nhận bắt đầu từ vị trí thấp nhất khi quay trở lại làng giải trí, nhưng thực tế mọi việc thuận lợi hơn tôi tưởng khi kể cả những bầu show và người hâm mộ đều có vẻ vẫn nhớ một Ganny của ngày xưa và ủng hộ tôi. Điều đó khiến tôi nhận ra cuộc sống vẫn còn nhiều điều thật

đáng yêu.

Rẽ phải vào tiệm ăn nhanh bên đường, tôi va vào ai đó và làm đổ phần khoai tây của người ta. Trong khi tôi bối rối xin lỗi thì người đó nhú mày nhìn tôi. Tôi bỗng nhận ra khuôn mặt quen thuộc của Nathan. Tôi sững sờ đến bất động.

Anh ta bị cái nhìn sững sốt của tôi khiêu khích, cũng nhìn tôi chăm chăm. Rồi tôi thấy đôi mắt anh ta từ từ dần ra và sáng lên, môi anh ta dần nhếch lên thành một nụ cười.

- Giang? Em là Giang đúng không?

Tôi khẽ gật đầu, người vẫn còn bản thân

chưa kịp phản ứng. Chỉ có những người của ngày xưa mới gọi tôi là Giang chứ không phải là Ganny.

- Anh là Nhân này, hàng xóm cũ của em, em nhớ không?

Tôi lại khẽ gật đầu. Là Nhân. Không phải Nathan. Cái tên đó chỉ có trong mơ của tôi thôi mà.

- Nhân. Rất vui khi gặp lại anh ở đây.

Tôi vẫn chưa biết phản ứng thế nào thì anh đã lôi tôi xềnh xệch.

- Anh còn vui hơn ấy chứ. Lâu lắm rồi không gặp em, ngày trước thỉnh thoảng còn

thấy em trên ti vi và tạp chí, sau này không nhìn thấy nữa. Ai ngờ em vẫn xinh đẹp như thuở nào. Gia đình anh đi rồi thì nhà em cũng chuyển đi, sau đó anh có quay về tìm em nhưng không gặp.

Anh kéo tôi ngồi xuống ghế, cứ thế tự nhiên bắt đầu mọi chuyện. Tôi hít thật sâu rồi thở ra nhẹ nhẹ. Anh thật đáng yêu. Ngoài đời thực, vẫn đẹp trai hết như trong giấc mơ của tôi. Và không có chiếc áo rộng thùng thình đen trắng như pháp sư. Nghĩ đến đây, tôi bỗng phì cười.

- Em cười gì thế?

- Không có gì. Gặp lại anh, em vui quá Nhân à!

- Để ăn mừng, anh đãi nhé! Em ăn gì cứ gọi. À, em có facebook chứ?

- Có ạ!

- Kết bạn nào!

Anh nháy mắt. Trời ạ, cái điệu bộ nháy mắt cũng hết sức dễ thương như trong mơ. Tôi nghe tim mình ngân nga huyết sáo, trong lòng như nở hoa. Tôi đọc cho anh tên facebook của mình rồi cắn môi nhìn anh hí hoáy bấm điện thoại. Anh báo rằng đã add xong, lúc đó điện thoại tôi nhận được thông báo từ facebook.

Nathan Võ đã gửi lời mời kết bạn với bạn.

Nathan Võ. Nathan... Avatar là hình anh hôn một chú chó màu đen trông rất quen. Mặt tôi chợt biến sắc.

- Nathan?

- Ừm. Giờ người ta gọi anh là Nathan.

Trời ạ! Bỗng tôi cảm thấy mọi thứ trở nên thật hoang đường. Thật thật, ảo ảo. Giữa mớ thật ảo hỗn độn đó, tôi đang ở đâu đây?

Nhưng dù sao thì thật hạnh phúc khi được gặp lại anh, Nathan. Và có đôi khi giấc mơ kết thúc nhưng ngọt ngào vĩnh viễn không tan.

Can đảm nào, thiên thần!

1

Trưa hè. Nắng oi ả, bóng râm như thể ông trời đang cúi kính chào nhân gian. Hoặc Mai Khanh đang vô cùng bức tức, muốn tìm ai đó để trút giận? Có lẽ là cả hai.

- Bực bội quá đi!

Khanh vừa quay về sau buổi chụp ảnh cho một tờ tạp chí thời trang. Hôm nay quả

là một ngày đáng ghét. Không chỉ anh chàng người mẫu chụp ảnh chung đến trễ gần nửa tiếng đồng hồ, báo hại cô chờ đến bức bối, ngay cả cô nàng trợ lý cho buổi chụp còn vụng về đến nỗi làm đổ cả ly nước cam vào chiếc đầm mà Khanh thích nhất, khiến tâm trạng cô không tốt và buổi chụp ảnh vì thế không thành công như mong muốn.

Khanh mở cửa vào nhà, vùng vằng đá bay chiếc ghế bông ngang đường. Và không chỉ chiếc ghế bông, bất cứ ai xuất hiện trước mặt cô lúc này cũng sẽ lãnh đủ cơn giận của cô.

“Gâu... gâu...”

Tiếng sủa vang lên làm Khanh sửng người, rồi như có phép thần thông của mèo

máy xứ hoa anh đào, cảm xúc của Khanh thay đổi một cách chóng mặt. Đôi mày thanh tú chau lại vì khó chịu bỗng dãn ra, khóe miệng lập tức mỉm cười.

- Lạc Lạc, lại đây nào!

Chỉ duy nhất Lạc Lạc mới có thể khiến cho cô nàng được ca tụng là “thiên thần của làng giải trí” tạm thời quên đi những bức dọc.

Lạc không phải là một loại hạt, mà chính là niềm vui.

Lần đầu tiên Thiên Anh mang chú cún cưng này đến cho cô, nó hãy còn là một cục bông trắng tinh, bé bỏng và vô cùng yếu ớt.

Nó được đặt trong một chiếc giỏ mây nhỏ có buộc dây nơ màu xanh hải quân mát rượi. Khanh cười tít cả mắt, luôn miệng hỏi han không ngớt về gia thế của “cục cưng” này, vì thế Thiên Anh quyết định đặt tên cho chú cún là Lạc Lạc với hy vọng nó sẽ luôn làm cô vui vẻ.

Khanh bế chú cún, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng mịn màng, nhưng tâm trí thì mãi miết trôi về một nơi nào đó. Giờ này Thiên Anh đang làm gì, anh có nghĩ đến cô nhiều như cô nghĩ đến anh?

Cô khẽ thở dài, vội vã che giấu nỗi niềm riêng bằng công việc mua vui quen thuộc: lôi Lạc Lạc vào phòng, chuẩn bị chải chuốt cho cậu chàng.

Tay tung tẩy xâu chìa khóa, tiếng leng keng vui tai không hề làm phiền những cảm xúc miên man đang bay nhảy trong đầu Khanh. Cô đang tập trung suy nghĩ về tâm lý của nhân vật trong bộ phim điện ảnh mà cô vừa nhận được lời mời casting hôm qua.

- Chào người đẹp!

Khanh giật mình, đôi mắt tuyệt đẹp ngơ ngác ngược nhìn người lạ đang đứng trước mặt với ý dò hỏi. Sau khi định thần lại, biết được rằng người trước mặt có lẽ chỉ đang chào mình, cô mỉm cười gật đầu chào lại, rồi bước tránh sang một bên để tiếp tục đi về phía căn hộ chung cư của mình.

Nhưng người đó không những không nhường lối mà còn cố tình bước chắn trước mặt cô, nhe răng cười như muốn đùa cợt, tiếp đó còn muốn giở trò sàm sỡ. Con giận bộc phát, thật là quá sức chịu đựng. Cô chộp lấy cổ tay hắn, trong chớp mắt và bằng sức mạnh ít ai ngờ với dáng vẻ nhu mì kia, cô bẻ ngược tay hắn ra sau lưng.

- Muốn gì đây?

- Vô tình đụng thôi mà, sao dữ quá vậy?

Cô khẽ “hừ” một tiếng. Ba năm chăm chỉ học Aikido đủ giúp cô dạy những tên vô lại một bài học và tự bảo vệ mình. Nhưng dù sao cũng cần giữ chút hình tượng, cô khẽ nhếch môi rồi buông tay. Người lạ mặt cũng làm bầm vài tiếng rồi bỏ đi. Cô phúi tay, về

mặt hài lòng.

Bỗng nhiên tiếng cười khúc khúc phát ra từ góc cầu thang gần đó. Ngẩng đầu nhìn lên, cảm giác bất ngờ pha lẫn vui mừng khôn tả. Là Thiên Anh. Anh đứng khoanh tay, dựa vai vào tường, nhìn cô đầy thích thú và vui vẻ như đang xem một vở tấu hài.

Cô không kiềm chế được vẻ mặt vô cùng phấn khích khi nhìn thấy anh. Cô bước như chạy về phía anh, nhưng liền đó bỗng dừng lại, cong môi giận dỗi và trách móc.

- Thấy em bị ăn hiếp mà anh không xuất hiện để bên vực em à?

- Anh biết em thừa khả năng giải quyết

những chuyện này mà.

Anh mỉm cười, vừa nói vừa tiến lại gần. Chỉ lát sau họ đã mặt đối mặt. Cô chăm chú nhìn vào mắt anh, còn anh cũng dành cho cô ánh nhìn sâu thẳm và ấm áp. Cô rất muốn ôm anh. Cô nhớ anh vô cùng.

- Anh về rồi đây - Anh mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô.

- Vâng, anh về rồi - Cô ngoan ngoãn dịu dàng hệt như một đứa trẻ.

3

Thiên Anh cảm thấy lòng vô cùng ấm áp, mặc dù lúc này anh đang chạy xe với vận

tốc gần 40km/h, gió lạnh vun vút tấp vào mặt. Sau xe, Mai Khanh đang tựa đầu vào vai anh với sự tin tưởng gần như tuyệt đối.

Vừa ngồi xuống chiếc sofa ở quán nước, cô đã tíu tít như một đứa trẻ.

- Anh này, con của chúng ta, à nhầm, con cún của chúng ta nhớ anh lắm đấy.

Anh bật cười sảng khoái. Cô bé này càng ngày càng biết pha trò và càng lúc càng đáng yêu. Nghĩ đến đó, tim anh bỗng se lại. Thời gian gần đây, những chuyến đi của anh ngày càng dài hơn, và quan trọng là, anh ngày càng quyền luyện cô. Anh biết tình cảm anh dành cho cô là gì. Nó khiến anh hạnh phúc mỗi khi nghĩ đến cô, khiến anh nửa đêm giật mình tỉnh giấc vì nhớ cô, khiến anh thêm

được ôm cô vào lòng mỗi khi thời tiết trở mùa. Anh biết anh yêu cô, nhưng anh không thể nói với cô điều đó.

Thiên Anh gặp Khanh bốn năm trước, khi anh hai mươi hai tuổi và lần đầu tiên về Việt Nam quản lý công việc kinh doanh của gia đình. Còn cô khi ấy mới chỉ là cô bé mười tám tuổi vừa bước chân vào làng giải trí với đầy những buồn vui và đại khờ. Họ gặp nhau trên sân thượng của tòa chung cư cao cấp mà cả hai đang sinh sống vào một đêm đầy gió. Gió hòa quyện sự trống trải của một thanh niên xa nhà và sự chênh vênh của một thiếu nữ vừa bước vào đời, khiến họ nhanh chóng kết bạn, tin tưởng và chia sẻ những vui buồn.

- Dạo này anh bận lắm hả?

- Cũng bận một chút. Mà sao em hỏi thế?

- Em thấy anh không còn theo dõi facebook của em nhiều như trước đây. Chẳng thấy anh “like” hay “comment” gì cả. Em có cảm giác bị bỏ rơi.

- Ngọc! Anh không “like” hay “comment” trên page của em, nhưng anh có thể chắc chắn rằng không một người nào “follow” em nhiều như anh.

Anh mỉm cười khi nhìn thấy đôi mắt Khanh sáng như sao, má cô ửng hồng vì thẹn thùng. Anh cũng nghe lòng mình hân hoan khó tả. Lời nói yêu thương vừa định buông ra nơi đầu môi anh bỗng nuốt ngược

vào trong, như bao lần khác.

Anh không thể nói yêu cô. Vì lời hứa với một người.

4

Người đó chính là mẹ của Khanh.

Chỉ có Khanh mới được quyền nói lời yêu anh. Còn bản thân anh, anh không được phép tỏ tình với cô hay quyến rũ để cô nói yêu mình.

Nghe qua rất đối vô lý, nhưng sau khi bà Thanh tâm sự về cuộc đời mình, anh mới thấu hiểu lời yêu cầu của bà.

Ngày trước, bà từng là ca sĩ trẻ đầy triển vọng trong giới nghệ thuật. Bà gặp cha của Khanh lần đầu khi bà mười tám tuổi. Kết hôn và sinh con quá sớm, xoay vần với những nghĩa vụ đơn thuần và đòi hỏi nhiều hy sinh của người phụ nữ, bà đã đánh mất những cơ hội nghề nghiệp đầy hứa hẹn. Bà đâm ra tiếc nuối, buồn bã và trầm uất, rồi tình cảm dành cho chồng cũng dần sứt mẻ. Họ ly hôn vài năm sau đó, kết thúc một chuyện tình đẹp nhưng đầy trắc ẩn, cùng với sự nuối tiếc không nguôi về sự nghiệp dở dang của bà.

- Tình yêu có thể khiến người phụ nữ nhất thời mù quáng. Nếu con yêu Khanh, hãy cho nó đủ không gian, đủ tỉnh táo và đủ trưởng thành để tự quyết định mọi thứ, không phải hối tiếc điều gì cả.

Khanh nằm mơ. Trong mơ cô thấy Thiên Anh dắt tay một cô gái xinh đẹp nhưng lạ mặt, diện bộ đầm cưới trắng toát quyến rũ, cùng bước vào thánh đường làm lễ. Gương mặt cả hai đầy hạnh phúc, tưởng như không còn vướng bận bất cứ việc gì, bất cứ người nào bên ngoài cuộc đời. Khanh tức giận lao đến, đau đớn đâm vào ngực anh thùm thụp. Trong nước mắt, cô hỏi anh vì sao không yêu cô? Sao anh lại làm cô đau lòng? Nhưng anh vẫn lặng thinh không phản ứng gì, mặc cho cô giày xéo, điều đó càng khiến nỗi đau của cô tăng gấp bội. Cô đã tỉnh giấc vì khuôn mặt đầm nước mắt và trái tim thất lại.

Khanh lặng lẽ đưa tay chùi nước mắt. Cô ngồi dậy, bước đến gần cửa, bé Lạc Lạc lên,

ôm siết vào lòng để khóa lấp sự trống trải và nỗi nhớ anh miên man. Anh vừa trở về đã vội vã ra đi.

Hình ảnh trong giấc mơ ủa về lại làm cô đau nhói. Một câu hỏi trước nay không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cô, giờ lại xuất hiện giày vò tâm trí cô. Anh có yêu cô không?

A. Anh yêu cô chứ. Anh lúc nào cũng dịu dàng che chở cô. Anh chiều mọi yêu cầu từ đơn giản đến quái dị của cô. Anh lắng nghe hầu hết những tâm sự ầm ương và ngốc nghếch của cô với sự kiên nhẫn và cảm thông kỳ lạ. Và lần nào về nước anh cũng không hề quên tặng cô những món quà hết sức trân quý, xinh đẹp.

B. Anh không yêu cô. Anh chưa bao giờ nói lời yêu cô. Cũng chẳng hứa hẹn hay gợi ý gì với cô về chuyện đó. Bốn năm rồi. Cô có nên tiếp tục chờ đợi và hy vọng ở anh?

Bình minh ló rạng. Khoảnh khắc những tia nắng ban mai xuất hiện luôn làm lòng người tĩnh lại và trở nên sáng suốt hơn. Cô quyết tâm can đảm lựa chọn chấm dứt mọi đau khổ của mình bằng cách thôi không chờ đợi và hy vọng ở anh nữa. Lần đầu tiên trong đời, cô phải tập sống thật can đảm.

6

Queensland, Australia.

Ruột gan Thiên Anh mấy ngày nay cứ

nôn nao, cồn cào một cách kỳ lạ, như muốn nhắc nhở anh về một mối nguy hiểm tiềm ẩn. Cảm giác này xuất hiện từ khi anh đọc được mẩu tin trên một tờ báo mạng. Mai Khanh đang chìm đắm trong tình yêu với bạn diễn.

Từ lúc bước chân vào lĩnh vực nghệ thuật đến nay, đây là lần đầu tiên Khanh bị đánh vào tin đồn tình cảm kiểu này. Và ngay khi thấy bức ảnh cô tươi cười khoác tay gã diễn viên diễn trai trẻ tuổi, lòng anh như bị kim đâm. Kim cứ đâm nhoi nhói đến khi anh bừng tỉnh. Phải rồi, anh không thể im lặng được nữa. Anh không thể tiếp tục che giấu tình cảm dành cho cô, để sau đó nhìn cô dần thuộc về người khác.

Anh phải làm gì đó.

Anh đã gọi ngay đến sân bay để đặt vé về Việt Nam, sau đó sắp xếp công việc riêng để có thể thuận lợi lên đường mà không bị ràng buộc. Anh quyết tâm phải giành lại cô.

Hôm nay là ngày anh rời khỏi Australia. Thiên Anh ăn nhanh phần điểm tâm, uống vội ly cà phê, nuốt xuống những nôn nao dấy lên trong lòng. Anh kiểm tra lại hành lý và chuẩn bị rời khỏi nhà để đến phi trường. Trong đầu anh hiện lên những câu từ anh sẽ nói với cô, chỉ khoảng tám tiếng nữa thôi.

Anh quay nhìn căn nhà lần cuối rồi đóng sập cửa lại. Một chiếc taxi chở khách vừa khéo dừng ngay trước nhà anh.

Đứng dưới hiên nhà ngập nắng, Thiên Anh trông thấy rõ ràng và chi tiết từng chút một. Cửa xe taxi mở ra, đôi chân thon dài trắng muốt của một cô gái xuất hiện cùng lúc với cú lao ra như tên bắn của chú chó quen thuộc.

Thiên Anh sững người. Dưới chân anh, Lạc Lạc mừng rỡ quăn quýt, sữa vang.

Mai Khanh xuất hiện trước cửa xe taxi cùng chiếc vali màu mận. Cô khoan thai bước lại gần anh, thái độ hết sức tự tin và kiêu hãnh. Đến trước mặt anh, cô buông cánh tay đang kéo vali. Đôi mắt cô nhìn anh đầy thách thức, đôi môi nở một nụ cười thật tươi. Rồi cô đưa tay ôm choàng lấy cổ anh.

- Em yêu anh!

Thiên Anh như bị mộng du. Anh cố gắng sắp xếp lại trong đầu những gì đang diễn ra, trái tim thì nhảy múa những vũ điệu điên cuồng. Vài giây sau anh mới bật cười, rồi cười mãi không muốn ngừng lại.

Anh đưa tay ôm siết cô vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô, lên tai cô. Nụ hôn của sự yêu thương và khao khát.

- Anh cũng rất yêu em!

- Đồ độc ác! Anh yêu em sao lại không nói với em?

- Chuyện dài lắm, anh sẽ kể em nghe sau. À, chẳng phải em đang cặp bồ rất vui vẻ ở

Việt Nam sao?

- Ôi, anh mà cũng tin mấy lời đồn trên báo lá cải à?

- Vậy động lực nào khiến đại tiểu thư phải vượt ngàn cây số đến đây tỏ tình với anh vậy?

- Chủ yếu là vì em muốn sống can đảm. Nhưng chuyện dài lắm, em sẽ kể anh nghe sau.

Cô nháy mắt trả lại anh câu mà anh vừa nói với cô. Trong nắng mai của Queensland, cô đẹp tuyệt vời như một thiên thần nhỏ. Thiên thần của riêng anh.

Sói

Đã lâu rồi, từ ngày anh trai của Sara chết một cách bí ẩn ở tuổi hai mươi, mà người ta đồn rằng anh bị một ma cà rồng sát hại, Sara trở nên trầm lặng lạ thường. Người anh trai duy nhất mất đi đã tác động mãnh liệt đến nhận thức của Sara về lằn ranh giữa sự sống và cái chết. Cha không còn nhìn thấy ở cô hình ảnh một thiếu nữ mới lớn ngày ngày cưỡi ngựa rong ruổi thảo nguyên xanh, mãi mê khám phá đến tận chiều tối mới trở về nhà với bộ dạng lấm lem nhưng đôi mắt vẫn rạng ngời sức trẻ. Không còn nghe thấy tiếng hát trong trẻo, cao vút của cô vào mỗi bình minh, khi cô nhảy chân sáo đi đến

thăm nông trại của cha. Không còn nghe thấy tiếng cười lanh lảnh như tiếng chuông ngân vào mỗi bữa ăn tối. Không còn nghe thấy cả tiếng vòi vĩnh cha dẫn theo vào thị trấn hằng tuần khi ông đi mua sắm, giao dịch.

Thay vào đó, cha thường nhìn ra cửa và trông thấy một Sara mười lăm tuổi ngồi lặng lẽ trên chiếc xích đu mà cha và anh trai đã làm riêng cho cô, mái tóc dài đen nhánh thả bồng bênh xuống chiếc đầm satin trắng tinh, im lặng ngó về một nơi xa. Hình ảnh đó khiến cha đau đến thắt lòng.

Rồi một ngày đẹp trời, cha huyết sáo nho nhỏ khi quay về từ thị trấn. Cha mang về cho Sara một chú sói con lông xù màu trắng xám, đôi mắt đen láy ướm át nhìn Sara một

cách ngây thơ, tò mò. Cô lập tức bị cuốn hút bởi người bạn nhỏ lạ lùng, đặt tên nó là Fen, từ đó dính chặt lấy sói con như hình với bóng, dần dà cô cũng cởi mở hơn, không lâu sau đã khôi phục lại phần lớn nếp sinh hoạt ngày xưa.

Chẳng mấy chốc Sara đã bước sang tuổi mười bảy, vóc dáng thuần tha hơn, gương mặt toát ra vẻ thông minh và quyến rũ. Con sói nhỏ theo năm tháng cũng dần trưởng thành, nó to lớn, cặp mắt sắc lẹm như dao, ngạo nghễ khoác lên mình vẻ ngoài uy nghi ma mị. Đi đến đâu Sara và Fen cũng nhận được ánh nhìn say mê ngưỡng mộ và cả kiêng dè của những người xung quanh.

Cha an lòng. Fen sẽ là cận vệ tốt của Sara. Thời gian gần đây, cha có cảm giác bất

an. Cảm giác đó không biết đến từ đâu. Dù sao có Fen bên cạnh, cha cũng cảm thấy yên tâm hơn về Sara.

Và một tuần sau sinh nhật tuổi mười bảy của Sara, cha qua đời khi vào thị trấn mua hàng. Cái chết bí ẩn giống hệt anh trai và vài người khác trong thị trấn trước đó. Một lần nữa, Sara rơi xuống đáy vực của sự tang thương, và lần này cô gần như gục ngã.

* * *

Sara bước đến cửa sổ phòng ngủ, vén rèm nhìn vào khoảng không đen tuyền bao la của thảo nguyên về đêm. Cô vừa trải qua sinh nhật lần thứ mười tám trong tâm trạng tê nhạt đến nhàm chán. Nếu như bà vú Helen không tổ chức cho cô một bữa tiệc tối

thật ngon lành và hoành tráng, dù chỉ có bà, cô và Fen tham dự, thì có lẽ cô cũng đã chẳng thèm nhớ đến ngày sinh nhật của mình. Từ ngày hai người thân yêu nhất ra đi, Sara cảm thấy cuộc sống của mình trở nên trống tuếch, cô đơn, tối tăm và vô nghĩa. Đôi lúc cô cũng cảm thấy oán giận cuộc đời, oán giận bề trên đã cướp đi của cô những người thân yêu nhất, cướp luôn cả sức sống mãnh liệt của tuổi trẻ đã từng tồn tại trong cô. Vài lần trong những lúc cùng quần vì sự tro trọi xâm chiếm tâm tư, cô đã nghĩ đến việc tìm cái chết để có thể về bên kia thế giới, hội tụ cùng cha và anh, nhưng rồi cô không làm vậy, vì cô biết khi đó cô chắc chắn sẽ không thể nào có đủ can đảm để đối diện với họ, để nhìn vào mắt họ. Họ sẽ không chấp nhận nhìn thấy cô tự mình từ bỏ sự sống.

Ngoài sân, Fen bỗng tru lên một tràng thật dài và thê lương khiến Sara giật bắn mình. Nó tru vài hồi nữa, và cô biết có chuyện chẳng lành. Tru tréo trong đêm không phải là thói quen của Fen. Cô mở cửa phòng, chạy xuống nhà, đi ngang qua phòng của bà Helen, thấy cửa phòng vẫn đóng im ỉm thì thở phào an tâm. Cô biết bà đã say giấc sau một buổi tối miệt mài cố làm cho cô một bàn tiệc đầy ắp thức ăn, cô không muốn bà phải vất vả lo lắng thêm nữa. Từ trong đáy lòng Sara dâng lên niềm biết ơn và yêu quý sâu sắc đối với bà vú của mình.

Fen đợi cô ngoài sân, trong ánh sáng nhạt nhòa tỏa ra từ chiếc đèn dầu treo trước cửa, cô thấy đôi mắt Fen nhìn cô như muốn nói gì đó. Rồi nó chậm chậm quay lưng đi vài

bước, dừng lại và ngẩng đầu lên nhìn cô ra hiệu. Sara với vội chiếc đèn dầu treo trước sân, cân nhắc một khắc rồi bước theo Fen.

Fen dẫn cô tới nhà kho. Giữa đồng rơm, trong bóng tối đen kịt, ánh đèn mập mờ soi rõ một xác người nằm bất động.

Sara hoảng sợ đến độ suýt nữa hét toáng lên, đánh rơi chiếc đèn dầu, cũng may là cô đã không làm vậy, không thì nơi này sẽ nhanh chóng biến thành một biển lửa. Sara đưa tay lên ngang ngực, vài khắc sau mới bình tĩnh trở lại, nhìn Fen đang rúc vào người đàn ông nằm trên đồng rơm để sưởi và đánh hơi.

- Fen, mày cần chết người ta rồi à?

Fen lừ mắt nhìn cô, rên ư ử phản đối. Ngay lập tức cô cũng nghe tiếng rên nho nhỏ vô thức phát ra từ cái xác, mà bây giờ thì cô đã biết đó không phải là cái xác. Cô nhận ra người đàn ông đang nằm mê man, quần áo rách nát, trên người anh ta có rất nhiều vết trầy xước, có vẻ như anh ta vừa trải qua một cuộc xô xát dữ dội.

- À, vậy là chưa chết. Nhưng sao người này lại ở đây? Fen, mày tha anh ta về đây à?

Lần này con sói cụp đầu, cụp tai, đưa mắt nhìn xuống sàn nhà ra chiều thừa nhận. Sara lấy làm ngạc nhiên, sao Fen lại tha một người lạ về đây? Nhưng cô biết Fen sẽ không đem kẻ xấu về hại chủ. Cô bước lại gần chàng trai đang nằm bất động, lúc này

ánh đèn soi rõ gương mặt anh ta hơn, và tìm cô đập nhanh trở lại. Là người quen.

- Kar?

* * *

Sara, với sự trợ giúp của bà vú Helen, mà cô đã rất đau lòng khi phải đánh thức bà khỏi giấc nồng, vừa kéo vừa lôi, cuối cùng cũng mang được Kar vào căn phòng dành riêng cho khách. Bà Helen lau vết thương khắp người anh ta và băng bó, rồi trông cho anh bộ quần áo tươm tất. Sara và Fen đều không nhận ra rằng cả chủ lẫn tớ đang có hành động giống hệt nhau, đi đi lại lại, thỉnh thoảng nhìn về phía người nằm trên giường, ánh mắt lo lắng, quan tâm.

Kar là bạn thân duy nhất của anh trai cô, hai người học chung với nhau từ khi anh trai cô mười bốn tuổi. Anh trai luôn miệng nhắc về Kar trước mặt cha và Sara, nhưng vài năm sau Kar mới đến nhà họ chơi lần đầu tiên. Sara nhớ rõ hôm ấy cô đang cùng anh trai nô đùa ngoài sân, anh trai ỷ vào dáng người cao lớn vừa phát triển hoàn thiện của mình mà ăn hiếp Sara, giật lấy quyển sách cô đang đọc đưa lên cao, báo hại Sara bé bỏng cứ nhảy cẫng lên mà với nhưng mãi vẫn không tới. Đến khi Sara phát cáu và chực khóc thì Kar xuất hiện, điềm tĩnh và dễ dàng giật lấy quyển sách từ tay anh trai, tươi cười bước đến trước mặt cô, đưa trả lại cho cô. Từ lần đó cô biết, cô đã phải lòng Kar. Năm đó, cô mười ba tuổi.

Sau đó, Kar cũng thỉnh thoảng đến chơi, và cô biết mình rất vui khi gặp được anh.

Cô háo hức, trông đợi, và trước mặt anh, cô hoặc cười thật nhiều hoặc tỏ ra e thẹn quá mức cần thiết. Sara vừa nghĩ vừa ngại ngùng, mong rằng bây giờ cô sẽ không cư xử trẻ con như thế nữa.

Nhưng từ khi anh trai cô qua đời, Kar cũng dường như biến mất. Dù vậy cô vẫn còn nhớ rất rõ gương mặt của anh ở nghĩa trang hôm đám tang của anh trai. Đau đớn, bất lực, căm phẫn và chịu đựng. Anh hẳn cũng như cô, rất đau lòng về sự ra đi của người bạn thân thiết nhất của mình.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Tiếng của bà Helen lôi Sara về với thực tại.

- Cậu ấy bị kiệt sức, nhưng ta thấy vết thương không có gì quá nghiêm trọng. Có lẽ được chăm sóc tốt, cậu ấy sẽ sớm bình phục.

Sara cảm ơn bà, bước đến và nhẹ nhàng ngồi xuống giường, quan sát anh. Rồi cơn buồn ngủ đã rời bất ngờ ập đến khiến cô bất giác vươn vai ngáp dài, lập tức bị bà Helen xua về phòng ngủ. Sara mệt mỏi về phòng nghỉ ngơi, dù biết rằng mình sẽ không an giấc với hàng tá câu hỏi đang bay nhảy trong đầu.

* * *

Đúng như dự đoán của bà Helen, Kar hồi phục khá nhanh. Ánh mắt anh dần lên vẻ trẻ nãi xen lẫn vẻ ngạc nhiên khi khám phá ra

mình đang cư trú trong nhà của người bạn thân nhất. Sara kể cho anh nghe mọi chuyện và dường như trong lúc cô đang thắc mắc vì sao anh lại xuất hiện ở đây thì anh lại có vẻ như không bất ngờ lắm về điều đó. Anh bảo rằng anh đã say mèm rồi ầu ả một trận, nghĩ rằng Fen đã lôi anh về từ một xó xỉnh nào đó.

Sara tin trước đó Fen chưa hề biết Kar, vì sau khi anh trai cô ra đi và Kar biến mất thì Fen mới xuất hiện. Nhưng rồi cô cũng mau chóng thả trôi những thắc mắc của mình. Vì Kar. Anh lại một lần nữa cuốn hút cô.

Nếu như trước đây Sara mười ba tuổi bị Kar mười tám tuổi hấp dẫn vì sự anh tuấn và vẻ trẻ trung thì giờ đây Sara mười tám tuổi bị Kar hai mươi ba tuổi quyến rũ vì sự

chững chạc và trưởng thành. Anh còn rất mạnh mẽ và hiểu biết. Sara dường như nhận ra hình ảnh của anh trai mình trong đôi mắt sâu thẳm màu hổ phách của Kar. Điều đó khiến cô bỗng thấy gần gũi và yêu mến anh hơn bất cứ ai mà cô từng gặp trong suốt những năm qua.

Một sáng đầu thu đẹp trời, trước cửa trang viên của Sara, Kar khoan thai vươn vai, vặn mình khởi động sau một thời gian dài nằm trên giường. Anh bắt gặp ánh nhìn chăm chú của Sara khi cô trở về từ chuyến đi dạo bằng ngựa. Anh hấp háy mắt.

- Làm một chuyến du ngoạn nữa không em?

Sara đỏ mặt hân hoan, dặt ra thêm cho

anh một con ngựa. Hai người sóng đôi rong ruổi trên thảo nguyên bao la, nằm rạp trên lưng ngựa mà đùa như trẻ con. Sara cười khanh khách mỗi lần vượt qua anh, đã lâu rồi cô mới được vui vẻ như hôm nay. Cảm giác thật lạ, tựa hồ như cô vừa mở ra một chiếc hộp báu và tìm thấy những món quà quý giá của tuổi thơ, chính là niềm vui ngất ngây của cuộc sống, thứ mà cô từng đánh mất. Quá đỗi quen thuộc và giản dị mà lại hiếm hoi đến xót xa.

Cả hai dừng dưới một gốc cổ thụ, cùng ngồi xuống một chiếc rễ cây thật to để nghỉ ngơi. Cô cố che giấu vẻ say mê khi ngắm nhìn ánh nắng đang nhảy múa trên gương mặt sáng bừng của anh, còn anh tiện tay ngắt một cọng cỏ dại gần đó. Loáng một cái, anh đã xếp thành hình chiếc nhẫn, tặng cho cô.

- Cảm ơn em đã cứu mạng anh.

Nụ cười ấm áp của anh khiến cô thấy hai gò má nóng bừng. Cô đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn cỏ, xỏ vào ngón út. Hơi lỏng. Anh khẽ cười, đưa tay giằng lại chiếc nhẫn, luồn vào ngón áp út cho cô. Vừa khít.

* * *

Thêm vài ngày nữa, Kar đã khỏe lại hoàn toàn. Anh đề nghị cùng cô đi vào thị trấn dạo chơi. Từ ngày cha mất, Sara chưa bao giờ cảm thấy háo hức khi vào thị trấn như hôm nay. Bọn họ cùng nhau dạo chơi khắp các con phố lớn nhỏ, ghé vài tiệm vải, quán ăn, quán rượu, đùa giỡn và mua sắm. Chiều

nhập nhoang, trên con đường nhỏ gập ghềnh dẫn ra khỏi thị trấn, một nam một nữ cười vang không gian, một con sói oai vệ đứng đỉnh bước bên cạnh. Cảnh tượng thật đẹp mắt và say mê.

Bỗng nhiên Kar dừng lại, đưa mắt nhìn về một góc xa. Sara nhìn theo anh, nơi góc đường trống vắng bỗng xuất hiện một bóng người ăn mặc kỳ dị. Chưa kịp định hình, cô quay nhìn lại đã lập tức thấy gương mặt của Kar thay đổi. Trán anh nhíu lại, răng nghiến chặt vào nhau, tròng mắt lên đe dọa. Và rồi trong sự ngỡ ngàng của Sara, một tíc tắc sau Kar lao đến kẻ lạ mặt, thân hình anh biến đổi ngay từ bước chạy đầu tiên, trở thành một con vật to lớn và hung dữ khác thường.

Sara hét lên và hoảng sợ lùi lại phía sau,

lúng túng đến vấp ngã rồi ngồi bệt xuống đất. Lập tức Fen chạy ngay đến bên cạnh, xù lông thủ thế bảo vệ Sara. Đôi mắt Fen long lên sòng sọc khiến Sara nhận ra có sự giống nhau kỳ lạ giữa Fen và Kar. Ngay lập tức, cô khám phá ra một điều, hiển nhiên đến ngạc nhiên. Họ là một bọn. Kar là một con sói, giống như Fen. Chính xác hơn, anh là người sói.

Sara trừng trừng nhìn con sói to gấp bốn lần Fen, mà mới một phút trước thôi còn là Kar, người con trai trong mộng của cô. Kar hung dữ lao vào cào một đường thật dài sau lưng kẻ dị hợm khi gã quay người tháo chạy, khiến gã rú lên một tiếng thê lương. Gã ngã xuống, rồi nhanh chóng chồm dậy, dùng hết sức siết chặt cổ Kar. Hơi thở của con sói Kar trở nên khó nhọc, anh bắt đầu rên ư ử. Fen lập tức lao đến, cắn chặt vai kẻ lạ mặt,

không chịu buông khiến gã hốt hoảng nói
lỏng tay, và như chỉ chờ có thế, Kar lật
ngược ván cờ. Anh vùng ra khỏi vòng siết
của gã, lùi lại hai bước lấy đà, rồi há miệng
thật to khoe ra những chiếc răng sắc bén và
dữ dằn, nhằm thẳng đầu gã, ngoạm mạnh.
Một giây sau, chiếc đầu đứt lìa khỏi cổ gã.

Không gian yên lặng trở lại, một sự yên
lặng tang tóc. Sara muốn ngất xỉu trước cảnh
tượng kinh hoàng mà cô vừa chứng kiến.
Fen ngúng nguẩy chạy đến đứng cạnh cô.
Con sói Kar quay người lại nhìn cô, không
di chuyển. Cô nhận ra dường như anh đang
lưỡng lự. Cô cũng đang lưỡng lự... hoảng sợ
và run rẩy. Cô không muốn anh bước lại
đây, không hề.

Kar như đọc được suy nghĩ thể hiện qua

đôi mắt hoảng hốt và gương mặt trắng bệch của cô, anh cup mắt, rên ư ử hai tiếng rồi quay lưng bỏ đi.

* * *

Suốt nhiều ngày sau đó, Kar không một lần xuất hiện, dù là ở trang viên của Sara, dù là ở gốc cây cổ thụ, hay bất cứ đâu mà cô nghĩ rằng anh có thể xuất hiện. Cũng trong những ngày đó, Sara không hé môi kể với bất cứ ai chuyện mình đã chứng kiến, chỉ bình tâm xâu chuỗi lại mọi chuyện.

Kar là một người sói. Đó là lý do vì sao Fen đã lôi anh về trang viên của cô đêm đó. Hắn là bản năng bảo vệ đồng đội, nhất là một đồng đội đặc biệt khi mang trong người hai dòng máu của người và sói, đã dẫn

đường cho Fen hành động. Và Sara còn kinh ngạc nhận ra, khi cơn hoảng sợ qua đi, dường như cô muốn gặp lại Kar hơn lúc nào hết. Cô muốn nhìn thấy anh bình an. Cô muốn được anh giải thích mọi chuyện. Cô muốn nghe thấy giọng nói và tiếng cười của anh.

Sara luôn lo sợ rằng Kar sẽ không bao giờ tới gặp cô. Mỗi ngày trôi qua, cô lại càng thấy anh xa vời. Cô luyến tiếc khoảng thời gian ở cạnh anh, cảm giác mát mát thứ gì đó như là sự yêu thương thỉnh thoảng lại trỗi dậy khiến tim cô quặn thắt. Nỗi buồn khiến cô không nói, không cười, không ăn. Cô một lần nữa rơi vào trạng thái lặng lẽ.

Khi cô bỏ dở bữa ăn, bà vú lại thở dài. Con nhỏ này, chắc là đã biết tương tư.

Rồi một chiều Kar gõ cửa nhà cô. Bất ngờ và dung dị đến khó tin, cứ như một người bạn vừa đi xa trở về. Khỏi phải nói, Sara đã vui mừng đến mức nào. Anh rủ cô đi dạo quanh thảo nguyên. Ngang qua những cánh đồng cỏ hắc mạch lưu niên, anh khẽ khàng kể cho cô nghe mọi chuyện.

Kar là một người sói, và ngoài những người nuôi dưỡng anh ra, không ai biết chuyện đó trừ anh trai cô. Cái ngày mà anh trai cô bị ma cà rồng sát hại trong mùa săn mồi của chúng, Kar đã không ở cạnh anh ấy. Kar luôn đau đớn tự trách bản thân vì chính mình là một khắc tinh của ma cà rồng nhưng lại không thể bảo vệ được người bạn thân nhất.

Khi cha cô qua đời, anh cũng là người có mặt đầu tiên bên xác ông, và đã rời đi sau khi có thêm nhiều người khác chạy đến. Ở cả hai cái xác của anh trai cô và cha cô, Kar đều ngửi ra mùi xạ hương đặc trưng và hiếm hoi. Anh đã tìm kiếm khắp nơi, cả những vùng lân cận, cuối cùng đã tìm ra hai tên ma cà rồng sinh đôi mà anh cho là thủ phạm, vì chỉ duy nhất hai tên này sử dụng loại áo choàng có viền lông của cây hương. Trong một trận chiến với hai anh em hấn, Kar đã giết chết được một tên nhưng anh cũng bị thương khá nặng, và để tên còn lại, cũng đang trong tình trạng kiệt sức, chạy thoát.

Người mà cô nhìn thấy anh giết chết lần trước chính là tên còn lại mà anh đã để sống trong cuộc chiến trước đây. Hôm đó, có lẽ hấn lại vào thị trấn săn mồi. Cuối cùng, xem như anh cũng đã trả thù được cho cha và

anh cô.

- Anh đến để từ biệt em. Anh vừa nhận được tín hiệu kêu gọi của bầy sói thị trấn lân cận nhờ tiếp ứng, và ngày mai anh sẽ lên đường. Có lẽ anh sẽ đi rất xa một thời gian khá dài.

Cô cảm thấy trái tim mình trở nên nặng nề. Bức tranh những ngày sắp tới trong cuộc sống của cô bỗng giăng đầy sự ảm đạm vì thiếu vắng anh.

- Em có thể đi cùng anh không?

- Không. Đó là những tháng ngày bôn ba và nguy hiểm.

- Em không sợ.

Anh quay đầu nhìn cô, mặt đối mặt. Đôi mắt anh sâu thẳm và thê lương.

- Nhưng anh sợ. Anh sợ nhìn thấy em gặp chuyện. Em là người quan trọng duy nhất còn lại của cha em, anh trai em và cả anh nữa. Anh muốn thấy em bình an, lập gia đình, sinh con, có một cuộc sống sung túc và hạnh phúc, những thứ mà anh không thể mang đến cho em, ít nhất là trong lúc này và thời gian dài sắp tới.

Trái tim cô lại đau nhói. Những viễn cảnh anh vẽ ra đều không có ý nghĩa gì, nếu như người ở bên cạnh cô không phải là anh. Cô lắc đầu quầy quậy định phản đối, nhưng rồi anh đưa tay ôm lấy mặt cô, nhìn sâu vào

ánh mắt cô.

- Hứa với anh đi. Anh thay mặt cha em và cả anh trai của em nữa, muốn em hứa với anh điều đó. Hãy ở lại và sống tốt.

Cha cô, anh trai cô. Chút day dứt cuối cùng thức tỉnh cô. Cô là giọt máu yêu thương và duy nhất còn sót lại của họ. Cô không thể để mình xảy ra chuyện. Cô phải bình an. Cô phải sống tốt.

Và cô mím môi gật đầu.

* * *

Nắng sớm chiếu xuống con đường nhỏ gập ghềnh.

Bóng dáng một người con trai vai khoác hành trang tự do tự tại bước trên đường.

Cách một khoảng thật xa, một người, một sói lẳng lẳng theo sau.

Anh bước nhanh, họ bước nhanh. Anh bước chậm, họ bước chậm. Anh dừng lại, họ cũng hốt hoảng dừng lại. Rõ ràng không phải muốn tiến đưa.

Anh thở dài rồi khẽ lắc đầu, nhếch môi cười bất lực. Anh quay lại, đưa tay về phía người đang theo sau mình, chờ đợi. Người con gái sau một khắc lúng túng bèn phì cười, bước đến bên anh. Anh nhìn thấy cô mang hành lý trên lưng, biết rằng cô đã

quyết tâm cho một chuyến đi xa. Đi theo anh. Chỉ có thể chấp nhận mà thôi, vì thật lòng anh cũng quyến luyến cô chẳng nổi rời.

Một chàng trai, một cô gái, một con sói đứng đỉnh bước đi trên đường dài, bóng họ hòa vào bóng nắng, nhấp nhô trên những ngọn liễu ven đường.

Cũng lúc đó, tại một căn nhà nằm giữa lòng thảo nguyên, người vú già lắc lư trên chiếc ghế đu, nắng chiếu vào lá thư trên tay bà, soi rõ từng chữ.

Con muốn nói rằng con yêu vú, vú Helen à, nhưng con phải đi. Con đã mất đi cha và anh trai, hai người đàn ông mà con yêu thương nhất, con không muốn phải xa thêm một người nữa. Hoặc là con đi, để con còn

thấy mình đang sống, hơn là con ở lại và cảm nhận mình chết dần từ trong tim. Con sẽ trở về một ngày không xa. Con hứa. Có họ bên cạnh, Kar và Fen, con biết con sẽ luôn được an toàn.

Bà lặng lẽ gấp thư lại, mỉm cười. Ôi, tuổi trẻ!

Ở đâu đó, hòa trong gió, thảo nguyên bao la tiếp tục kể những câu chuyện tình. Về những người đi xa.

Một mảnh tình mùa đông

Thời tiết đầu đông ở London không quá khắc nghiệt nhưng vẫn đủ mang lại cho những cô gái mảnh mai cảm giác rét mướt. Mỹ Diệp cho hắt hai tay vào túi áo khoác, ngó nghiêng nhìn bảng điện tử thông báo chuyến tàu đi từ Southfields đến Stratford chỉ khoảng năm phút nữa sẽ về ga. Diệp có vẻ háo hức, đã bao lâu rồi cô không được gặp Khánh An nhỉ, bao lâu rồi? Hơn hai năm.

Cô cố kiềm chế cảm giác kích động khi hướng mắt tìm kiếm anh trong số những người vừa bước xuống tàu. Và khi nhìn thấy gương mặt anh lấp ló trong chiếc mũ trùm của áo jacket màu lông chuột ấm áp, thay vì phải chạy ngay đến chào đón, Diệp đứng yên, mỉm cười và ngắm anh. Cô thấy anh cũng dáo dác tìm kiếm cô, rồi ánh mắt họ

giao nhau. Anh cũng khựng lại một phút để nhìn cô, sau đó tươi cười và bước vội về phía cô.

Một cái ôm thể hiện tình bạn, sự nhớ nhung và quý mến dành cho nhau.

Vì là cuối tuần nên trong căn hộ của Diệp, ngoài cô bạn thân Natalie, còn có thêm cậu bạn cùng lớp Andrew sang chơi. Bọn họ chào đón Khánh An bằng tất cả sự nhiệt tình và trề trung. Natalie không ngừng nhìn Diệp bằng cặp mắt hấp háy như muốn nói: “Chàng trai này được đấy” mặc cho Diệp phải liên tục lờm cô bạn để cô ấy thôi hẳn cái suy nghĩ kiểu đó. “Khánh An là bạn của tớ, là bạn thân, nhớ nhé!”.

“Không phải cậu luôn bảo cậu thích

những tình yêu bắt đầu từ tình bạn sao?” Natalie ghé đầu, nói vào tai Diệp khi họ đứng trong bếp nhìn Khánh An và Andrew trò chuyện trong phòng khách.

“Nhưng lần này thì khác. Anh ta không những là bạn thân của tớ mà còn là bạn thân của người yêu cũ của tớ.” Diệp quả quyết khiến Natalie thôi không gán ghép linh tinh nữa. “Mà nói thật, nhìn Andrew kia, cậu ấy cũng thích chàng trai của cậu mất rồi.” Natalie nhanh nhẩu chuyển đề tài. Diệp cũng phì cười. Andrew là người đồng tính, vậy nên đối diện với vẻ nam tính của Khánh An, Diệp không phản đối điều Natalie vừa nhận xét.

Khánh An bước đến bên tủ lạnh, lấy vài lon bia, nhân tiện ghé nhìn Diệp, khẽ hỏi hai

cô gái đang nói xấu gì anh đó.

“Không có gì, Natalie chỉ nói rằng Andrew thích anh.” Diệp cười toe.

Khánh An đưa lon bia lên miệng, hớp một ngụm, nuốt xuống rồi nhìn sâu vào mắt Diệp, ánh nhìn tinh nghịch như của chàng trai mới lớn.

“Ai cũng thích anh cả, chỉ trừ em.”

Cô cắn nhẹ môi, nuốt trôi những lời nói của anh rồi trả lời: “Có lẽ giờ em cũng không còn là ngoại lệ. Nếu vậy thì sao nhỉ?”

“Lẽ ra em phải xếp hàng chờ đến lượt mình, nhưng thôi, anh ưu tiên em trước

nhất. Lại đây nào.” Nói rồi, Khánh An giang hai tay ra chờ đón, và sự hài hước của anh làm Diệp phá lên cười. Cô đâm vào vai anh rồi ung dung bước ra phòng khách, đâu biết sau lưng cô, Khánh An nhìn theo lưng cô, say mê không rời.

* * *

Người yêu cũ của bạn thân? Khánh An cảm thấy thật ra cụm từ đó cũng không có ý nghĩa gì lắm với anh. Anh là người thích Diệp, trước cả Trung, chỉ là Trung may mắn được cô ấy chọn. Tuy nhiên vì anh là kẻ không được chọn nên từ lúc Trung và Diệp công khai chuyện tình cảm, anh đã lùi lại phía sau theo đúng luật chơi.

Nhưng giờ thì sao? Bọn họ đã chia tay, vì

vậy anh nghĩ mình có thể quay trở lại.

Đến chiều rồi tối, Diệp có thêm vài người khách ghé thăm. Căn hộ của cô trở nên đông đúc. Sau khi ăn tối và thú thật là buổi tối đã diễn ra rất vui vẻ, anh xung phong giúp cô rửa chén bát. Tay của họ nhiều lần vô tình chạm nhau trong bồn rửa. Dù đã cố kiềm chế nhưng anh vẫn thấy rõ ràng mình bị kích thích vì sự đụng chạm ấy. Trái tim anh lâng lâng và miệng anh luôn chực nở nụ cười. Dường như Diệp cũng vậy. Dù cô cứ nhìn chăm chăm xuống bồn rửa bát và anh chỉ thấy được một nửa khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, nhưng anh vẫn nhận ra gò má cô như hồng hơn. Không gian quanh họ có gì đó thật riêng tư và kỳ lạ.

Chưa kịp trò chuyện thêm thì đám bạn cô

đã kéo cả hai người ra khỏi bếp để hòa vào cuộc vui. Anh nhìn ngắm cô cười nói cùng bạn bè, sự hân diện và ấm áp trào dâng trong anh với hình ảnh trưởng thành của người con gái anh từng yêu điên cuồng trong quá khứ. Bỗng nhiên anh ước gì ngay lập tức mình có thể thổi bay đám bạn ồn ào của cô ra khỏi nơi này, để chỉ còn lại cô và anh, khi đó cô mới có thể tập trung vào mình anh mà thôi. Ánh mắt, nụ cười và sự quan tâm chân thành đó sẽ dành riêng cho anh.

Ngắm chán chê mà chẳng thể làm gì hơn, anh lặng lẽ bỏ vào phòng ngủ dành riêng cho khách để nghỉ ngơi sớm. Hôm nay, anh đã đi rất nhiều chặng đường để đến được nơi này, dư âm của những chuyến đi làm anh hơi mệt mỏi, và vì ngày mai, anh còn một buổi hẹn với bình minh của London.

Bên bờ sông Thames, Mỹ Diệp khoan thai bước đi phía trước Khánh An, bỏ mặc anh mãi mê chụp khung cảnh London buổi bình minh. Đã sống ở thành phố này hai năm nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên cô được ngắm nhìn thành phố lúc tinh mơ. Mãi miết với những hàng dương xanh rì đang thổi trong gió, Mỹ Diệp nhắm mắt cảm nhận sự chuyển động êm ả của sự sống xung quanh, mở mắt nhìn lại, thấy Khánh An vẫn ở phía sau cô chụp phong cảnh. Bóng anh lạnh lùng và lãng tử. Chút phong trần say mê tỏa ra từ anh chạm vào tim cô, khiến nó khẽ ngân lên những giai điệu dễ thương. Cô lấy máy ảnh từ túi xách tay, lén chụp anh. Khẽ mỉm cười với bí mật của mình, cô cất máy vào túi xách, ngồi xuống băng ghế, thơ thẩn ngắm dòng sông và đợi anh.

Anh bước đến, ngồi xuống cạnh cô.

“Đã xong nhiệm vụ thứ nhất, bắt đầu nhiệm vụ thứ hai.”

Cô nhướn mày nhìn anh dò hỏi, anh trả lời tỉnh bơ: “Chụp em.”

Cô phì cười: “Được nhà nhiếp ảnh tên tuổi lừng lẫy như anh chụp, em thật vinh hạnh.”

Và anh chụp cô. Rất nhiều. Rồi anh cho cô xem. Cô bất ngờ với vẻ tinh tế và đẹp đẽ của mình trong các khuôn hình của anh. Trong lúc cô chăm chú xem hình, anh thì thầm giải thích.

“Thật khó tin. Sự thuần khiết và quyến rũ lại tồn tại trong một con người. Mỹ Diệp, em thật đẹp.”

Những lời nói của anh như mật chảy trong lòng cô, khiến cô thoáng run rẩy, bồn chồn.

* * *

Chiều muộn, Khánh An thu mình trong phòng, vừa cóp hình vào laptop vừa ngắm lại những thành quả của mình sau một ngày rong ruổi London. Có rất nhiều bức hình vừa ý khiến anh phấn khích. Nhưng một thư mục ảnh riêng mang tên D khiến anh hào hứng hơn cả.

Anh mở tấm ảnh chụp Diệp mà anh thích nhất lên xem. Đó là bức hình cô tựa lưng vào hàng rào bên bờ sông, ngửa đầu ra sau đón nắng sớm. Diệp nhắm nghiền mắt, nắng chiếu lên vàng trán thông minh và thuần khiết của cô thứ ánh sáng dịu dàng. Mũi cô cao ngạo ngễ, đôi môi hồng hé ra để lộ hàm răng trắng ngần. Anh dừng lại ở đôi môi cô. Dù anh bắt mình phải rời đi nhưng anh không làm được. Rồi anh tưởng tượng, với sự thèm khát khó cưỡng, anh đang hôn lên đôi môi đó. Ngấu nghiền và điên dại.

Sau lưng anh có tiếng của Mỹ Diệp.

“Anh đã đói chưa? Chúng ta ra ngoài ăn nhé, hôm nay em lười nên chẳng muốn nấu nướng gì cả.”

Cùng lúc là tiếng bước chân đi về phía phòng anh. Khánh An đứng dậy, tiến đến chỗ cô đang đứng, nhanh chóng và gọn gàng, anh đưa tay ra sau lưng cô, kéo cô sát lại gần mình. Rồi anh hôn cô. Vừa khao khát vừa nâng niu. Môi cô mềm mại đúng như anh tưởng tượng. Và nó có vị ngọt như trái đào chín. Mùi hương trà xanh thanh khiết tỏa ra từ người cô khiến anh ngây ngất. Anh chờ đợi sự phản kháng của cô để dừng lại, nhưng thay vào đó, anh nhận thấy cô ngập ngừng vài giây rồi choàng tay lên cổ anh, ghì chặt.

Chiều mùa đông hôm đó, họ quấn lấy nhau trên chiếc giường trắng tinh, sạch sẽ dành cho khách. Anh say mê chìm đắm trong ánh mắt, nụ cười của cô, vùi đầu vào

tóc cô, vuốt ve cơ thể trắng ngần của cô. Món quà mà anh luôn khao khát nhiều năm qua giờ anh đã được sở hữu, dù chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng sẽ mãi mãi ghi sâu trong lòng anh.

* * *

Nửa đêm, cơn đói làm Diệp choàng tỉnh. Thấy mình lẻ loi trên giường, cô mặc nhanh quần áo rồi bước ra ngoài. Khánh An đang đứng trong bếp nấu ăn. Mùi xúp củ quả thơm lừng. Diệp đứng tựa vào bức tường gần bếp, khoanh tay quan sát Khánh An đang chú tâm vào nồi xúp nấu dở.

“Biết em đói nên anh nấu đại thôi, anh nghĩ chắc cũng không tệ.” Anh vừa nói vừa chú tâm nấu ăn.

Bỗng cô thấy xúc động vô cùng. Giữa đêm đông lạnh lẽo, trong bếp nhà cô vẫn sáng đèn và ấm áp khói thức ăn vì một anh chàng nam tính ngồi ngồi đang cầm cùi nấu nướng. Chút dịu ngọt chảy đầu đó gần tim. Cô muốn bước đến, ôm choàng anh từ phía sau, nhưng rồi tự ngăn mình lại. Chỉ là tình một đêm thôi, sao cô lại có thể suồng sã như thế?

Cô bước đến bàn ăn, kéo ghế ngồi ngay ngắn, nhìn anh vẻ chờ đợi, tự thấy mình bỗng như một cô bé. Anh múc xúp ra bát rồi đặt trước mặt cô. Họ ngồi đối diện nhau, thỉnh thoảng nhìn nhau mỉm cười, những khi đó cô lại thấy má mình hơi nóng. Trong một lần cúi sâu xuống bát xúp, tóc cô buông xõa, anh đưa tay vén tóc cho cô. Tay anh chạm

vào gò má cô và nắn ná trên đó. Cô cũng nhìn anh, đưa tay chạm vào khuôn mặt anh.

“Ngày xưa... vì sao em không chọn anh?” Anh bỗng cất lời khiến cô giật mình. Đó có phải là điều mà bấy lâu nay anh luôn giữ trong lòng?

“Lúc đó em thật sự bị Trung cuốn hút, như dính phải bùa. Em chẳng còn để ý đến ai quanh em. Lúc đó, biết anh có tình cảm với em nên em cố ý giới thiệu Vân Thi cho anh, với ý định gán ghép, nhưng sau này nhìn anh và Thi quý mến nhau, em lại đâm ra buồn bực và ganh tỵ.”

“Thật à? Em đã ganh tỵ à?” Khánh An bật cười thích thú.

Cô bối rối khi thú nhận cảm xúc của mình nên quyết định im lặng. Anh lại hỏi bằng quơ: “Còn bây giờ?”

“Em nghĩ chuyện vừa xảy ra ban chiều đủ để trả lời câu hỏi của anh rồi.”

“Chúng ta có thể bắt đầu lại được không?” Anh nhìn cô, ánh nhìn chân thành khiến cô hoang mang.

“Nếu một năm sau em tốt nghiệp và về nước, nếu khi đó anh vẫn còn cảm giác với em thì chúng ta sẽ bắt đầu lại.”

“Vì sao không là bây giờ?”

“Em không thích yêu xa. Nỗi nhớ và

những ám ảnh sẽ giết chết em từng ngày.”

Cả hai nhìn nhau thật lâu, mỗi người vờn theo những ý nghĩ riêng. Anh giúp cô dọn bát đĩa đã sạch thức ăn của cô, khi anh rửa bát, cô lại đứng bên cạnh phụ anh. Tay họ lại chạm nhau trong bồn rửa. Lần này anh không kiềm chế nữa, nắm chặt lấy tay cô. Rồi anh ôm chầm lấy cô, bế thốc cô lên, hôn cô. Cả hai quẩn lầy nhau thêm một lần nữa và thiếp đi cho đến khi trời sáng hẳn.

* * *

Khi Khánh An thức dậy, Diệp đã chuẩn bị xong bữa sáng. Anh ăn qua loa rồi sắp xếp hành lý ra sân bay, hội ngộ cùng đồng nghiệp để chuẩn bị quay về Việt Nam.

Cô không ra tiền anh. Cô ghét sự chia ly. Anh ôm cô vào lòng, hôn lên má cô ngay trước cửa căn hộ nhỏ.

“Cám ơn em vì những ngày tuyệt đẹp. Và nghe này, anh đã chờ em mấy năm rồi nên thêm một năm nữa có là bao đâu nhỉ? Đừng hòng thoát khỏi tay anh.”

Cô cười hì hì, chồm người, hôn lên má anh, một nụ hôn tạm biệt.

Khánh An đi rồi, Diệp quay trở vào nhà và nhận ra căn hộ của mình hôm nay trông vắng kỳ lạ. Chút hơi ẩm của anh cũng dần bị cái lạnh mùa đông lấp đầy. Cô bèn chôn nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ, London vẫn hết như những ngày anh chưa đến, tuy nhiên với cô, dường như nó đã không còn như

xưa.

Nỗi nhớ bắt đầu giăng đầy tim cô, nhanh và nhiều hơn cô tưởng. Cô lấy điện thoại, nhấn cho anh một tin nhắn, hy vọng anh vẫn kịp đọc trước khi lên máy bay.

Ở một nơi thật xa trên bầu trời, có một chàng trai cứ tủm tỉm cười khi nhớ lại tin nhắn anh nhận được trước khi máy bay cất cánh, từ cô gái mà anh đã luôn mơ ước suốt những năm qua: “Em đã bắt đầu nhớ anh rồi đấy. Và đến một ngày nào đó, nếu nỗi nhớ quá đầy, có lẽ em sẽ thử yêu xa. Chờ em nhé!”

Anh nhắm mắt hài lòng. Đường về nhà dường như không còn xa.

Đáp án lúc mười giờ

Trong cuộc tình tay ba, không phân biệt ai đến trước, đến sau. Người nào được yêu nhiều hơn thì người còn lại sẽ là kẻ thứ ba.

Nhi

Mười giờ đêm, một đêm lạnh, cái thời khắc mọi cô gái ngoan đều muốn được quần người trong chăn để tận hưởng sự ấm áp tuyệt vời. Ấy vậy mà tôi đang co mình trong áo khoác dày, chân mang đôi bốt thấp, chậm rãi bước trên con đường xa lạ.

Tôi vừa đi vừa nghĩ đến Hoàng, cảm thấy tim mình đập nhanh hơn vì hạnh phúc. Nhưng nghĩ đến Tâm, trái tim tôi lại như ngừng đập, lòng dậy nổi đau.

Tôi gặp Hoàng lần đầu qua sự sắp xếp của hai gia đình môn đăng hộ đối, một buổi gặp gỡ với lý do cũ rích và nhàm chán: xem mặt. Hoàng là anh chàng điển trai và lịch thiệp. Suốt buổi gặp mặt, dù không tỏ vẻ hào hứng nhưng anh rất nhã nhặn, thỉnh thoảng mỉm cười và cư xử với tôi rất chừng mực.

Tuy nhiên, khi chúng tôi gặp nhau lần thứ hai, mọi chuyện đã khác. Đó là lúc tôi cùng đoàn từ thiện tổ chức chương trình cứu trợ tại miền Tây, còn anh là nhà sản xuất của chương trình ghi hình chuyến đi đó. Tôi nhớ

rõ ánh mắt của Hoàng sáng lên khi nhìn thấy tôi, có phần ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn là sự ấm áp mà tôi chưa hề nhìn thấy ở buổi gặp đầu tiên. Sau đó, anh mỉm cười, đưa tay lau mồ hôi trên trán tôi, còn tôi cảm thấy hai má mình nóng bừng vì thẹn thùng và vui thích.

Từ hôm đó, chúng tôi bắt đầu tìm hiểu và nhanh chóng yêu nhau. Tôi yêu Hoàng vì anh mạnh mẽ trong mọi quyết định nhưng cũng dịu dàng, chu đáo khi ở bên tôi. Tôi rất thích lắng nghe người yêu mình nói chuyện. Những câu chuyện từ góc nhìn hiện đại nhưng giàu cảm xúc của Hoàng khiến tôi luôn thấy mình bị cuốn hút, chăm chú không rời. Sau mỗi lần kể với tôi chuyện gì đó, thấy tôi lắng nghe say sưa, Hoàng đều bật cười, xoa đầu tôi để đánh thức tôi khỏi sự say mê.

Công việc từ thiện chỉ là một phần trong cuộc sống của tôi, tôi là cây bút chủ lực cho mục truyện ngắn của một tạp chí dành cho phụ nữ. Những truyện ngắn của tôi thường viết về nhân vật nữ có cá tính hiện đại và mạnh mẽ. Tuy nhiên, tôi lại không như vậy. Kín đáo, lạnh tính.

Và rồi Tâm xuất hiện, đó chính là điều mà bấy lâu nay tôi luôn mơ hồ lo sợ. Cô ấy chủ động nhắn tin hẹn gặp tôi, kể với tôi rằng cô ấy đang yêu Hoàng và muốn cùng tôi đưa ra một giao ước. Cô ấy rất giống một nhân vật trong những truyện ngắn của tôi, xinh đẹp, mạnh mẽ, tự tin và rất khôn ngoan.

“Trong cuộc tình tay ba, không phân biệt

ai đến trước, đến sau. Người nào được yêu nhiều hơn thì người còn lại sẽ là kẻ thứ ba.”

Tôi cứ nhắm đi nhắm lại câu nói đó trong đầu, đó là câu Tâm đã nói với tôi. Một câu hỏi cứ lớn dần trong đầu tôi, giữa tôi và Tâm, Hoàng yêu ai nhiều hơn? Nhưng dù câu trả lời có ra sao, một khi đã bước trên con đường này để đến nơi đó, tôi đã chuẩn bị tinh thần đón nhận bất cứ đáp án nào.

Tâm

Ngày đầu tiên gặp Hoàng, tôi đã biết mình phải có anh. Đối với tôi, một đứa con gái lớn lên từ một xóm lao động nghèo, thiếu thốn và nhiều ước muốn, thì việc một chàng trai hoàn hảo như Hoàng xuất hiện trong đời khiến tôi cảm thấy đây là phép màu kỳ diệu

như trong những câu chuyện cổ tích.

Hoàng đẹp trai, tài giỏi, chững chạc, nhưng điều tôi thích thú nhất ở anh, dù có đôi phần xấu hổ khi thừa nhận, chính là anh rất giàu. Anh là Account Director của một công ty truyền thông lớn, một vị trí đáng ngưỡng mộ được sở hữu bởi một người đáng mơ ước.

Tôi biết rằng Hoàng đã có người yêu, một tiểu thư xinh đẹp nhưng nhạt nhẽo đến phát chán. Tôi không đánh giá cao kiểu con gái như vậy. Hoàng thích hợp hơn với những người như tôi, thực tế, khôn ngoan và nhiều khát vọng. Cùng nhau, chúng tôi sẽ tiến xa hơn trên con đường sự nghiệp và trong tình yêu.

Rồi khi tiếp xúc với anh nhiều hơn, tôi dần dần bị con người anh thu hút, từ mục đích ban đầu là chinh phục anh vì lợi ích tầm thường, tôi ngày càng thật sự muốn có chính con người anh. Anh chỉ bảo tôi nhiều điều trong công việc, anh quan tâm, lo lắng cho sức khỏe của tôi, anh lắng nghe tôi tâm sự mỗi khi tôi có chuyện buồn. Nhưng anh luôn giữ khoảng cách đúng mực với tôi trong mọi va chạm và tiếp xúc thể xác, dù tôi nhiều lần làm như vô tình quyến rũ anh. Anh khiến tôi càng muốn anh thì càng bị dằn vặt bởi việc không thể có được anh.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Tôi biết anh là một người trọng tình cảm, anh sẽ không rũ bỏ Nhi, người yêu hiện tại của anh, để đến với tôi một khi cô ấy vẫn bám lấy anh không rời.

Cuối cùng, tôi đã quyết định chủ động liên lạc với Nhi và thẳng thắn nói cho cô ấy biết tôi yêu Hoàng. Tôi đã lường trước được phản ứng hoặc giận dữ hoặc ủ dột của cô ấy, nhưng không, Nhi lại rất bình tĩnh. Cô ấy kiềm chế cảm xúc rất tài tình, khiến người đối diện phải thán phục.

Bằng tài thuyết phục mà tôi chưa từng có đối thủ cả trong công việc lẫn cuộc sống, cô ấy cũng chấp nhận giao ước của tôi. Mười giờ đêm, thứ Sáu tuần này là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của tôi, cả hai chúng tôi sẽ có được đáp án cần thiết. Và người còn lại, dù muốn hay không, cũng phải lập tức rút lui khỏi chuyện tình tay ba này.

Hoàng

Hôm nay là ngày làm việc mệt mỏi với một khách hàng lâu năm nhưng vô cùng khó tính. Tôi chỉ muốn hoàn tất công việc sớm và đưa Nhi đi ăn tối. Nét đáng yêu từ sự bẽn lẽn của một cô gái, sự háo hức của một đứa trẻ ở em sẽ khiến tôi mỉm cười, và cách quan tâm tinh tế, nhẹ nhàng của em sẽ khiến tôi thấy thư thái và bình yên.

Tuy vậy, lúc ba giờ chiều tôi được thông báo rằng hôm nay là sinh nhật của Tâm và bộ phận nhân sự đã đặt tiệc tại một quán ăn Nhật. Tâm là một phụ tá đắc lực của tôi, mẫu người phụ nữ hiện đại điển hình. Ở cô ấy toát lên sự quyến rũ trong cách ăn mặc, đi đứng và giao tiếp, đồng thời sự thông minh cũng như quyết tâm cao độ trong công việc khiến cô ấy giành được nhiều thành công và những lời tán phục. Nhưng càng tiếp xúc nhiều, tôi lại nhận thấy ở cô ấy sự

ám ảnh đến cay nghiệt về một quá khứ tủi cực và không đầy đủ. Nó như một vết màu xám xịt rất lớn, oan nghiệt và vô duyên trong bức tranh đồ rục những thành công của cô ấy. Theo bản năng, tôi luôn muốn làm gì đó giúp cô ấy vượt qua được sự day dứt này.

Buổi tiệc mừng sinh nhật Tâm kết thúc lúc hơn chín giờ, cô ấy nhờ tôi đưa về. Tôi dừng xe trước con hẻm nhà cô ấy, rồi cô ấy đề nghị tôi đi bộ cùng cô ấy đến trước cổng nhà.

Gió khuya mát rượi, thoảng đưa mùi nước hoa nồng nàn tỏa ra từ người Tâm khiến tôi thấy như bừng tỉnh sau một ngày dài. Vừa đi chúng tôi vừa luôn miệng trò chuyện và mỉm cười, đùa giỡn, cánh tay để

trần của cô ấy cố tình chạm vào cánh tay tôi, cảm giác mát lạnh lan tỏa cùng với sự rất bỗng lạ thường. Tôi nghĩ rằng mình đang bị cô ấy kích thích, cảm giác rung động mới mẻ rượt đuổi từng tế bào.

Đến trước cửa nhà, cô ấy quay mặt lại, đứng đối diện tôi, gò má ửng hồng tô điểm nụ cười, dư âm của những niềm vui. Nhìn vào mắt cô ấy, tôi biết rằng cô ấy không muốn chia tay tôi tại đây.

Rồi Tâm tiến đến gần tôi thêm một bước, ánh mắt xoáy sâu vào tôi một cảm giác say mê. Tôi thấy cổ họng khô lại, và mặc dù biết Tâm muốn làm gì, tôi vẫn không cản cô ấy. Như nhận ra sự đồng tình trong im lặng của tôi, cô ấy áp sát người tôi rồi hôn tôi. Nụ hôn cháy bỏng, đầy cảm xúc.

Tôi nhắm mắt lại để cảm nhận nụ hôn, nhưng ngay khoảnh khắc hai mí mắt gặp nhau, hình ảnh của Nhi lại xuất hiện trong đầu tôi. Đó là một ngày nắng, em đứng giấu tay sau lưng nhìn tôi, tươi sáng, đáng yêu và đầy tin tưởng. Tôi đau đớn nhận ra rằng mình vừa phản bội em.

Tâm có vẻ ngạc nhiên và thất vọng khi tôi đẩy cô ấy ra.

- Anh xin lỗi. Có lẽ anh nên về, em vào nhà đi. Chúc em ngủ ngon!

Mắt Tâm như có một lớp bụi mờ vừa quét qua.

- Em biết anh có người yêu rồi, nhưng tin em đi, cô ấy không hề thích hợp để dành cho anh. Cô ấy nhạt nhẽo, quá ngây thơ và yên lành như một bông hoa để có thể hiểu rõ những khó khăn trong cuộc sống đời thường vốn đầy tăm tối. Chỉ có em mới có thể chia sẻ cùng anh.

Tôi cảm thấy cơn tức giận nhanh chóng len lỏi trong người. Tôi muốn Tâm lập tức ngừng lại.

- Em đừng nói về Nhi như thế, vì em hoàn toàn không hiểu gì về cô ấy. Đó là người con gái tốt đẹp nhất mà anh đã từng gặp và là người anh thật sự muốn ở bên cạnh. Anh yêu cô ấy, và rất tiếc anh không thể đáp lại tình cảm của em.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm sau khi nói xong, quyết định quay lưng bỏ đi.

Ngay lúc ấy, tôi chợt nhìn thấy Nhi bước ra từ một góc tối gần đó, mặt đầm nước mắt. Em đến từ lúc nào, vì sao lại khóc? Tôi thấy lòng mình quặn lại. Có phải chúng tôi đã làm em bị tổn thương? Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt em, tâm tư ngổn ngang của tôi bỗng dịu lại.

Ánh nhìn của Nhi dành cho tôi nồng ấm và thương yêu hơn bao giờ hết.

Hẹn em ngày khác

Em là một cô gái muôn phần hấp dẫn.

Điểm đầu tiên đập vào mắt người khác khiến họ phải xuýt xoa chính là làn da bánh mật căng tràn sức sống của những cô gái trẻ đam mê thể thao và thiên nhiên. Mái tóc em mỏng nhưng mềm mại, thắm màu mật ong ngọt ngào. Chiếc mũi cao ngạo nghễ, đôi mắt sâu lấp lánh, khuôn miệng cong cong thách thức.

Em đi từ cổng ra của sân bay quốc tế, uyển chuyển bước đến chỗ tôi với dáng vẻ tự tin và cuốn hút hiếm thấy. Chiếc quần soóc jean màu đen khoe đôi chân dài thon thả đáng ngưỡng mộ. Áo dây màu hồng phấn để lộ khoảng xương quai xanh và đôi vai đầy đặn, hấp dẫn. Em dừng trước mặt

tôi, nở một nụ cười tự mãn, giống như sự hài lòng của một bé gái đang âu yếm nhìn món đồ chơi xinh đẹp của mình. Sở hữu và tinh quái. Nụ cười của em khiến tôi cảm thấy ngọt ngào.

Và đó là Chelry, vợ chưa cưới lần đầu gặp mặt của tôi, vừa từ Australia trở về.

* * *

Sau những câu chào hỏi đại khái về sức khỏe và thời tiết, tôi giúp em chuyển hành lý vào taxi. Khi đã yên vị, câu hỏi đầu tiên tôi dành cho em nghe cũng thật nực cười.

“Em có nghĩ là điều này khá kỳ cục không? Ý anh là, chuyện định hôn ước của

hai gia đình khi mà chúng ta còn chưa biết nhau, khi mà giờ đã là thế kỷ của tình một đêm và yêu đương phi giới tính?”

Đây chính là suy nghĩ chạy khắp đầu tôi từ khi ba mẹ tôi thông báo về cô dâu tương lai của mình, một lời hứa cách đây hai mươi lăm năm của những người bạn thân. Tôi phá lên cười châm biếm và suýt chút nữa đã bảo họ điên. Nhưng sau khi mẹ tôi phe phẩy trước mặt con trai cung tẩm hình của một cô nàng siêu hấp dẫn như minh tinh, chuyện cũng không quá tệ. Và thú nhận nào, ba mẹ tôi cũng rất có mắt thẩm mỹ.

Em không giống những cô gái trước đây tôi từng hẹn hò yêu đương, khác biệt lớn nhất chính là các cô ấy, ai cũng có làn da trắng như ngọc và vẻ mềm mại thu hút, còn

em thì sở hữu làn da khỏe khoắn đậm vị Latin hiện đại. Tuy nhiên em lại mang đến cho tôi cảm giác một làn gió lạ thoáng đảng và mạnh mẽ. Cũng đáng để thử.

“Em chẳng thấy kỳ lạ. Em thấy thích.” Em kéo tôi về thực tại bằng giọng Việt là lạ, giòn tan và vui tai.

Thích? Em thích gì ở tôi, thích gì ở cuộc hôn nhân sắp đặt này? Hay em chỉ đơn giản xem đó như một trò chơi? Tôi nói ra những băn khoăn ấy.

“Trước khi ba mẹ em qua đời vì tai nạn xe hai năm trước, dường như họ đã dự đoán được tương lai và thông báo cho em về người chồng mà em đã vinh hạnh sở hữu từ khi em chưa lọt lòng. Suốt nửa năm trời, họ

ra rả về anh, những gì tốt đẹp nhất ở anh. Họ làm em tò mò và dần cảm thấy anh rất thú vị. Nhất là khi cách đây ba tháng anh kết bạn với em trên facebook, em càng thấy anh có vẻ khá hấp dẫn.”

Vốn tiếng Việt của em xem ra cũng khá đầy chữ. Và mặc dù trong lòng tương đối bức bối, tôi cũng không thể ngăn cảm giác hài lòng khi nghe em nói về mình.

“Thôi được, anh có một đề nghị. Anh chỉ mới có hai lăm, vẫn chưa sẵn sàng từ bỏ cuộc sống độc thân. Em thì hai ba, vừa ra trường và quê mẹ sẽ còn nhiều điều thú vị để em khám phá. Chúng ta đừng kết hôn vội, cứ sống cuộc sống của mình thêm hai năm nữa nhé!”

Em đảo tròn đôi mắt nâu sáng để suy nghĩ. “Done.”

Tôi thở phào. Vị hôn thê của tôi xem ra cũng rất biết điều, sống động và đáng yêu đấy chứ?

Ấy là tôi chưa lường được những gì em dự định làm với tôi, với cuộc sống của tôi.

* * *

Em được ba mẹ tôi chào đón như con dâu, không, có lẽ là như con gái ruột. Họ dành hẳn một phòng cho em, chăm chút em, quan tâm em. Chelry cũng rất hiểu chuyện, hiếu thuận với ba mẹ tôi không kém gì ba mẹ đẻ. Cuộc sống của ba mẹ tôi dường như

rạng rỡ hẳn lên vì em, vì cô gái trẻ trung, vui tươi, lém lỉnh và đầy sức sống. Đi đến đâu và gặp bất cứ ai, họ cũng hứng khởi giới thiệu về cô con dâu tương lai vẻ đầy tự hào, bỏ qua tâm trạng ngại ngùng và bất lực thay đổi liên tục trên gương mặt của con trai mình, đưa con thật sự và duy nhất của họ.

Đối với tôi, em cũng luôn giữ chừng mực nhất định, không quá thân mật, sỗ sàng, cũng không quá xa cách. Thậm chí tôi cũng lấy làm vui thích vì có cơn gió mới mẻ như em hiện diện trong gia đình. Em chỉ một yêu cầu duy nhất với tư cách là vị hôn thê của tôi: bắt tôi đeo nhẫn đôi và chụp ảnh cùng em.

Đó là bức ảnh đôi nam nữ trẻ trung với nụ cười rạng ngời hạnh phúc, hai bàn tay

đan vào nhau, đưa lên gần khuôn mặt, đôi nhãn sáng lấp lánh trên hai ngón tay áp út của họ nổi bật, thu hút sự chú ý của bất kỳ ai khi nhìn vào bức hình.

“Chỉ để em khoe với bạn bè thôi.”

Nhưng sau đó tôi biết rằng, em không chỉ đơn giản là khoe với bạn bè của mình.

Tháng này Mỹ Anh chia tay tôi. Hai tháng sau Quỳnh Vy khóc tức tưởi và quẳng hết vào người tôi những món quà tôi đã tặng cô ấy. Ba tháng sau, Liên Hương nhếch môi dè bĩu khi tôi rủ cô ấy đi xem phim.

Và cả ba cô nàng đó đều đưa ra một lý do trùng hợp cho chuyện này. Một cô gái

xinh đẹp đã đến gặp họ, tất nhiên là hẹn riêng từng cô, với tư cách vị hôn thê của tôi với tấm hình làm bằng chứng. Một chứng cứ vô cùng xác đáng và thuyết phục.

“Chelry, anh không ngờ em lại làm thế!”
Tôi giận dữ trách móc em.

Em đáp trả bằng ánh nhìn dí dỏm và khiêu khích. “Em cũng không ngờ chồng tương lai của em lại đa tình như thế. Em đã phải rất bận rộn để giải quyết.”

“Đó là cuộc sống tự do của anh. Chẳng phải chúng ta có đến hai năm tự do trước khi kết hôn sao?”

“Đúng, và em quyết định sẽ dùng hai

năm này để tẩy rửa mọi bụi bẩn của anh. Anh cũng nên dùng thời gian này để tìm hiểu về em đi, thay vì những cô gái không có tương lai với anh.”

Tôi nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp và tinh quái của em, cố gắng kiềm chế cơn giận. Hóa ra em không hề để tôi tự do như tôi mong muốn, chỉ là tự do như em muốn. Tôi thở dài. Thôi thì mình phải cẩn thận hơn trong chuyện tình ái vậy.

* * *

Nhưng khi Anh Thư, mối tình đầu của tôi, hẹn gặp tôi nói chuyện với vẻ mặt vừa thương tâm vừa cứng rắn thì tôi không thể nào nhún nhường được nữa. Anh Thư là cô gái quan trọng nhất của đời tôi. Người từng

chia sẻ với tôi những kỷ niệm ngọt ngào của ba năm trung học, người dù đã chia tay và có bạn trai nhưng vẫn dành cho tôi sự tin tưởng tuyệt đối với những bí mật của cô. Mỗi khi có chuyện buồn hay thất vọng về cuộc sống và tình yêu, cô ấy lại tìm đến tôi. Và ngược lại, tôi cũng xem cô ấy như người tri kỷ duy nhất của mình.

“Vị hôn thê của anh nói rằng em chính là nỗi ám ảnh duy nhất của cô ấy. Cô ấy muốn anh chỉ san sẻ mọi chuyện với cô ấy mà thôi, không muốn em dựa vào chút kỷ niệm xưa để trói chân anh, làm anh phiền lòng.”

“Em không hề làm anh phiền lòng, anh thề.”

“Nhưng cô ấy lại làm em phiền lòng. Và

cô ấy thật thông minh khi dùng lời lẽ vừa năn nỉ vừa trêu tức em, để em thoát ra những lời hứa như cô ấy mong muốn. Không gặp lại anh nữa.”

Đó là những lời cuối cùng Anh Thư dành cho tôi.

Đêm đó, tôi mang bia lên sân thượng giải sầu. Tôi cảm giận em chết đi được, Chelry! Sự thông minh, quỷ quyết và quyết đoán được che giấu dưới vẻ xinh tươi và hấp dẫn. Em đã làm gì cuộc đời tôi, những người phụ nữ của tôi thế này? Nhưng tôi lại không thể bóp chết em, không thể đuổi em ra khỏi nhà, không thể hủy hôn với em. Vì không thể không thừa nhận, dưới góc nhìn của em, em không làm sai. Đó là những quyền lợi em có thể sử dụng với tư cách vợ chưa cưới

của tôi.

Có tiếng mở cửa sân thượng, rồi tiếng dép đi tới, em ngồi xuống cạnh tôi. Em quay nghiêng nhìn tôi chăm chú, còn tôi thì nhìn chằm chằm ngọn đèn vàng trên cao, như không biết đến sự xuất hiện của em. Em cầm một lon bia, bật nắp và khẽ chạm vào lon bia của tôi, như một sự chúc mừng. Chúc mừng cho chuyện gì? Cho tôi hay cho em?

Tôi quay sang, kinh ngạc và lo lắng khi thấy em uống một hơi hết sạch lon bia. Rồi em quay trở lại nhìn tôi, mỉm cười thách thức. Sự tức giận trong tôi lại trở về, hòa với chút điên cuồng và kẻ cả, tôi chồm đến nhanh chóng, đẩy vai em vào tường và hôn em.

Em thoáng giật mình nhưng rồi nhanh chóng đáp trả tôi. Nụ hôn đầu tiên. Một nụ hôn lạ lẫm, thăm dò, khẳng định và đầy nhục cảm. Em đẩy tôi ra khi cảm thấy tôi đã dịu lại. Chúng tôi nhìn nhau, trách móc, tìm hiểu, rồi bời và mộng lung.

Em khẽ thì thầm bằng giọng Việt là lạ, đáng yêu: “Từ nay chỉ có mỗi em thôi nhé!”

Tôi khẽ thở dài rồi gật đầu. Một sự đầu hàng trong thần phục.

* * *

Trong suốt thời gian một năm sau đó, chúng tôi trở nên hòa hợp và hiểu nhau

nhiều hơn. Tôi không còn la cà với các cô gái khác nữa, và vì thế em cũng hoàn toàn biết điều, không gây nên chuyện gì quá đáng. Em bắt đầu học nấu ăn và tìm hiểu cách chăm sóc gia đình của người Việt Nam. Sự sôi nổi, hiện đại của một cô gái trẻ kết hợp với sự chuyên tâm khám phá vai trò người vợ mới khiến trong mắt tôi, em trở nên đáng yêu hơn lúc nào hết.

Tôi mỉm cười mỗi ngày khi hình dung ra cảnh em sẽ trở thành cô vợ vừa thông minh, biết điều lại vừa ngộ ngáo, bất trị của tôi như thế nào. Sẽ là một cuộc sống không hề dễ dàng, nhưng kỳ lạ là tôi lại thấy vô cùng thích thú.

Và rồi, cuộc đời là một chuỗi những bất ngờ dành cho ta.

Cơn sóng lớn ấy ập tới đột ngột không báo trước. Lúc này tôi đang sốt ruột vì chờ em hơn một giờ đồng hồ để cùng đi xem áo cưới. Cô gái háo hức này lại đang mải rong chơi nơi nào. Cuối cùng, em cũng đã xuất hiện với nụ cười sáng bừng, không hề có chút hối lỗi.

“Đi nào, chồng tương lai của em.”

Chồng tương lai, nghe rất hay ho và thú vị. Tôi cảm thấy sảng khoái, vui vẻ, tạm thời bỏ qua tâm trạng cau có vì sự trễ nải của em.

Ánh nắng chói chang, em có vẻ kiệt sức. Tôi lấy làm lạ vì điều đó, em vốn là cô gái

thường xuyên chạy nhảy dưới ánh mặt trời. Tôi nhìn em, đồng tử mắt em tối lại, và trong lúc tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi đã thấy những giọt đỏ thắm rơi xuống tay. Em bị chảy máu mũi.

“Chelry...”

Em lịm đi, ngã xuống vòng tay run rẩy của tôi.

* * *

Tôi bước đến, kéo chiếc rèm trong phòng em để không cho chút ánh sáng le lói chen vào. Em nằm trên giường, yên ngủ. Hai tháng hạn chế ra ngoài, làn da em trắng trẻo hơn, gương mặt em cũng dịu dàng hơn. Đó

chẳng phải là hình ảnh lý tưởng trong tôi về một cô vợ truyền thống hay sao? Nhưng tôi chỉ thấy tim mình thất lại. Tôi ước sao có thể nhìn thấy cảnh em chân trần chạy tung tăng trên bờ biển với nụ cười rạng rỡ và làn da nâu khỏe khoắn. Chưa bao giờ tôi mong điều đó như lúc này.

Phải chăng có người nói với tôi rằng, căn bệnh ung thư máu giai đoạn cuối của em chỉ là đùa, em chỉ giả vờ để thử thách tình cảm của chồng tương lai. Nhưng tôi đang tận mắt chứng kiến căn bệnh và những viên thuốc đặc trị từng ngày bào mòn sức lực của em.

Em chớp chớp mắt báo hiệu rằng mình đã thức giấc, nhìn thấy tôi, em bèn giơ tay lên chờ đợi, vùi vãnh sự yêu chiều. Tôi cố nở nụ cười, bước đến bên giường, mở chăn

và chui vào nằm cạnh em. Hai chúng tôi quay vào nhau, mặt đối mặt. Tôi đưa tay vuốt nhẹ tóc em.

“Em xin lỗi vì chuyện đêm qua.”

Đêm qua, tôi về muộn, ghé vào thăm em và nhìn thấy gần cửa ra vào lổn nhổn những mảnh thủy tinh vỡ, đó là khung ảnh của tôi và em. Bức hình huyền thoại tôi và em trong tay trước đây nằm trong khung kính, được em trân trọng như báu vật nằm chỏng chơ dưới đất. Tôi im lặng gặt hết những mảnh vỡ khỏi bức ảnh, cầm lên và đặt lại trên chiếc bàn bên giường. Rồi tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay em, dịu dàng hôn bằng một sự yêu thương vô bờ. Nhưng em nổi giận đẩy tôi ra, đuổi tôi về phòng, chẳng cho tôi nói lấy một lời.

Tôi nhìn thấy vai em run run vì xúc động. Tôi cúi xuống, hôn lên tóc em.

“Hôm qua anh đi gặp đối tác nên về trễ.”

“Còn em thì cho rằng anh đã đi gặp cô gái khác.” Em âm ức.

“Ngốc quá, một mình em là đủ rồi, cần ai nữa.”

Em im lặng kéo tay tôi lại để gói đầu.
“Em thật sự hối hận vì đã vô cớ giận dỗi.”

“Biết lỗi thì chấp nhận điều trị hóa trị của bác sĩ đi, đừng nói suông.”

“Hóa trị sẽ làm em rụng tóc, mệt mỏi, xấu xí, lại phải ở suốt trong bệnh viện. Em không muốn nằm lì ở đó.”

Tôi rướn người, hôn lên tóc em.

“Nghe anh đi. Anh muốn nhìn thấy em tung tăng trong cuộc đời anh. Em đang yếu dần. Đừng bỏ mặc mọi thứ hay đầu hàng cuộc sống như vậy.”

“Em không hàng, em chỉ...” Em ngập ngừng rồi không thể nói gì thêm.

“Đừng bướng bỉnh nữa.”

Em giận dỗi đẩy tôi ra, quay mặt đi chỗ khác. Tôi thở dài. Vợ tương lai của tôi khá

cứng đầu, nhưng thật sự cô ấy chỉ cố che
đậy sự yếu đuối, sợ hãi của mình. Em bỗng
cựa quậy rồi ngập ngừng: “Nếu em làm hóa
trị, và nếu có chuyện gì xảy ra, anh sẽ
không bỏ rơi em chứ?”

“Chấn chấn. Anh sẽ luôn ở bên em.”

* * *

Đợt hóa trị kéo dài sáu tháng. Tóc em
rụng đi, em sút cân, gương mặt và cả cơ thể
đều bại hoại, mệt mỏi. Em thường xuyên
buồn nôn, đau đầu, thay đổi tâm tính. Trái
lại với yêu cầu tôi phải ở bên em thì em
ngày càng sợ đối diện với tôi. Em sợ tôi
chán ghét em.

Thậm chí, đến tháng thứ sáu, em nhờ mẹ tôi cầm hẫng tôi vào thăm em. Tôi đau đớn, ước sao có thể san sẻ bớt những nỗi đau và sự lo sợ của em.

Kết quả điều trị không khả quan. Chúng tôi tiếp nhận đợt hóa trị thứ hai. Lại sáu tháng nữa trôi qua. Chuyển biến của căn bệnh ngày một xấu đi. Sức khỏe em càng lúc càng yếu, mất dần ý chí và nghị lực. Bác sĩ yêu cầu một ca ghép tủy cho em. Cuối cùng, tôi và mẹ là người bàn nhau mọi việc và quyết định thay em ca phẫu thuật. Hai tháng sau, chúng tôi đã tìm được người hiến tủy thích hợp.

“Anh à, em thềm ra ngoài, em thềm được leo núi, được đi biển...”

“Sẽ đi. Chúng ta sẽ đi cùng nhau, ngay khi em khỏi bệnh.”

“Lỡ như em không khỏi bệnh thì sao? Lỡ như tất cả đều vô dụng? Lỡ như ca phẫu thuật không thành công?”

“Tất cả sẽ thành công.”

Tôi hứa với em bằng một sự chắc chắn đến nỗi ngay cả bản thân tôi cũng tin là thật. Em siết chặt tay tôi bằng chút sức lực sót lại. Ánh mắt em run rẩy, hoảng sợ và hy vọng. Cái nắm tay ấy, ánh mắt ấy, tôi sẽ mãi mãi không quên.

* * *

Dưới ánh nắng hè nhiệt đới, Chelry trong bộ bikini sắc sỡ vừa chạy phía trước vừa ngoái đầu nhìn tôi cười khiêu khích. Làn da em sáng màu đồng, bóng bẩy, cơ thể căng đầy sức sống, sẵn sàng lao vào biển xanh. Em đưa tay ra nhìn tôi, chờ đợi.

Tôi tươi cười đuổi theo em, đến gần em. Tay tôi chạm vào em, muốn kéo em lại phía mình. Nhưng mọi thứ bỗng như ảo ảnh, tan nhạt nhòa vào trong tay tôi như một cơn gió. Trước mặt tôi chỉ còn khoảng trống day dứt mênh mang mà em đã để lại.

Tim tôi quặn thắt, mồ hôi túa ra đầy trán, cả cơ thể bần thần chết lặng. Tôi đã không thể níu giữ được em trong cuộc đời mình.

Lời tình lơ lửng

Có đôi khi giấc mơ kết thúc, nhưng ngọt ngào vĩnh viễn không tan.

Phong

Mọi chuyện bắt đầu từ status tưởng như chỉ mang tính chất tự sướng của cậu trên facebook.

“Nhiều lúc ước, giá có một cô gái dám bám càng mình lên vùng cao phương Bắc, chắc mình cũng dám bỏ hết mọi thứ để đi ngay bây giờ. Chà, mơ thì vẫn mãi chỉ là mơ.”

Status nhận được bao nhiêu comment qua lại vô thưởng vô phạt, nhưng chỉ có mỗi một dòng thật sự có ý nghĩa.

“Đi không?”

Phong sững người. Người hỏi là cô gái trong mộng của cậu.

Vân

Vân vừa chia tay người yêu, lại đứng vào mùa hè, mùa của sự rãnh rỗi và nông nổi. Cô thềm đến điên người cái cảm giác được đi đâu đó thật xa, hướng tầm mắt mình ra khỏi những tòa nhà lạnh lùng chọc trời và giữ sạch buồng phổi khỏi bầu không khí đặc

sệt bụi bặm, hóa chất. Cô muốn sự tự do, trong lành và kỳ diệu, những thứ xa xỉ đối với một thành phố chật ních người.

Ngay khi đọc những dòng đó của Phong, cô biết ngay đó là thứ mình cần.

“Đi không?”

Hai từ tưởng đơn giản nhưng tay cô lại run run khi gõ chúng. Ai cũng hiểu chuyện gì có thể xảy ra trong một chuyến hành trình chỉ có một nam, một nữ, đặc biệt khi người con trai lại có chút tình cảm với người con gái.

Vân biết chứ, Phong có tình cảm với Vân lâu rồi. Qua ánh mắt Phong nhìn cô, qua sự

bồi rồi đáng yêu mỗi khi cậu quan tâm cô, qua những lời nói ấm áp mà cậu dành cho cô, qua cái nắm tay se sẽ khi cậu chủ động dắt cô sang đường, những cái choàng vai siết nhẹ mỗi khi cô chớm buồn, cái xoa đầu động viên mỗi khi cô mệt mỏi. Nhưng cô nghĩ có lẽ mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để bắt đầu tình cảm mới mẻ này.

Lời hứa

Phong: “Cậu dám tin tưởng tớ à?”

Vân: “Ừ, tớ tin cậu chứ...”

Chỉ như vậy, một lời hứa ngầm đã được thiết lập. Lời hứa nhẹ như gió nhưng lại nặng tựa một pháo đài kiên cố. Một cái móc

tay mà Phong biết cậu sẽ không thể nào gỡ ra được.

Lời hứa của người trưởng thành.

Vân hoàn toàn tin tưởng để mặc Phong lên kế hoạch cho mọi thứ. Phong đã đến đây nhiều lần, kết giao với nhiều người bạn ở đây, thông thuộc đường đi, tuy vậy lần này Phong tốn rất nhiều công sức chuẩn bị cho chuyến đi. Những đêm nửa thức nửa ngủ hoàn thành cả đóng việc, nỗi lo lắng cho chuyến đi cứ len vào tâm trí cậu. Một cửa ải quan trọng mà cậu luôn phân vân, có nên báo cho Vân biết rằng bọn họ có thể sẽ gặp mưa khi lên đến Hà Giang hay không? Nhưng cuối cùng cậu quyết giấu kín. Vì có thể cô sẽ đòi hoãn lại, và rồi chuyến đi sẽ dần trôi vào quên lãng, không bao giờ xảy

ra. Cậu không muốn như vậy.

Buổi tối trước khi lên đường, Phong hào hứng khác thường. Giấc mơ được cùng cô gái mình yêu thương chu du đến một nơi thật xa giờ đã thành hiện thực.

Chiếc ôm lỏng lẻo

Đêm đầu tiên trên xe, Phong thật sự không ngủ nổi. Phải rồi, làm sao mà ngủ được khi cô gái cậu yêu mến đang nằm sát bên. Phong quen Vân gần hai năm, khi cô tham gia vào lớp kiếm đạo cậu đang theo học và cậu được phân công hướng dẫn thêm cho cô. Hình ảnh cô gái cao gầy, tóc ngắn, có chiếc răng khểnh rất duyên, ngày qua ngày giống như những nhát kiếm, phập một cái, đâm sâu vào tim cậu và để lại những

dấu vết không sao xóa nhòa. Dù biết rằng Vân lớn hơn cậu một tuổi và đã có người yêu, nhưng vậy thì đã sao? Điều đó không hề làm vơi đi tình cảm yêu mến mà cậu dành cho cô.

Ngắm nhìn Vân đang chớp mắt, cảm giác bình yên và lâng lâng cứ vây kín Phong. Cậu lấy hết can đảm choàng tay ôm lấy Vân, hững hờ thôi, như đang che chắn cho cô được yên giấc ngủ, như chỉ để tìm chút hơi ấm và cảm nhận được cô trong vòng tay mình. Vân quay mặt đi, nhưng cô không xoay người. Phong mỉm cười, trái tim ấm áp. Cậu tin rằng, nếu cứ như thế này thì dù xe có chạy một mạch thêm ba ngày nữa cậu cũng vui lòng.

Mưa

Hà Giang đã thực sự chào đón bọn họ bằng cơn mưa rào buổi sáng hôm sau. Trái với lo lắng của Phong, Vân dường như cũng chuẩn bị sẵn tâm lý cho điều này, cô vui vẻ mặc áo mưa và cùng cậu lên đường, đúng chất “dân chơi không sợ mưa rơi”. Cũng may là mưa ngớt dần, rồi đến đầu giờ chiều thì tạnh hẳn. Trời lại trong xanh và rất đẹp.

Bát Đại Sơn. Rừng thông Yên Minh. Cao nguyên đá Đồng Văn. Lũng Cú.

Những vạt nắng lung linh, hàng đá núi nối nhau đến tận chân trời, đường đi quanh co như tranh vẽ. Cảnh đẹp ở Hà Giang, có tả mãi cũng chẳng hết được.

“Lại đây chụp ảnh cùng tớ nào.”

Giọng Vân thật hào hức. Sống ở thời đại mà công nghệ phát triển vượt bậc thật tốt, bằng chế độ chụp ảnh tự động, những khoảnh khắc chung của cả hai đã được ghi lại trong các bức ảnh mà không cần ai trợ giúp. Bọn họ tạo đủ tư thế, vừa oai hùng vừa buồn cười để vui vẻ cùng nhau.

Nắng nhảy múa trên gương mặt Vân, lấp lánh và sáng bừng như nụ cười của cô. Phong mỉm cười vắn vơ, hạnh phúc.

Đêm

Vân có một nhược điểm, đó là dầu có dải nắng đêm mưa cực khổ thế nào cô cũng

không ngại, nhưng lại nằng nặc đòi ở một khách sạn đẹp để cho bằng được. Thế là Phong phải lòng vòng trong thị trấn tìm nơi vừa ý Vân.

Lần đầu tiên bọn họ ở cùng phòng. Vân nhanh chóng xua Phong về chỗ ngủ, rồi cô buông màn, như vạch ra ranh giới cho hai người.

Một chiếc màn để làm ranh giới, xem ra ranh giới này thật sự rất mỏng manh.

Phong nằm ngoài màn, suy nghĩ nếu cậu phá bỏ làn ranh giới này thì chuyện gì sẽ xảy ra? Cô sẽ là của cậu? Hay cả hai không còn lại gì cả, kết quả cho sự tín nhiệm đã bị phá vỡ, như quả cầu pha lê trong suốt, tưởng chừng như cầm chắc trong tay là vậy mà

một khi rơi, cũng sẽ nát tan thành nghìn mảnh, vĩnh viễn không thể phục hồi.

Chợt nhớ ra chiếc thẻ điện thoại vừa mua nằm trong ba lô của cô, cậu muốn chui vào để lấy nhưng chân chừ lại thôi, sợ cô hiểu lầm và nghĩ linh tinh. Rồi Phong quay sang hướng khác, nhắm mắt gọi giấc ngủ tìm về.

Con đường mưa

Sáng hôm sau, trời lại mưa. Đường thì rõ là trơn mà cả hai lại quyết định đi leo núi. Cả quả núi chỉ có hai người bọn họ, cảm giác thật ngạo nghễ.

Vân vịn vào tay Phong, rón rén bước đi vì sợ ngã. Nhìn người con trai phía trước

đang cố sức che chở cho mình, cô thấy lòng ấm áp kỳ lạ, dù lẽ ra nó phải rất lạnh lẽo mới đúng, vì chẳng phải người cô đang run cầm cập đó sao?

Vân mỉm cười an lòng khi nhớ lại đêm hôm qua. Cô có chút ngại ngùng nên giả vờ lăn ra ngủ, và quả nhiên Phong đã giữ lời hứa với cô, nhưng rồi cô chợt thắc mắc, nếu cậu ấy không giữ lời thì kết quả sẽ ra sao nhỉ?

“Cậu biết không, con đường này mang tên là Hạnh Phúc đấy.”

Phong nói to mà không quay nhìn lại. Có lẽ mặt cậu ấy lúc này đang biểu lộ những cảm xúc không muốn cho Vân thấy.

“Thật không? Sao lại có tên như thế nhỉ?”

“Có lẽ người đặt tên này lúc đó cũng đang trong tình cảnh giống chúng ta chẳng?”

Cô bật cười. Cô không biết đây có được gọi là hạnh phúc không, nhưng cô biết rằng mình có cảm thấy vui vẻ và ngọt ngào. Rồi cô lại tự hỏi chuyện giữa cô và Phong sẽ đi đến đâu, khi cô đang muốn cứng cỏi tự vượt qua nỗi buồn cũ mà không níu lấy ai làm phao cứu thương cho mình, và khi Phong cứ gần sát ở bên cô thế này mà vẫn không nói lời yêu cô. Cô thấy mình quá mâu thuẫn, cuối cùng cô có muốn cậu nói yêu mình hay không?

Đến một nơi trông rất nhiều ngô, đi giữa

ruộng ngô thênh thang, hai bên xa xa là những dãy núi xanh hùng vĩ, mưa lất phất trong gió. Đẹp đến mê hồn.

“Công tớ đi!”

“Cũng được, nhưng phải trả công tớ bằng một bài hát đấy.”

Thế là Phong cõng Vân trên lưng, Vân thì thầm bên tai cậu bài hát *Con đường mưa*.

Nếu ngày xưa bước đi nhanh qua con đường mưa

Thì anh đã không gặp người.

*Nếu ngày xưa em nhìn anh nhưng không
mỉm cười*

Thì anh đã không mộng mơ

“Tớ ghi âm nhé!”

“Sao thế?”

“Hát gì mà như trẻ con hát, vừa nũng nịu
vừa vui vẻ, vừa trong sáng vừa dễ thương,
đáng yêu không thể tả. Sau này, mỗi khi
buồn chán tớ sẽ đem ra nghe, bảo đảm vui
lại ngay.”

“Nghe hoài sẽ chán ngấy cho xem.”

“Nghe cả ngàn lần cũng sẽ không chán.”

Vân bật cười. Tiếng cười và lời hát theo gió thấm đẫm yêu thương.

Đoạn đường cuối

Bảo Lạc. Tĩnh Túc. Rừng quốc gia Pia Oắc. Đi thêm chút là tới Bắc Kạn.

Đêm. Chẳng màn muỗi gì nữa cả. Vân nằm bên cạnh Phong, tâm sự với cậu cả đêm cho đến khi mệt rũ và lăn ra ngủ. Phong bước ra, nhìn trời đêm Bắc Kạn, rồi quay lại nhìn cô bạn đồng hành đang mỉm cười say giấc.

Rõ là trước giờ bọn họ có mối quan hệ

trên mức bạn bè, tuy nhiên cũng không hẳn có điểm dừng nào đó ở vị trí ấy. Vân tâm sự với Phong hầu hết những chuyện linh tinh, âm ượng trong cuộc sống của cô, nhưng Phong vẫn nhận ra cô luôn đóng kín cánh cửa của căn phòng cuối cùng, nơi chất chứa những nỗi niềm sâu thẳm nhất. Cậu chẳng khó để nhận ra đôi mắt lúc nào cũng như đang cười kia u tối hẳn những khi cô một mình, hoặc giả cô tưởng rằng cô chỉ có một mình.

Đến khi nào cô mới sẵn sàng mở cửa cho cậu bước vào đây?

Phong chớp mắt sau Vân, nhưng cậu lại là người thức dậy trước. Cậu kéo rèm để ánh bình minh chiếu rọi lên khuôn mặt Vân. Thật đẹp. Và chút nữa cậu đã không thể

kìm nén khi nhìn thấy cô nằm ngủ ngay trước mặt mình. Nhưng cũng chỉ có thể vuốt má thật nhẹ đánh thức cô ấy dậy, ngồi bên giường nói chuyện cho cô tỉnh và khẽ ôm cô.

Giống như ôm tạm biệt, tạm biệt những thời khắc gần gũi đến khó tin. Thật sự, ngay lúc đó, Phong cảm thấy vô cùng yêu Vân, quên hết những suy nghĩ trong đầu. Cậu chỉ muốn ôm cô thật lâu, thật lâu mà thôi.

Có đôi khi những giấc mơ kết thúc, nhưng ngọt ngào vĩnh viễn không tan.

Trên đoạn đường cuối cùng quay trở về Hà Nội, Vân cứ ngả đầu lên vai Phong.

“Cậu có thấy ba ngày vừa qua trôi quá nhanh không?”

“Vì cậu vui vẻ, và tim cậu chưa dừng quá nhiều ký ức đẹp nên cậu mới thấy nó trôi nhanh thế đấy.”

Trước cửa nhà Vân.

“Xem kìa, mặt cậu đỏ gay rồi.” Phong bật cười, nhìn Vân trêu mếu.

“Cảm ơn cậu vì đã tặng tớ những ngày tuyệt vời vừa qua.”

“Tớ phải cảm ơn cậu mới đúng, người bạn đường “xịn” nhất mà tớ từng đồng hành.”

Cậu có chờ tớ không?

Vân cóp những tấm ảnh chụp suốt ba ngày qua vào máy tính. Cô cũng xem lại những đoạn clip bọn họ quay ngẫu nhiên, bật cười vì những đoạn đối thoại không đầu không cuối. Nhưng rồi cô chợt chú ý đến một đoạn video rất lạ. Rõ ràng cô không hề quay nó.

Đó là khung cảnh trên con đường Hạnh Phúc.

“Cậu đợi chút, tớ chạy đến phía trước xem đường có đi được không?”

Giọng của Phong vang lên, và cô nhớ lúc

ấy cô nói muốn ngồi nghỉ ngơi chốc lát trong lúc ngắm cảnh vật xung quanh đang chìm đắm trong sương mờ. Phong cứ thế bước đi, không tắt camera. Rồi đến một chỗ mịt mờ, chỉ có tiếng gió thổi ù ù, khi cô tưởng rằng không còn gì nữa, định tắt đi thì cô lại nghe giọng nói ấy cất lên.

“Tớ không biết lúc nào cậu xem được đoạn video này, và vì gió gào thét thế này, chẳng rõ cậu có nghe được lời tớ hay không nữa. Tớ yêu cậu, yêu cậu nhiều lắm. À, chẳng phải ai cũng có thể nghe được lời tỏ tình trên con đường Hạnh Phúc đâu đấy. Nên dù có như thế nào, chỉ mong cậu sẽ nhớ lời tớ nói.”

Đoạn video kết thúc, Vân tròn mắt và bần thần mãi. Sau đó cô chợt mỉm cười.

Cô cầm điện thoại, gửi cho Phong một tin nhắn.

“Cậu, người đầu tiên và có lẽ là duy nhất mang lại cho tớ một cảm giác thật đặc biệt, không bao giờ tớ có thể quên. Cậu sẵn sàng chờ đến khi trái tim tớ vẹn nguyên trở lại chứ? Nếu có cơ hội, chắc chắn tớ vẫn sẽ đồng hành cùng cậu mà không hề hối tiếc.”

Cậu sẽ chờ tớ chứ, Phong?

Bản tango của những viên đá quý

Cũng như những viên đá quý, mỗi nhân vật của tôi đều chất chứa những yêu thương và bí mật cho riêng mình.

Ruby –viên hồng ngọc tự do và vui vẻ

Hôm nay là một ngày đặc biệt quan trọng đối với tôi. Cả tuần nay tôi đã dán lên tường, tủ, tivi, máy vi tính những mảnh giấy đầy màu sắc để nhắc nhở về cái ngày này, và mỗi khi nhìn thấy chúng, tôi muốn được bay lên vì hân hoan. Chắc chắn tôi nay sự kiện này sẽ được tôi viết lại thành một bài ghi chú kèm ảnh minh họa hoành tráng rồi đăng lên blog cá nhân nữa ấy chứ.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi trở thành nhân viên của SYF - công ty thiết kế và cung cấp thời trang hàng đầu Việt Nam.

Tiếng tăm lừng lẫy, sở hữu một dàn những nhà thiết kế nổi danh trong và ngoài nước cùng những đãi ngộ cực tốt, SYF chính là mảnh đất mơ ước của hầu hết những sinh viên ngành thiết kế thời trang như tôi.

Và may mắn thay, tôi sẽ nhận mạnh điều này trong bài viết tối nay, người chịu trách nhiệm hướng dẫn và quản lý tôi chính là Topaz, chàng trai từng đoạt giải thưởng tài năng thiết kế trẻ châu Á khi mới mười sáu tuổi, đã làm việc ở SYF tám năm ở vị trí quản lý cấp cao. Topaz là mẫu chàng trai tạo cho đối phương cảm giác vững chãi và ấm áp ngay từ lần tiếp xúc đầu tiên, hết như viên đá hoàng ngọc, tên của anh. Anh nhiệt tình dẫn tôi đến giới thiệu với các đồng nghiệp.

Và kia kia, thêm một ngôi sao mà tôi ngưỡng mộ từ rất lâu. Saphia, nhà thiết kế đang được giới trẻ yêu thích nhất. Quả nhiên tên đúng như người, Saphia thật quý phái và lãng mạn. Giới thời trang dễ dàng thừa nhận Saphia thành công quá nhanh và quá tuyệt vời, cơ bản bởi cô ấy có một nền tảng rất tốt. Gia đình thượng lưu danh tiếng, năng khiếu hội họa và thẩm mỹ bộc lộ từ sớm, được đào tạo chuyên nghiệp và đúng hướng, cuộc đời như trải sẵn thảm đỏ và hoa hồng để chào đón Saphia.

- Chào chị. Em rất ngưỡng mộ những bộ sưu tập của chị, đặc biệt là bộ gần đây nhất với tông trắng chủ đạo khiến các người mẫu trình diễn như hóa thân thành những thiên thần.

Nụ cười của tôi ngọt ngào như kẹo lollipop. Thế nhưng Saphia đáp trả bằng nụ cười rất nhạt và một cái gật đầu rất nhẹ, ánh mắt không mấy may rời khỏi màn hình máy vi tính lấy một lần. Nét cười của tôi cứng lại trên mặt.

- Em đừng để ý đến cô ấy. Tính khí cô ấy khá thất thường, đặc biệt là khi đang tập trung vào bản thiết kế.

Topaz mỉm cười trấn an tôi, trong mắt anh đầy sự thông cảm. Tôi cùng anh dạo một vòng văn phòng với niềm hân hoan khó tả về công việc của mình.

Ruby - những viên gạch đầu tiên

Bản thiết kế đầu tiên của tôi được Topaz đánh giá khá cao. Anh bảo rằng, dù kỹ năng đồ họa của tôi còn phải trau dồi thêm, nhưng những mẫu thiết kế của tôi có tầm nhìn xa và lớn hơn so với độ tuổi. Quan trọng là, nó luôn đầy cảm hứng sáng tạo. Rồi những bản thiết kế sau đó nữa, tuy anh không nói gì nhiều, nhưng chỉ cần nhìn thái độ và ánh mắt hài lòng của anh, tôi đã thấy vui khôn xiết.

SYF vào những tháng cuối năm rộn ràng và rực rỡ sắc màu hơn bất cứ khi nào. Đầu đặn mỗi năm, đây là thời điểm công ty giới thiệu với công chúng SYF SHOW nổi tiếng với những bộ sưu tập mà SYF chọn, là đại diện và là niềm tự hào của mình.

- Ruby, trưa nay em cùng anh tới gặp ban

giám đốc công ty. Anh đã đề cử em tham gia SYF SHOW và muốn em tự giới thiệu về bộ sưu tập mới của mình với họ. Nếu được duyệt, em sẽ có tên trong danh sách bảy nhà thiết kế có bộ sưu tập được trình diễn tại show năm nay.

Topaz thông báo ngay khi chúng tôi vừa bắt đầu tuần làm việc mới. Tim tôi đập dồn dập như vừa uống phải một ly cocktail có nồng độ cồn mạnh, cảm giác phấn khích trào dâng, lan tỏa đến từng tế bào trong cơ thể. Một nhà thiết kế trẻ làm việc ở SYF mới nửa năm như tôi lại có cơ hội được đề cử vào show trình diễn lớn nhất nhì trong giới thời trang hiện nay?

- Em chọn chủ đề bộ sưu tập của mình là “Yêu”. Con người khi yêu thường trải qua

những cung bậc xúc cảm khác nhau, như một vệt cầu vồng, lướt dài từ mảng sáng đến mảng tối. Tuy nhiên, em sẽ chọn tông chủ đạo là những sắc màu sáng, như là sự khẳng định vĩnh cửu: tình yêu thật sự sẽ luôn mang đến những gì tươi sáng và tốt đẹp nhất. Kèm theo những chi tiết hình tim phá cách và nhân nhá trong thiết kế, hy vọng sẽ mang đến cho giới trẻ những cái nhìn tươi mới nhất về tình yêu.

Tôi im lặng, hồi hộp sau khi trình bày xong ý nghĩa của bộ sưu tập mới, lướt nhìn và nhận thấy vài ánh mắt suy tư, do dự của ban giám đốc. Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói của Topaz.

- Quan trọng nhất chính là bản thiết kế này rất trẻ trung và thực tế. Chắc chắn nó sẽ

tạo nên một làn sóng yêu thích và ủng hộ trong giới trẻ. Tôi dự định dùng nó làm thiết kế chủ đạo cho mùa xuân năm sau, tôi tin rằng lợi nhuận mà công ty thu về sẽ rất lớn.

Ngay lập tức tôi thấy rõ sự hài lòng của ban giám đốc. Tôi ngây người, nể phục Topaz. Mặc cho tôi cứ nói nào là ý nghĩa, nào là sự vĩnh cửu của tình yêu, thì với kinh nghiệm quản lý và bản lĩnh của mình, anh chỉ cần nói đến những điều một nhà kinh doanh muốn nghe, đó là tính khả thi và lợi nhuận mang về. Sự thuyết phục rất thực tế.

Ngay sau đó, tôi được thông báo rằng bộ sưu tập của mình đã được chọn. Niềm vui không thể nào tả xiết như khi bạn vừa hay tin mình mới trúng số độc đắc. Tôi nhìn Topaz với ánh mắt biết ơn sâu sắc, còn anh

thì nháy mắt với tôi như muốn nói, chuyện nhỏ.

- Em xứng đáng mà. Chúc mừng em.

- Tuyệt vời! Em phải làm gì để tỏ lòng biết ơn anh đây?

- Không cần làm gì cả, chỉ cần em luôn vui và hết mình với công việc là đủ.

- Hay em mời anh đi ăn tối nhé?

- Vậy thì để xem, nếu là beefsteak thì ok.

- Done.

Tôi cười rạng rỡ, hài lòng với quãng thời gian hứa hẹn đầy niềm vui và thành công phía trước.

Ruby - và những bí mật

Tôi nghĩ có vài điều bạn cần biết.

Thứ nhất. Tôi đã yêu Topaz. Ban đầu chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ tài năng của anh, biết ơn anh vì những ưu ái và kiên nhẫn anh dành cho tôi. Rồi từ lúc nào, trái tim tôi ngập tràn hình bóng anh. Những đêm thức trắng miệt mài bên bàn làm việc, hình ảnh của Topaz luôn là liều thuốc trợ lực mạnh nhất giúp tôi vượt qua những mệt mỏi và áp lực. Mỗi khi nhìn thấy anh ở văn phòng làm việc, tôi thấy tim mình như đang nhảy một điệu tango vồn vã và rộn ràng. Nhưng đáng

tiếc, bản tango này không dành riêng cho hai người.

Thứ hai. Topaz với Saphia là một cặp. Đã ba năm rồi. Một cặp đôi rất đẹp và đáng ngưỡng mộ. Saphia có thể kiêu ngạo và cáu kỉnh với bất cứ ai, chỉ trừ Topaz. Anh như một loại đá quý có phép màu, giúp chữa lành mọi phiền muộn và khó chịu của Saphia.

Thứ ba. Tôi dù biết mình có yêu anh như thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ làm kẻ thứ ba. Tôi không thích phá hoại hạnh phúc của hai người họ, để rồi sau đó chìm sâu vào ăn năn và day dứt khôn nguôi. Tuy nhiên, từ lý thuyết đến thực tế còn cách một khoảng bao la. Tôi không chắc mình có thể chống chọi lại quyền năng vô biên của

thần Ái tình hay không.

Thứ tư. Khi nhìn vào bộ sưu tập tham gia SYF SHOW của Saphia, tôi có chút nghi hoặc. Chăm chú quan sát thêm, rồi tôi nhận ra điều kỳ lạ đó là gì. Những mẫu thiết kế của Saphia trông hệt của Paul Craig, một nhà thiết kế người Peru mà tôi vô tình tìm thông tin về anh cho bản thuyết trình năm cuối đại học. Cũng chất liệu satin và lụa mát lạnh quý phái, những dải đăng-ten nhấn nhá cá tính trên cổ, vai và gấu váy. Cổ áo cổ ý khoét sâu nhằm pha trộn nét hiện đại trên những chất liệu cổ điển. Bản thiết kế hài hòa tuyệt đối giữa quá khứ và hiện tại.

- Chị nghe đến cái tên Paul Craig bao giờ chưa?

Tôi nghe giọng mình hơi run. Bất gặp ánh mắt choáng váng và nghi ngờ của tôi, Saphia đáp trả bằng ánh nhìn khiêu khích và ngạo mạn.

- Chị không hiểu em đang nói gì.

Rồi cô ấy bỏ đi, để lại tôi với một mớ những xáo động đang kêu gào đòi giải thích.

Topaz - sự chệnh choáng của những cơn say

Dạo gần đây hình ảnh viên đá nhỏ Ruby cứ quần quanh tâm trí tôi không rời. Nụ cười trong sáng của em, theo vô thức, cứ vương mãi nơi khóe miệng tôi mỗi khi em trao đổi với tôi về những mẫu vẽ của mình.

Trẻ trung, sáng tạo, gần gũi và ngọt ngào.
Những mẫu thiết kế hết như con người em.

- Ruby, em lại đây xem trên mẫu áo có chỗ bị sai màu?

Ruby lại gần, cùng tôi dò xét bảng thiết kế mới của em trên máy tính của tôi.

- Phải rồi, sao em lại có thể nhầm lẫn màu như vậy được nhỉ?

Em cúi sát lại máy tính để sửa lỗi và khoảnh khắc em quay lên nhìn tôi, mỉm cười báo hiệu đã xong, tôi cũng cúi đầu lại gần để xem xét. Môi em quét nhẹ ngang má tôi. Vết chạm nóng giã, xáo động. Cả hai chúng tôi đều sống người, mở to mắt nhìn

nhau, cảm giác bồi rồi ập đến.

Em vội vã quay về bàn làm việc, còn tôi, đáng giận thay, tôi nghĩ ngay trong khoảnh khắc đó, tôi đã muốn hôn em. Rất muốn. Nỗi bất an lập tức dấy lên trong lòng như chống đối tôi. Ruby đang đe dọa tình cảm bền bỉ mà tôi dành cho Saphia suốt ba năm qua.

Rõ ràng rồi yêu Saphia, nhưng rõ ràng hơn nữa là tôi lại nghĩ về Ruby quá nhiều.

Có phải tôi đang say nắng? Trong những lúc say mềm nhất vì men rượu, tôi vẫn luôn biết được khi nào mình sẽ tỉnh lại. Nhưng còn cơn say này? Liệu bao giờ mới chấm dứt và liệu tôi có muốn nó chấm dứt? Dù sao thì, nếu phải lựa chọn, tôi vẫn chọn

Saphia. Và để chặn đứng mọi hậu quả nghiêm trọng có thể làm tổn thương cả ba, tôi quyết định phải tạo khoảng cách với Ruby.

Ruby dường như cũng nhận ra tình thế không nên có giữa chúng tôi. Những ngày sau đó, em không quăn quýt tôi như xưa, không tỏ thái độ gì ngoại trừ việc trông em có vẻ ủ ê hơn. Tưởng như mọi việc sẽ cứ thế trôi qua, nhưng không phải. Trong chuyện tình cảm, lảng tránh không phải là cách giải quyết tốt nhất.

Topaz - Hãy tặng anh món quà cuối cùng

Tám giờ tối. Tôi ra khỏi phòng để về nhà thì thoáng giật mình khi thấy Ruby vẫn ngồi

làm việc. Em ngược nhìn tôi, khẽ cười. Tôi quyết định chủ động nói chuyện với em sau hai tuần cố ý tránh mặt.

- Mọi thứ ổn chứ em?

- Vẫn ổn anh ạ!

- Trông em có vẻ không vui?

Em dẫn đo như đang phân vân xem nên bịa ra lý do gì để trả lời tôi cho xong chuyện, hay nên kể với tôi sự thật.

- Em biết rằng mình không có quyền làm như vậy, nhưng hai tuần nay... em rất nhớ anh. Kỳ lạ lắm phải không? Vì em vẫn nhìn thấy anh mỗi ngày cơ mà. Bây giờ thì em

mới thấm thía câu nói, khoảng cách xa nhất không phải là từ nơi này đến nơi khác mà chính là khoảng cách khi nhìn thấy người mình yêu thương ở ngay bên cạnh nhưng lại không thể đưa tay ra ôm chặt người đó.

Tôi lặng người, nhìn em chăm chăm. Đôi mắt em loang loáng nước, long lanh và bối rối như chính những cảm xúc chân thật em vừa thú nhận.

- Anh cũng vậy.

Em tròn mắt khi nghe những lời đó.

- Ý anh là, anh cũng nhớ em? Hay anh cũng muốn ôm em? Hay...

Tôi cướp lời em. Và thay vì trả lời câu em hỏi, tôi lại hỏi em, một câu hỏi không đầu không cuối.

- Có phải em từng nói, luôn muốn làm gì đó để cảm ơn anh?

Em gật đầu. Tôi đưa tay ra hiệu em lại gần mình. Em ngoan ngoãn tiến lại, chờ nghe yêu cầu của tôi. Rồi tôi hôn em.

Một nụ hôn sưng sờ và run rẩy, khát khao và tội lỗi, vụng dại và ngọt ngào.

Tôi chủ động dừng lại khi cảm thấy không thể nào tiếp tục được nữa.

- Xem như là lời cảm ơn anh cũng được.

Xem như là một kỷ niệm đẹp dành tặng anh cũng được. Chúng ta chỉ gần nhau thế này thôi nhé! Em hiểu là chúng ta không thể mà, đúng không?

Nước mắt em lăn dài trên má. Nhưng em vẫn can đảm gạt đầu. Tôi thực sự biết ơn em vì điều đó. Nếu em nói không chấp nhận, tôi biết mình sẽ không bao giờ tự thoát khỏi tình yêu này được.

Saphia - viên lam ngọc tưởng như không tì vết

Tôi không còn là chính mình.

Tôi đã mơ hồ nhận ra điều này gần một năm nay, tuy nhiên phải đến khi Ruby nhìn

tôi bằng ánh mắt vừa bàng hoàng vừa thất vọng ngày hôm đó, tôi mới thật sự thừa nhận. Đúng vậy, chính tôi đã lấy ý tưởng của Paul Craig, nhà thiết kế không mấy danh tiếng người Peru, vì tôi cho rằng sẽ ít ai quan tâm đến những tác phẩm của anh ta. Một hành động không thể chấp nhận đối với một nhà thiết kế. Áp lực của việc giữ vững ngôi vị được sùng ái trong làng thời trang và sự hiếu thắng chính là lý do lớn nhất khiến tôi đánh mất bản thân lúc nào không hay.

Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ vì hành động của mình.

Nhưng điều đả kích tôi hơn cả chuyện đó chính là việc phát hiện ra trong lòng Topaz đã có hình bóng của người con gái khác. Phụ nữ vốn nhạy cảm, phụ nữ đang yêu đặc

biệt nhạy cảm. Anh vẫn điềm đăm bên cạnh tôi, yêu thương và chăm sóc tôi, nhưng trái tim anh đã không còn dành trọn cho tôi. Tôi đau xé lòng khi nhìn một nửa tâm hồn anh đã lạc lối. Và tôi cũng biết, người nắm giữ một nửa trái tim anh chính là Ruby.

Hệt như một cú tát vào cái tôi kiêu hãnh của tôi. Không thể chấp nhận được! Tôi căm giận Ruby, tôi thất vọng về Topaz.

Tôi phải làm gì đây?

Ra đi. Ra đi không phải là lựa chọn của nhiều người, nhưng tôi lại ưu tiên lựa chọn đó. Chỉ có bản thân tôi mới thật sự biết mình cần gì.

Ra đi để vượt ve và chữa trị cho trái tim đang tổn thương của chính mình.

Ra đi để cho tình yêu của chúng tôi có khoảng cách đủ để anh và tôi suy nghĩ lại mọi thứ. Về nhau, về mối quan hệ này và về tương lai.

Ra đi để đến một chân trời khác, học hỏi thêm nhiều điều mới mẻ, tìm lại một Saphia ngày nào với nhiều niềm vui, đam mê và những ý tưởng độc đáo tuyệt vời mang chính tên tôi.

Nơi tôi đến sẽ là Milano, một trong những kinh đô thời trang của thế giới, niềm mơ ước bao lâu của tôi. Nơi đó, tôi sẽ được tắm mình trong màu sắc, vải vóc, thời trang. Tôi sẽ được ngất ngây với những bản thiết

kể đầy sáng tạo, với những thương hiệu tầm quốc tế và các cô nàng người mẫu lạnh như băng nhưng rất chuyên nghiệp.

- Em không cần phải ra đi. Anh xin lỗi vì cơn say nắng bất chợt của mình, nhưng anh và Ruby sẽ không đến với nhau đâu.

- Ngay cả là như thế, em vẫn sẽ ra đi. Cứ cho là em ngốc cũng được, em trốn tránh cũng được, em ích kỷ cũng được. Nhưng em thật sự muốn làm điều này.

Bàn tay Topaz dần buông khỏi bàn tay tôi, rơi vào khoảng không bao la.

Tất cả chúng tôi đều không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng tốt nhất là cứ sống

thật ý nghĩa trước đây. Mọi thứ còn lại cứ giao cho số phận quyết định. Biết đâu được, tôi đi xa hơn là để lại được gần anh. Một ngày nào đó.

Như là yêu

Cảm giác một tình yêu mới chớm thật dịu ngọt, tựa hồ ăn một que kem sô cô la mát lạnh giữa trưa tháng Năm nắng oi nồng.

Chuẩn bị

Tôi giật mình thức giấc lúc nửa đêm về sáng, rồi không thể ngủ lại được. Áp lực của dự án mới khiến tôi luôn cảm giác như có thứ gì đó đè nặng lên lồng ngực, thật khó chịu. Dù sao cũng không thể dỗ lại giấc, tôi bèn ngồi dậy, pha một ly cà phê rồi ngồi vào bàn làm việc. Tôi cần làm cho xong file

thuyết trình cho một dự án quảng cáo của vùng, để rồi nếu thành công, tôi có thể đến Thái Lan thực hiện nó.

Nghĩ đến Thái Lan, rất nhiều háo hức và say mê. Đó là nơi tôi luôn mong ước được đặt chân đến, vì ở đó có Eric, người con trai tôi yêu.

Eric mang trong mình sự pha trộn kỳ diệu giữa hai dòng máu Việt - Thái. Anh sở hữu đôi mắt sâu gợi cảm và chiếc mũi cao hệt như chàng “hoàng tử” Nichkhun của Thái, còn nụ cười thì thân thiện rất Việt Nam. Mỗi khi nghĩ đến anh, đầu óc tôi lại miên man trôi về khoảng thời gian hai năm trước, thời điểm Eric tỏ tình với tôi. Một bó hồng đỏ thắm, một chiếc bánh sô cô la nâu ngọt, một lời yêu thương trong ngày Lễ tình nhân, vậy

là trái tim tôi mãi mãi thuộc về anh. Kể cả khi anh nói lời chia tay tôi sau đó nửa năm để trở về Thái và chúng tôi không hề liên lạc với nhau.

Khi nắng bắt đầu rõ màu và ấm nóng hơn cũng là lúc tôi hoàn thành những dòng cuối cùng cho file thuyết trình, cảm giác rất hài lòng. Mở toang cửa sổ, tôi vươn vai, duỗi thẳng hai tay, hít căng lồng ngực làn không khí sớm mai tinh khôi, đầy tin yêu và hy vọng.

Lên đường

“Người đẹp, để anh giúp em một tay.”

Vừa nói, Max vừa đưa tay kéo giúp tôi

chiếc vali màu mận chín, còn tôi thì chỉ việc đeo chiếc túi xách một bên vai bước như chạy theo anh.

Đây là lần đầu tiên tôi ra nước ngoài nên có chút bỡ ngỡ với những thủ tục xuất cảnh. Nếu không có Max hướng dẫn, có lẽ tôi khó có thể lên được máy bay đúng giờ.

Cuối cùng, chúng tôi cũng yên vị trên máy bay. Thấy tôi khá căng thẳng, Max ngồi bên cạnh mỉm cười trấn an tôi, bảo rằng nếu cần thì dựa vào vai anh, chợp mắt một lát sẽ đến nơi ngay thôi. Tôi cảm ơn anh và thấy anh thật đáng yêu. Anh là người đàn ông lý tưởng của mọi cô gái với ngoại hình điển trai và tính cách hết sức dễ gần. Anh còn khá bản lĩnh và dày dặn kinh nghiệm ở vị trí giám đốc điều hành. Hầu hết các cô gái

trong công ty tôi đều ngưỡng mộ anh, và nếu có điều gì đáng tiếc thì đó chính là Max đã có bạn gái.

Mọi cô gái đều có một nguyên tắc cho riêng mình, nguyên tắc của tôi là không bao giờ dây dưa với chàng trai đã có người yêu. Tôi ghét phải làm kẻ thứ ba phá bĩnh người khác, do vậy ngay từ đầu tôi đã cố gắng không quá thân mật với anh, nhưng không phải vì thế mà tôi không nhận ra rằng anh là một chàng trai thật đáng mến.

Máy bay gầm rú vài phút rồi nhanh chóng ổn định. Tôi chớp mắt. Chỉ không lâu nữa thôi tôi sẽ đặt chân lên thành phố Bangkok, nơi mà mọi ngõ ngách tôi đều có thể mừng tượng đến Eric của tôi.

Ngày đầu tiên

Chi nhánh tại Thái Lan được đặt trên tòa nhà thương mại cao nhất thành phố Bangkok. Những cô gái xinh đẹp làm việc rất chuyên nghiệp ở đây khiến tôi thấy choáng váng. Nếu không có sự giúp đỡ của Max thì tôi đã trở thành một đứa con gái ngớ ngẩn và vô cùng trẻ con trong mắt những đồng nghiệp nước bạn này.

Cuộc họp với đại diện vùng diễn ra suôn sẻ, từ ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu công việc đạo diễn và quay clip quảng cáo cho một sản phẩm rượu cao cấp.

Tranh thủ thời gian rảnh rỗi sau khi tan tầm, tôi về khách sạn, thay quần jean ngắn cùng áo thun trắng cộc tay, chân mang dép

xỏ ngón mềm nhẹ, tay lăm lăm máy ảnh, lòng tràn đầy phấn khởi và hân hoan khám phá quê hương của Eric.

Tôi đi qua từng con phố, mắt to tròn ngây ngô nhìn ngắm những tòa nhà cao vút, những chiếc taxi xanh đỏ tím vàng chậm chậm bò trên đường. Tôi dừng bước trước cửa tòa nhà trung tâm thời trang và mua sắm MBK của Bangkok, rồi tự hỏi anh đã từng vào đây bao nhiêu lần. Tôi bước đến hàng ăn ở hai bên tòa nhà. Eric đã từng ăn ở đây chưa? Và nếu có, anh thích ngồi ở chiếc bàn trong góc hay sát cửa? Anh sẽ đi ăn một mình hay đi với ai?

Bao nhiêu câu hỏi, tuy nhiều nhưng quy tụ lại vẫn xoay quanh một nhân tố chính, là Eric. Tôi mỉm cười, rào bước khắp nơi, đuổi

theo trí tưởng tượng đang chạy rong của mình.

Ngày thứ tư

“Hôm nay trông em mệt mỏi vậy Tracy.”

Giọng nói của Max khiến tôi giật bắn mình. Anh vẫn nhận ra sao, dù tôi đã cố gắng che đậy bằng lớp trang điểm kỹ càng?

Ba hôm nay, tôi theo sát đoàn quay phim từ sáng đến tối, và hể mà giọng của Max vang lên thông báo rằng công việc hôm nay tạm dừng tại đây, tôi lại ba chân bốn cẳng lĩnh mất. Tôi tiếp tục cuộc hành trình đầy hào hứng của mình, cuộc hành trình mà tôi đang tiếp cận mọi thứ thuộc về Eric, tiếp cận

bầu không khí mà anh đang hít thở. Điều đó làm tôi vô cùng hạnh phúc.

Ngày mai sẽ là ngày cuối chúng tôi ở lại Thái, sáng sớm ngày mới chúng tôi sẽ lên đường trở về Việt Nam. Và ngày mai cũng là ngày sinh nhật tôi.

“Em có thể xin nghỉ ngày mai được không, Max?”

Max nhìn tôi, trong một giây tôi thấy tim mình nhộn lên trước ánh nhìn của anh. Đó không phải là ánh nhìn của sự xét nét mà là sự quan tâm.

“Ok, em nghỉ ngơi đi, ở đây anh lo được.”

Ngày thứ năm

Siam Center, Bangkok.

Ai đó gọi tên tôi từ phía sau, và khi tôi quay đầu nhìn lại, sự ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ khiến tôi muốn khóc.

Là Eric. Anh xuất hiện trước mặt tôi vào đúng ngày sinh nhật của tôi, nụ cười rạng rỡ trên môi. Đây có phải là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất mà tôi có được hay không? Gương mặt và vóc dáng anh hầu như không hề thay đổi so với tưởng tượng của tôi. Tim tôi như nhảy múa trong lồng ngực khi anh bước đến chỗ tôi, thật nhanh.

“Sao em lại ở đây? Em đến đây từ khi nào? Sao em không liên lạc với anh?”

Tôi phì cười trước lối hỏi chuyện dồn dập của anh. Anh làm tôi xúc động quá chừng vì sự quan tâm đó.

Em sang đây công tác. Đã năm hôm rồi. Và vì em làm mất số điện thoại bên này của anh nên không liên lạc được. Tôi vừa giải thích tất cả những điều đó với anh vừa cùng anh bước đến quán Juicy gần đó. Chúng tôi nói cười liên thoắt, cảm giác như chẳng hề có chút khoảng cách.

Eric vẫn dễ thương như ngày nào. Anh quan tâm hỏi han công việc và cuộc sống của tôi. Đâu đó giữa những khoảng lặng trong câu chuyện của cả hai, anh nhìn thật

sâu vào mắt tôi. Tôi không biết ánh mắt tôi có đủ long lanh, má tôi có đủ hồng và nụ cười tôi có đủ tươi để biết rằng tôi đã hạnh phúc như thế nào khi gặp lại anh.

Tôi không biết thời gian trôi qua ngoài khung cửa kia thế nào, chỉ biết rằng trong này, đối với tôi thời gian như ngừng lại. Cho đến khi bụng tôi bỗng rung reo lên thông báo rằng nó đang đói cồn cào, và tôi đang định hỏi anh xem chúng tôi nên đến đâu để dùng bữa tối thì tiếng chuông điện thoại của anh vang lên.

Anh trả lời bằng giọng Thái, sau đó quay sang tôi mỉm cười.

“Gặp lại em thật vui. Khi nào em còn ở đây, hoặc sau này em sẽ sang đây, đừng ngại

gọi cho anh. Còn bây giờ anh phải tạm biệt em để đi đón bạn gái anh, cô ấy tan học rồi.”

Nụ cười trên môi tôi trở nên chệnh choáng.

Tôi lê bước qua từng con phố. Những ánh đèn rực rỡ sắc màu trở nên nhạt nhòa. Cảm giác hụt hẫng và nỗi buồn vu vơ khó gọi tên khi tôi biết rằng Eric đã có bạn gái khiến tâm trí tôi trở nên trống rỗng, ngay cả cái bụng cũng không còn đói nữa.

Không biết từ lúc nào, tôi lại dừng chân trước khách sạn nơi chúng tôi đang quay quảng cáo. Dù sao cũng không còn tâm trí để làm việc gì, tôi bước vào trong, định sẽ làm nốt phần quay cuối cùng với mọi người.

Nhưng thì ra họ cũng đã xong cảnh quay cuối và hầu hết đã ra về, chỉ còn lại Max cùng hai anh chàng quay phim người Thái đang lúi cúi dọn dẹp đạo cụ. Tôi mệt mỏi, thả người xuống chiếc sofa gần đó.

Max nghe tiếng động và quay lại. Anh nhíu mày khi nhìn thấy tôi, buông hộp đạo cụ xuống đất, bước lại gần tôi.

“Sao em không nghỉ ngơi đi, ra đây làm gì?”

Tôi quá mệt mỏi đến nỗi chỉ im lặng và lắc đầu. Anh vớ tay lấy chiếc ba lô của mình, mở ra và đưa cho tôi một món quà được gói ghém cẩn thận bằng giấy nhún màu hồng, kèm theo một chiếc nơ to màu xanh biếc.

“Sinh nhật vui vẻ! Lẽ ra anh định ngày mai mới đưa em vì tưởng rằng hôm nay em không đến.”

Tôi lặng người.

“Anh biết hôm nay là sinh nhật của em?”

Anh mỉm cười hài lòng vì sự bất ngờ của tôi. Anh làm tôi muốn khóc, lần thứ ba trong ngày tôi cảm thấy điều đó vô cùng rõ ràng. Eric, người con trai mà tôi dành trọn tình cảm suốt hai năm nay lại không hề đếm xỉa gì đến cái ngày tôi sinh ra đời. Nhưng Max, người con trai mà tôi lại hầu như không chú ý gì đến những ngày qua vì mãi mê theo đuổi những ảo vọng của mình, lại quan tâm

đến sự tồn tại của tôi như thế.

“Cảm ơn anh!”

“Kể anh nghe những chuyện khiến em buồn đi, đó là cách hiệu quả nhất để em cảm ơn anh.”

Thật dễ thương làm sao. Tôi kể cho anh nghe câu chuyện của mình.

“Anh nghĩ đã đến lúc em để cho quá khứ quay về đúng vị trí vốn có của nó.” Max nói sau khi nghe những gì tôi kể. Và điều đó thật sự khiến tôi thật sự suy nghĩ.

“Em đã thử, nhưng rồi không làm được. Em không quên được Eric. Người ta bảo

con cá mất là con cá to phải không anh?”

“Đúng vậy, nhưng ngoài biển còn rất nhiều cá to hơn, sợ gì không có cá để bắt?”

“Vùng biển nào nhỉ? Sao em tìm hoài mà không thấy con nào cả?”

Tôi bật cười trước câu nói đùa của anh. Nhưng khi tôi bắt gặp ánh nhìn hấp háy và âm áp của anh, tôi thấy hai má mình nóng bừng. Và bỗng dưng những cảm xúc và suy nghĩ đáng yêu của tôi dành cho anh từ trước đến giờ ùa về, khiến tim tôi đập rộn ràng, dường như nó đã mau chóng quên mất rằng mới vài phút trước thôi nó còn ỉu xiu như đứa trẻ bị giành mất kẹo.

“Hình như con cá to lớn trước mặt em đã có chủ rồi anh nhỉ?” Tôi muốn ám chỉ đến việc anh đã có người yêu.

Anh nheo mắt nhìn tôi. “Có vẻ tin tức em cập nhật chậm nhỉ? Anh đã chia tay bạn gái hơn nửa năm nay rồi.”

Tôi cảm thấy bất ngờ, mím môi nhìn anh như muốn nói rằng tôi thật sự rất tiếc vì điều đó. Anh cười. “Mọi chuyện đã qua rồi, và anh đã lại sẵn sàng để ra biển lớn, bắt đầu cuộc săn bắt mới. Còn em, đã lại sẵn sàng chưa?”

Anh đã sẵn sàng, lẽ nào tôi lại cam chịu, cứ mãi trốn trong biển nhỏ để cặm cụi tìm kiếm chút hoài niệm về con cá đã mất của mình? Tôi mỉm cười, vậy thì tôi cũng sẽ thử

cùng anh bơi ra biển lớn. Và nếu thế, con cá to đầu tiên tôi muốn bắt sẽ là anh.

Đêm cuối cùng ở Thái Lan thật nhiều cảm xúc, và có lẽ tôi vừa nhận ra một thứ dường như là tình yêu.

Trái tim chật chội

Vì trái tim chật chội nên sẽ không

bao giờ đủ chỗ hai người.

Kat là một thiên thần suốt mười tám

năm, kể từ khi cô sinh ra. Cô có khuôn mặt xinh đẹp như búp bê với đôi mắt tròn to ngây thơ và những lọn tóc mềm mại. Cô ngoan ngoãn, trong sáng như đứa trẻ, bất cứ ai gặp cô lần đầu tiên đều không thể làm ngơ trước sự thông minh kỳ diệu của cô.

Năm Kat mười chín tuổi, cha mẹ cô ly dị và cô chia tay với người bạn trai đầu tiên, cô trở thành thiên thần sa ngã.

Kat bỏ nhà, chuyển đến sống cùng người chị gái mới kết hôn. Chị mở một quán trà sữa cho giới trẻ, cô giúp chị khâu pha chế. Với vẻ ngoài thu hút và nét hòa nhã tự nhiên hiếm có, cô được rất nhiều chàng trai theo đuổi. Cô bắt đầu lao vào những cuộc hẹn hò phóng túng. Cô say xỉn. Cô tập hút thuốc. Cô cắt cổ tay. Cô theo đuổi những cuộc chơi

hết ngày này sang ngày khác.

Cho đến khi hai gã con trai trong cùng một nhóm vì Kat mà xô xát ngay tại quán trà sữa và chị cô bắt gặp cô đang cắt cổ tay lần thứ ba trong một tháng, cô bị gửi lên Đà Lạt ở cùng bà ngoại, với hy vọng bà sẽ giúp cô trở lại là con người ngày xưa.

Và bà đã làm được điều đó. Suốt sáu tháng trời, dưới sự cứng rắn và mềm mỏng, tình yêu vô bờ và sự chăm sóc chu đáo của bà, cô dần tìm lại chính mình. Dĩ nhiên, cô không thể nào trở lại thời như chưa có gì xảy ra, nhưng cô không còn nông nổi và ngông cuồng nữa, mà trưởng thành, hiểu biết, tinh tế hơn.

Rồi cũng đến lúc cô phải trở về để giải

quyết những hậu quả mình đã gây ra.

* * *

Quán trà sữa Rossy vào một buổi sáng thật mát mẻ và thanh bình. Sau khi sắp xếp những chiếc lọ phụ liệu được dán nhãn xinh xắn vào đúng chỗ, Kat bắt tay giúp cô phục vụ bày biện bàn ghế ở sân vườn. Kat đã quay về đây được hai ngày, và cô đoán là cả khu xóm này đang xôn xao về việc đó. Cô nhếch môi che dấu tâm trạng vừa ngán ngẫm vừa thách thức. Rồi cô sẽ chứng minh cho tất cả mọi người thấy cô đã thay đổi. Bọn họ sẽ lại yêu quý cô ngay thôi mà.

Một bóng dáng lướt qua khiến ánh nhìn của cô bị thu hút. chàng trai cao ráo với quần jean dài và áo khoác ngoài màu đen,

đổi lập một cách tinh tế với áo thun màu trắng bên trong, thông thả bước đến. Khi đứng thẳng dậy để chào đón anh, cô thấy toàn thân chấn động.

Jim đứng trước mặt cô, nhìn cô với cặp mắt lơ đãng. Jim là một trong hai anh chàng đã vì cô mà đánh nhau với bạn ngay tại quán ngày trước. Kat dễ dàng nhận ra những thay đổi của anh.

Mái tóc đen của anh được nuôi dài và cột sát ra phía sau, để lộ khuôn mặt góc cạnh đầy cuốn hút. Kat thích kiểu tóc mới này của anh vô cùng. Anh không cười, đôi môi hơi trề tạo nên vẻ chán chường quyến rũ, cặp mắt lạnh tanh. Chính cặp mắt đó khiến người Kat như run rẩy, vì cô nhận ra chưa bao giờ mắt Jim lại trông rỗng như thế khi

nhìn cô.

- Chào Jim. – Cô nhoẻn miệng cười thăm dò.

- Chào mừng em đã quay về. – Anh đáp mà gương mặt không chút thay đổi.

Jim có vẻ ngoài điển trai mềm mại, theo kiểu làm tan chảy bao trái tim thiếu nữ mới lớn chỉ vì một nụ cười khẽ. Kat thích cách Jim hay cười với cô, nụ cười tinh tế, vừa có nét hài hước trẻ con vừa có sự hấp dẫn của một người đàn ông mới trưởng thành. Hơn hết, Kat thích được ở gần anh, vì anh lúc nào cũng vui vẻ, chân thành và hiểu biết đến đáng phục.

Nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy hình ảnh của anh như bây giờ. Lạnh lùng, xa cách, có chút tổn thương. Cô đã làm tổn thương anh vì đã lừa dối anh mà chơi trò bắt cá hai tay, đối tượng kia của cô, đáng khinh hơn, lại chính là người bạn cùng nhóm anh.

- Anh đi tập đàn sao? – Cô thử bắt chuyện với anh một lần nữa.

Anh gật đầu, không nhìn cô. Cô biết anh giận cô.

- Anh chỉ ghé sang để xem em có khỏe không. Anh nghĩ là anh phải đi rồi. Gặp lại sau.

Nói là làm, anh lướt qua cô và bỏ đi. Tim

cô bỗng đau nhói. Nếu như trong thời gian xa cách, cô chỉ nhận ra cô nhớ anh đến thế nào thì ngày gặp lại cô mới thật sự dám khẳng định mình đã yêu. Và cô đau đớn khi nhìn thấy anh đã hoàn toàn muốn rũ bỏ cô ra khỏi trái tim. Kat thấy mình đáng bị như vậy, nhưng lại không muốn bị như vậy.

Khi bóng anh khuất sau một ngã rẽ, có sức mạnh vô hình nào đó giáng một cú vào đầu cô, bảo cô phải mau đuổi theo anh. Cô chạy nhanh hơn, tim đập dồn dập, cuối cùng cũng có thể chớp lấy khuỷu tay anh.

-Anh... - Cô hít vào thật mạnh để lấy hơi
- Sáng mai gặp nhau tại X Plaza được không?

X Plaza, điểm đến của hầu hết giới trẻ,

cũng là nơi hai người thường xuyên lui tới. Anh nhìn cô với ánh nhìn như dò xét, chắc chỉ vài giây thôi mà cô ngỡ như cả một ngày dài. Rồi anh gật đầu. Cô mỉm cười nhẹ nhõm.

- Anh cho em xin lại số điện thoại nhé, bà em đã ném mất sim của em rồi, em không còn số của anh... Ồ, đâu rồi nhỉ? – Kat không tìm thấy điện thoại, có lẽ cô để trong quán rồi. – Anh ghi vào đây giúp em vậy.

Jim nhìn cô đang lung túng như gà mắc tóc, anh đưa tay cầm lấy mảnh giấy cô vừa rút ra, ghi số điện thoại của mình. Xong rồi, trả lại cho cô, chuẩn bị bước tiếp.

Nhưng cô không muốn để anh lặng lẽ lướt qua mình như vậy. Và trước khi kịp

biết mình đang làm gì, cô đã thấy mình nhón chân, đặt lên môi anh một nụ hôn vội. Nụ hôn như lời xin lỗi của cô, và cô muốn nói cho anh biết rằng cô rất nhớ anh. Tuy nhiên vì bối rối, nụ hôn chỉ nghiêng về phía khóe môi của anh chứ không trọn vẹn. Một nửa nụ hôn.

Anh khẽ giật mình rồi sững người, rõ ràng hoàn toàn bất ngờ vì chuyện đó. Khi cô rời anh, cô thấy anh chớp mắt hai cái để lấy lại vẻ tự nhiên. Anh khẽ gật đầu thay cho lời chào rồi bước đi.

* * *

Kat cười suốt cả đoạn đường quay về quán. Cô thấy rất vui, vì nụ hôn vội và vì Jim đã cho cô cơ hội giải thích với anh mọi

chuyện vào ngày mai. Cô sẽ nói cho anh biết rằng thời gian trước là vì cô không tốt, bây giờ cô đã thay đổi. Cô sẽ yêu cầu anh cho cô một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm. Cô sẽ làm tất cả để chứng minh với anh về điều đó.

Bài hát *Baby Good Night* vang lên léo nhéo. Bài hát này quen quá. Cô dần tỉnh khỏi cơn mơ màng, nhận ra đây chính là nhạc chuông điện thoại của mình.

Ai đó đang ngồi ở chiếc bàn trước quán, cầm điện thoại của cô, khẽ lắc lư. Khi Kat bước lại gần để hỏi xin lại chiếc điện thoại, người con trai đang quay lưng lại bèn ngược lên nhìn cô mỉm cười, cô chết lặng.

- Là anh à, Ken?

Kat nghe giọng mình không còn bình tĩnh. Ken vẫn nhìn cô và cười. Anh vẫn đẹp trai kiểu mạnh mẽ đến quyến rũ, một cậu trai nổi tiếng ăn chơi và ngang tàng, tùy tiện. Tuy nhiên cô nhận ra nụ cười của anh không còn ung dung như trước đây. Và sự thay đổi rõ rệt nhất là anh đã cắt đi mái tóc dài được chăm sóc cầu kỳ, tóc vẫn nhuộm vàng nhưng gọn gàng hơn nhiều.

Trong vô thức, cô bỗng buông lời nhận xét tự nhiên.

- Anh để tóc dài đẹp hơn đây.

Nụ cười vụt tắt trên môi Ken. Anh nhăn mặt.

- Anh tưởng em thích tóc ngắn. Anh cắt tóc là vì em đấy.

Cô giật mình. Ken đã từng vì cô mà đánh nhau với Jim. Giờ anh lại vì cô mà cắt đi mái tóc dài vốn được rất nhiều cô gái ngưỡng mộ. Cô bỗng thấy hối hận vì nhận xét của mình, bèn đưa tay lên đầu anh, vô tình vỗ về.

- Không, em vẫn thích nó đấy chứ.

Anh lại nở một nụ cười tươi, đưa trả cô chiếc điện thoại.

- Ban nãy anh nhặt được điện thoại trên quầy, cô bé phục vụ bảo là của em nên anh

giữ gìn. Anh đã lưu số điện thoại của anh vào điện thoại của em rồi. Sáng mai đi chơi với anh nhé, X Plaza!

Nhớ lại cuộc hẹn với Jim, cô lắc đầu.

- Sáng mai em bận.

- Vậy thì chiều mai nhé, hay tối mai cũng được.

Cô nhìn Ken, lòng nhói đau. Ken thay đổi nhiều quá. Cô chưa từng thấy ánh nhìn van nài này của anh. Trước khi kịp suy nghĩ, cô đã nhận lời anh.

- Vậy chiều mai.

Anh lại vui vẻ, gật đầu đồng ý.

* * *

X Plaza.

Trái tim Kat đập rộn ràng khi cô đi bên cạnh Jim. Thần thái vui tươi, cô luôn cắn chặt môi để ngăn mình cười toe như trẻ con. Lúc đầu Jim vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, nhưng dần dần cô thấy anh thả lỏng hơn.

Trong khu trò chơi anh nhìn thấy cô nhảy cẫng lên vì chiến thắng và nhận được một chú gấu bé xinh, cuối cùng anh cũng nở nụ cười đầu tiên kể từ ngày họ gặp lại nhau. Cô mừng rỡ vì điều đó. Khi anh cười thật dễ thương.

Cô nắm chặt khuỷu tay anh, ngả đầu lên cánh tay dài ngoằng của anh, lơ đãng nói khi họ đi trong thang máy.

- Jim, em xin lỗi vì mọi chuyện. Em biết là em không đáng được nhận điều này, nhưng em muốn anh cho em cơ hội để chứng minh rằng em đã thay đổi và em yêu anh.

Jim im lặng, rồi cuối cùng anh cũng mở miệng.

- Thử coi sao.

Cô giấu mặt sâu hơn vào cánh tay anh, mỉm cười. Anh đưa tay lên, lưỡng lự một

chút rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô. Hành động thân mật đầu tiên anh dành cho cô. Cô thấy tim mình tan chảy.

* * *

Buổi hẹn sau đó với Ken lại khác. Cô thoải mái đón nhận những cử chỉ quan tâm của Ken. Cô thấy có một người bạn như anh cũng thật thú vị. Phải, cô chỉ xem Ken là một người bạn tốt. Có thể trước đây cô từng yêu Ken, hoặc ngộ nhận về điều đó, nhưng giờ đây cô đã biết mình muốn gì. Người mà cô yêu chính là Jim và chỉ mình anh thôi.

Nhưng thật khó khăn khi nói điều này với Ken, chàng trai đã vì cô mà thay đổi rất nhiều. Cô không muốn làm Ken thất vọng hoặc đau khổ. Do đó, cô sẽ chọn cách im

lặng và xem anh như một người bạn, chỉ cần anh đừng bao giờ nói lời yêu cô. Đừng bao giờ nhé anh!

Họ đi ăn tối, rồi Ken đưa cô về nhà. Trước cổng nhà, thay lời tạm biệt, Ken bất ngờ cúi xuống, hôn vào môi cô. Kat hốt hoảng, chỉ kịp quay đầu né sang một bên, nhưng môi anh vẫn chạm vào khóe môi cô. Lại là một nửa nụ hôn. Cô đẩy anh ra, cố kiềm chế cơn cău giận.

- Cảm ơn anh về buổi tối đi chơi rất vui. Anh về đi, em phải vào đây.

Ken nhú mày vì thái độ không rõ ràng của cô, nhưng rồi anh cũng chấp nhận nó.

- Anh sẽ để em có thêm thời gian.

Kat cắn môi, cô muốn nói rõ cho anh biết điều cô đang suy nghĩ, nhưng rồi cô lại không nỡ. Anh gật đầu chào cô, rời đi. Cô thở dài, nhìn theo Ken cho đến khi dáng anh khuất hẳn.

Và rồi sống lưng cô lạnh toát khi nhìn thấy một dáng người khác bước ra từ một góc tối che khuất tầm nhìn.

- Em nói sao với anh đây?

Chân cô muốn khuỵu xuống. Là Jim.

* * *

- Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu Jim.

- Mọi chuyện đúng như anh thấy!

- Không, chỉ là em đang tìm cơ hội để nói cho Ken biết rằng em không yêu anh ấy. Em không muốn nói thẳng sự thật này vì như thế sẽ làm Ken đau lòng.

- Vì vậy em làm cho bọn anh đều đau lòng. Em ích kỷ quá. Em nói rằng em đã thay đổi, em đã tốt hơn, nhưng anh thấy em chẳng thay đổi gì cả.

Anh bỏ đi, mặc cho cô đứng chết lặng trước cổng nhà. Cô vô cùng hận bản thân mình vì lại đánh mất lòng tin của Jim. Cô đã

khiến anh mở ra cánh cửa cơ hội cho mình lần nữa, rồi cô lại tự mình phá tan lối vào bằng sức nổ của những quả bom nguyên tử. Cô thất vọng khi nhận ra mình đã làm anh đau như thế nào.

Từng lời Jim nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô những ngày sau đó. Cô quyết tâm sẽ chuộc lại lỗi lầm, ngay lập tức.

Và giờ đây cô đang đứng trước cửa nhà Ken.

- Ken, em xin lỗi, nhưng em thật sự không còn tình cảm với anh.

Quả như cô đoán, Ken đón nhận tin tức này với sự ngỡ ngàng. Anh không chấp nhận

sự thật đó.

- Nói anh nghe, có phải em đã yêu ai khác không? Có phải là...

- Là Jim. Em yêu anh ấy.

- Chết tiệt! Lại là nó. Anh sẽ không tha cho nó!

Kat thấy tim mình thất lại, cô hốt hoảng.

- Anh muốn làm gì anh ấy? Em sẽ không tha cho anh nếu anh làm anh ấy đau.

- À, để thử xem.

Ken nhếch mép cười lạnh, đóng sầm cửa trước mặt cô. Kat bần thần, lặng đi hồi lâu.

* * *

Kat bồn chồn đứng đợi trước cửa nhà Jim. Cô đã đợi hai ngày nay rồi mà vẫn không gặp được anh. Hôm nay, dù thế nào đi nữa cô cũng sẽ đợi anh cho bằng được.

Cuối cùng Jim cũng xuất hiện. Vóc dáng cao mảnh khảnh đó đẹp đến nao lòng. Cô bước đến, đứng trước mặt anh, nhắm mắt đánh liều nói với anh những điều quan trọng.

- Jim, em đã nói với Ken rằng em không yêu anh ấy. Người em yêu là anh.

- Anh biết.

Cô nhận ra sự kỳ lạ trong giọng nói của anh. Cô giật mình mở mắt nhìn anh, hoảng hốt khi thấy khóe miệng anh bầm tím, cả một bên thái dương nữa. Cô đau xót đưa tay chạm nhẹ vào nó.

- Nhờ em đây. - Cô thấy Jim khẽ nhếch môi.

- Ken... anh ấy... anh... - Cô không nói nên lời.

- Anh và Ken lại vừa giải quyết mọi chuyện bằng nắm đấm, nhưng có lẽ lần này là lần cuối cùng. Con trai có những cách giải quyết chuyện rất riêng và rất hiệu quả.

Cô im lặng vì không biết phải nói gì nữa. Chỉ mong sao cô có thể san sẻ cùng anh tất cả, những nỗi buồn, những cơn đau.

- Em xin lỗi. Cho em một cơ hội nữa nhé! Tin em thêm lần nữa.

Anh kéo khuỷu tay cô lại gần, mặt anh sát mặt cô, rồi với sự bối rối, đặt lên môi cô một nụ hôn thật nhẹ. Cô choáng váng.

- Trả lại em nụ hôn cướp vội của anh hôm trước. Huề nhé!

- Vậy có phải xem như xóa bỏ mọi thứ, làm lại từ đầu không?

- Dĩ nhiên là không. Em sẽ phải bù đắp lại cho anh những tổn thương mà em đã gây ra. Và nói trước là anh sẽ hành hạ em rất khủng khiếp để trả thù đấy.

Ánh mắt anh giả vờ đe dọa nhưng lại rất dễ thương. Cô bật cười.

- Em không tin. Anh sẽ không làm vậy đâu, vì anh yêu em mà, đúng không?

Anh kéo cô nép vào ngực mình, mỉm cười.

- Ừm. Anh yêu em!

Cô cảm thấy lại được về bên anh, về bên những ngày tươi xanh. Và hơn ai hết, cô sẽ

nhớ mãi, vì trái tim chật chội nên sẽ không bao giờ đủ chỗ cho hai người.

Điều kỳ diệu giữa mùa xuân

Đầu xuân. Đợt không khí lạnh kéo dài gần mười ngày ở một tiểu bang chan hòa nắng ấm như California quả là điều đặc biệt.

Minh Tuấn đưa tay kéo sát chiếc áo ấm vào người, thở dài khi nhận ra lòng mình còn lạnh giá hơn tiết trời ngoài kia. Không có dấu hiệu của một chút ấm áp để động viên anh vượt qua những tháng ngày sống xa nhà này.

Hai mươi tuổi, du học bốn năm để tích lũy kiến thức thương mại, sau đó quay về phục vụ cơ nghiệp đồ sộ của gia đình. Đời anh đã được định sẵn như thế. Cha mẹ anh tự hào khi vạch sẵn con đường tương lai rạng rỡ và huy hoàng cho anh như thế. Nhưng đó hoàn toàn không phải con đường mà anh mong muốn.

Thời tiết dễ chịu hơn một chút khi Tuấn đi gần đến cổng trường đại học. Ai đó chạy bổ ra từ khúc ngoặt bên hông trường, đâm sầm vào anh. Tiếng “Ồi” khẽ vang lên báo cho anh biết đó là một người con gái, và theo phản xạ, anh đưa tay đỡ lấy lưng cô khi cô bị bật trở ra khi đụng phải “bức tường thép” là anh.

Cô gái gật đầu xin lỗi bằng tiếng Mỹ sành sỏi. Anh cũng gật đầu tỏ ra là mình không để ý chuyện đó. Nhưng rồi cô bỗng nhìn anh trân trối, đôi mày đen tuyền nhú lại tạo nên một vết lõm lõ mờ giữa trán.

- Cậu là Black Dragon phải không?

Tuần nhú mày nhìn cô gái lúc này đang có vẻ rất kích động. Black Dragon. Không phải ai cũng biết biệt danh này của anh, đặc biệt là ở nơi xứ người. Mà thà rằng không ai biết còn hơn. Anh không muốn nghe đến cái tên đó nữa. nó gợi lên trong lòng anh những cảm giác đau rất rất khó chịu về một giấc mơ anh không thể thực hiện.

Giấc mơ về những bước nhảy. Những nhịp điệu sôi động và mạnh mẽ. Giấc mơ

chứa đựng một phần ký ức, ở đó anh có thể nghe rõ trái tim mình đập những nhịp hạnh phúc khi được tung bay cùng các động tác cuồng nhiệt và dứt khoát. Nhưng theo nhận xét của cha mẹ anh thì nó nguy hiểm, phóng túng và vô tích sự.

Anh lặng lẽ quay lưng bỏ đi. Cô gái không buông tha, lẽo đẽo theo anh. Cô bỗng chuyển giọng sang tiếng Việt và bắn như súng liên thanh.

- Tôi biết là cậu mà. Tôi đã xem đi xem lại những đoạn clip của cậu trên Youtube không biết bao nhiêu lần, và lần nào tôi cũng nghĩ rằng cậu chính là người tôi cần. Cậu là người mà chúng tôi muốn có, Black Dragon. Nhưng tôi không ngờ là chúng ta lại học cùng trường như thế này. Thật là có duyên.

- Người mà cô muốn có... là ý gì? Tôi không hiểu gì cả. – Sự dai dẳng của cô và những thông tin cô đưa ra khiến anh như quên mất phép lịch sự cần có giữa những người đồng hương.

Cô vọt lên, đứng trước mặt anh, khiến anh bất ngờ dừng lại.

- Tôi là Minzu, trưởng nhóm nhảy của trường mình, và từ lâu rồi chúng tôi cần một người như cậu. Một vũ công breakdance mạnh mẽ, đầy quyền rũ với những động tác chuyên nghiệp và táo bạo. Cậu chính là...

Anh lạnh lùng đưa tay ra trước mặt cô để cắt ngang những lời huyền thuyên của cô.

- Dừng lại. Tôi rất cảm ơn sự quan tâm của cô. Tuy nhiên, tôi muốn cô biết rằng, tôi đã giải nghệ.

- Tại sao? – Giọng cô thất kinh. – Cậu là một thiên tài mà.

- Tôi không phải là thiên tài. Tôi chỉ là một sinh viên bình thường với một mớ bài tập chưa làm xong.

- Tôi sẽ làm giúp cậu, tôi hứa.

- Tôi đâu cần lời hứa đó của cô?

Minzu dừng lại, gương mặt cô tràn đầy

sự thất vọng và ngỡ ngàng trước lời từ chối thẳng thừng của anh. Mắt cô ánh lên nét van nài.

- Chúng tôi thật sự rất cần cậu, đây là mùa thi đấu cuối của tôi ở trường này rồi. tôi muốn đoạt được chức vô địch miền Nam Cali để làm món quà kỷ niệm. Nói tôi nghe đi, tôi phải làm gì thì cậu mới chịu giúp tôi.

Anh ngập ngừng. Hơn ai hết, anh hiểu rõ nỗi khát khao muốn chứng tỏ mình của những người trót phải lòng các vũ điệu. Nhưng anh không thể giúp cô.

Cha mẹ anh không thể ép buộc được anh từ bỏ niềm đam mê nhảy nếu anh không muốn, chính anh không cho phép mình ích kỷ theo đuổi nó, bởi anh biết, một khi chưa

từ bỏ sở thích của mình thì anh không thể tập trung làm bất cứ việc gì cho thật tốt. Anh không muốn làm họ thất vọng. Anh muốn làm tròn trách nhiệm của một đứa con trai với cha mẹ, một người anh cả mẫu mực và đáng tự hào của ba cô em gái nhỏ.

- Tôi xin lỗi.

Nói rồi anh quả quyết quay lưng đi.

* * *

Suốt cả tuần rồi mà Minzu vẫn còn choáng váng vì cú va chạm với Black Dragon. Cậu vừa gần vừa xa so với hình dung của cô. Vẫn là một Black Dragon điển trai với gương mặt góc cạnh và ánh nhìn

mạnh mẽ chết người, vẫn vóc dáng cao lớn toát lên sự nam tính đầy quyến rũ, nhưng thật có gì đó hơi khác ở nơi cậu. Rồi cô nhận ra đó chính là nụ cười. Cậu không hề nở một nụ cười suốt từ lúc gặp cô cho đến khi rời đi. Ở cậu có sự lạnh lẽo đến rợn người.

Black Dragon được biết đến trên cộng đồng mạng từ năm mười sáu tuổi với những clip nhảy đơn xuất sắc và những bài biên đạo nhảy đồng đội hay đến ngất ngây. Bước nhảy của cậu dứt khoát và chính xác đến từng tích tắc. Những động tác sáng tạo và khó tin đều được cậu thể hiện rất dễ dàng. Hơn hết là những biểu cảm say mê đặc biệt trên gương mặt cậu khiến mọi người đều bị cuốn hút. Ngoài ra, ai cũng biết rõ cậu rất niềm nở, vui tươi và thân thiện. Đã từng như thế.

Minzu suy nghĩ lan man trong lúc đeo bám cậu, và vì lơ ngơ nên khi cậu dừng lại, cô đâm sầm vào cậu lần nữa. Cô giật mình vì giọng điệu cố kiềm chế sự cau có để tỏ ra hòa nhã của cậu khi cậu quay lại nhìn cô.

- Phải làm sao cô mới không bám theo tôi đây?

Cô cười toe toét thay cho biểu hiện áy náy và quyết tâm.

- Tham gia cùng tôi đi. Ba tháng thôi.

- Cô đừng phí sức nữa. Để dành sức mà đoạt giải thưởng của cô đi.

- Không có cậu thì tôi sẽ không có giải thưởng nào hết.

- Đừng đề cao tôi quá.

Minzu mím môi. Cô biết những cuộc đối thoại kiểu này không thể dẫn đến kết quả khả quan hơn. Cô phải làm gì để khơi lại niềm say mê nhịp điệu trong cậu, niềm đam mê mà cô không hiểu bằng cách nào đã bị mất đi.

- Cậu không tham gia nhảy cũng được. Chiều nay chúng tôi có buổi tập dượt cho bài thi đấu vòng loại. Cậu có thể ghé qua xem và góp ý giúp chúng tôi hay không? Chỉ là xem và góp ý thôi mà, làm ơn. Rồi tôi sẽ không làm phiền cậu nữa.

Cô thấy ánh mắt cậu thể hiện chút do dự hiềm hoi, và điều đó dấy lên trong cô một tia hy vọng.

- Để xem sao.

Cậu lại quay lưng bỏ đi. Minzu tự xem như mình vẫn còn một phần cơ hội trong câu nói treo lơ lửng của cậu.

Và rồi cậu đã đến. Đúng là cậu đã đến.

* * *

Ánh nhìn của Minh Tuấn bị hút chặt vào cô gái đang say mê biểu diễn, thậm chí nhận Minzu là một B-girl hấp dẫn. Bình thường nhìn gương mặt trẻ trung và xinh xắn

đó, không ai nghĩ cô lại có thể thực hiện được những động tác mạnh mẽ và nguy hiểm dường ấy. Làn da bánh mật đậm đà, khỏe khoắn khiến cô gợi cảm hơn rất nhiều khi trình diễn.

Trong một động tác khó, cô bước chân lên tay đang chụm lại của một nam vũ công tóc đỏ và bật santo ngược ra sau, cô bị ngã. Cũng may nơi đáp xuống là chiếc nệm tập thể thao, nếu không thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chàng trai ban nãy cuống quýt chạy tới.

- Xin lỗi, là em không tập trung nên đã không dùng đủ lực để giúp chị bật tốt.

Minh Tuấn bước lại gần hơn, và dù anh không định mở miệng, lời nói vẫn thoát ra từ môi anh.

- Không chỉ lần này. Ban nãy cậu cũng không đứng vững khi xoay cô ấy trên không. May là lúc đó không có chuyện gì xảy ra. Không thể tin được một vũ công bán chuyên nghiệp lại mắc phải những lỗi sơ đẳng như thế.

Cậu trai ngược lên nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên. Minzu bước đến chắn trước mặt anh và cậu con trai.

- Không sao đâu. – Cô nói với anh, rồi quay sang chàng trai tóc đỏ. – Chị biết dạo này gia đình em có chuyện, em nghỉ ngơi và lo giải quyết đi. Vị trí của em chị sẽ thử tìm

người khác đảm nhiệm tạm thời.

Cậu trai tóc đỏ gật đầu cảm ơn rồi rời đi. Cô quay sang anh, tay chống vào lưng vừa cười vừa thở dốc.

- Cảm ơn cậu đã đến.

- Bước tiếp theo là gì đây?

Cô nhướn mắt nhìn anh vẻ ngạc nhiên. Anh nói mà không thềm tỏ chút kiêng dè.

- Đầu tiên là ép tôi đến đây. Sau đó biểu diễn một màn kịch tính cao trào. Tiếp theo cô sẽ làm gì?

Cô bật cười rồi lại nhìn anh đầy thích thú.

- Cậu thông minh và nhạy bén thật. Điều đó càng khẳng định việc chúng tôi muốn có cậu. Giúp tôi đi mà, làm ơn!

Cô lại nhìn anh van nài và lấy lòng bằng nụ cười toe toét như trẻ con. Anh thấy tim mình rung động. Thật ra khi quyết định đến đây, anh đã chuẩn bị tâm lý cho cô một cơ hội thử thuyết phục mình. Và ban nãy nhìn bọn họ biểu diễn, trong anh lại nhức nhối về một điều gì đó anh luôn cố đè nén, giờ đang mãnh liệt bùng lên. Anh hắng giọng rồi ra điều kiện.

- Đổi lại việc tôi tham gia cùng là cuối tuần cô phải đến dọn phòng giúp tôi. Từ giờ

cho đến khi tôi hoàn thành nhiệm vụ và rời đội.

Cô nhảy căng lên, reo âm ỉ.

- Chuyện nhỏ. Quyết định vậy nhé!

Anh nhếch mép rồi quay lưng đi để che giấu một nụ cười vì sự phấn khích quá đáng của cô. Và anh chợt sững sờ. Đã lâu rồi anh mới thấy mình vui vẻ.

* * *

Black Dragon nhỏ hơn Minzu ba tuổi, nhưng cô chưa hề cảm thấy như vậy mỗi khi ở bên cạnh cậu. Cậu sâu sắc và chững chạc hơn rất nhiều so với những cậu con trai cùng

tuổi mà cô biết. Và cậu hòa nhập với cả đội Fantastic Devils một cách nhanh chóng đến bất ngờ. Bằng một khả năng giao tiếp kỳ lạ, bọn họ đều rất quý mến cậu. Thậm chí, cô còn có chút tị hiềm trẻ con khi nhìn thấy họ sẵn đón cậu hơn cả mình.

Nhưng điều khiến cô hân hoan nhất chính là cô đã lại được nhìn thấy Black Dragon cười và cả những giọt mồ hôi nóng giãy vì kiệt sức của cậu. Những động tác khó kinh điển với cậu thật dễ dàng khiến cô thán phục. Cậu cũng là người biên đạo thêm những bài diễn mới mẻ cho đội để chuẩn bị cho những vòng trong.

Kể ra thì công việc dọn dẹp nhà cậu vào cuối tuần dễ chịu hơn nhiều so với hình dung của cô. Căn gác trọ của cậu khá gọn

gàng nên cô chỉ cần dọn dẹp mọi thứ qua loa. Thay vào đó, cô dành thời gian rảnh rỗi nấu cho cậu vài món ăn có hương vị quê nhà, và cô cá rằng cậu hẳn rất thích vì cậu đã ăn rất nhiều.

Cô mỉm cười với những suy nghĩ miên man của mình, không biết cậu đang nhìn mình chăm chăm vì tò mò.

- Cô cười gì thế?

Cô giật mình quay về thực tại, gom vôi mớ chén đĩa tàn tích sau buổi ăn mang đi rửa. Dù đã thân thiết hơn, cậu và cô vẫn giữ cách xưng hô lịch sự, có chút khoảng cách như ban đầu. Cậu đến bên cạnh cô bên bồn rửa bát, giành phần tráng chén đĩa giúp cô.

- Ngày mai chúng ta đấu trận đầu tiên nhỉ?

Câu nói vô thưởng vô phạt của cậu khiến bụng cô quặn lên. Một chút áp lực làm cô thấy hơi căng thẳng. Cậu nhận ra sự bồn chồn đó, giọng mơn man an ủi cô:

- Không sao đâu, chúng ta sẽ làm được mà.

Cô ngược nhìn cậu, ánh mắt như đang dò dành của cậu khiến cô thấy một luồng hơi ấm ngọt ngào dâng lên trong lồng ngực. Cô gật đầu. Cô tin vào sự nỗ lực của cả đội. Cô tin cậu.

* * *

Mỗi khi nhận được kết quả chiến thắng, được tiến sâu hơn vào vòng trong, Minzu lại nhảy lên vui mừng, lao đến ôm chầm lấy anh. Khi đó, cô lại truyền cho anh cảm giác phấn khích tột cùng, khiến anh bật cười. Anh thấy trái tim mình từ lâu đã được cô gái này kéo ra khỏi năm mớ mà anh tự xây và truyền cho nó một sức sống mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Bản lĩnh, nhiệt tình, tươi vui, tình cảm, cô chính là chiếc đinh ghim hiệu quả nhất để kết dính cả đội và truyền cho họ sự nhiệt huyết hiếm có của mình. Anh nghĩ Fantastic Devils sẽ không thể tồn tại lâu dài và thành công mà không có Minzu.

Đêm thi cuối diễn ra khá kịch tính. Minzu

một phần vì liều lĩnh, một phần tin vào sự chuyên nghiệp của anh, đã khẳng khẳng chèn thêm vài động tác khó vào bài diễn. Và trong một động tác tiếp đất có phần hơi căng thẳng, anh nhận ra gương mặt của Minzu khẽ nhăn lại. Dường như chân của cô bị đau. Nhưng ngay lập tức cô gượng cười, tập trung hoàn thành bài thi. Không phải làm cho tốt, mà phải làm cho thật xuất sắc.

Bọn họ đã chiến thắng, Minzu ôm lấy anh bật khóc. Anh nghe trái tim mình đập rộn ràng vì xúc động như muốn phá tan lồng ngực rồi bay lên. Anh ôm siết lấy cô dỗ dành, cảm nhận cơ thể cô đẹp đẽ và ấm áp như chính trái tim cô. Chính khi đó, anh biết anh đã yêu cô.

Sau khi đáp lại hết lời chúc mừng của

mọi người và trước khi bắt đầu cho cuộc ăn mừng thâu đêm suốt sáng, anh kéo cô vào một góc của hậu trường. Anh bảo cô ngồi lên ghế, rồi anh quỳ một chân, cầm lấy bàn chân phải đang sưng tấy của cô, chườm đá lạnh được bọc trong khăn vải, sau đó băng lại thật cẩn thận. Anh đã nhờ một nữ nhân viên phục vụ giúp anh tìm dụng cụ y tế để giảm đau cho cô.

Anh ngược lên, mỉm cười khi thấy cô dành cho mình ánh nhìn ngỡ ngàng và biết ơn.

* * *

Cái ôm chặt hơn, sự quan tâm cậu dành cho cái chân sưng tấy của cô và hành động quỳ xuống chườm khăn lạnh cho cô khiến

trái tim Minzu bị sốc. Cô đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào.

Với tâm trạng phấn khởi kỳ diệu của trái tim đang yêu, Minzu đến phòng cậu sớm hơn thường lệ. Cô càng phấn khích khi thấy cậu nhanh chóng mở cửa, chờ cô với nụ cười tươi. Trông cậu quyến rũ hơn lúc nào hết.

- Tôi mang tin vui đến cho cậu. Đội chúng ta được mời tham gia chuyển giao lưu toàn quốc trong mùa hè này. Chúng ta tha hồ quây phá và thỏa sức nhí nhố nhé... Cậu sao vậy?

Cô lạnh người lo sợ khi thấy gương mặt cậu khẽ nhăn lại và ngay lập tức trở nên lạnh tanh, xa cách như ngày đầu cô gặp.

Tim cô nhói đau. Cô đã nói gì sai ư?

- Tôi xin lỗi vì đã dập tắt niềm háo hức của cô. Nhưng như đã thỏa thuận, tôi chỉ giúp cô trong ba tháng cho đến khi cô đoạt được chức vô địch. Từ nay về sau, tôi không còn liên quan gì đến Fantastic Devils nữa.

Cô choáng váng, nhìn cậu trăn trối. Sao cậu lại tuyệt tình như vậy?

- Tôi thấy cậu hạnh phúc trong thời gian qua. Cậu đã cười nhiều hơn, cậu nhảy bằng cả trái tim. Tại sao cậu lại từ bỏ nó?

Cậu nhìn sâu vào đôi mắt mở to của cô, có lẽ khó khăn để lựa chọn câu từ cho thích

hợp.

- Tôi còn những việc quan trọng khác phải làm.

- Có việc gì quan trọng hơn cả ước mơ và niềm đam mê của mình?

- Tôi không phải là của mình tôi. Tôi còn có trách nhiệm với nhiều người khác nữa.

- Nhưng cậu lại không có trách nhiệm đối với bản thân mình. Cậu từ bỏ những đòi hỏi và khao khát của nó. Cậu thật biết cách giết chết chính mình.

Minzu đang nổi nóng, cậu có vẻ bất ngờ trước cơn giận của cô.

- Cô không cần quan tâm bản thân tôi muốn gì.

- Phải rồi, tôi nên bỏ mặc cậu vậy.

Cô nói rồi bặm môi, đánh thật mạnh vào vai cậu một cái rồi dùng dùng quay người bỏ đi, để lại mình cậu đứng chết lặng trước cửa.

* * *

Tối muộn. Bế tắc và mệt mỏi, Minh Tuấn lên mạng và lần đầu tiên trong suốt thời gian qua anh kể hết mọi chuyện cho cô em gái lớn nhất của mình nghe.

- Em bắt đầu yêu cô gái tên Minzu đó rồi đấy.

- Sao?

- Vì cô ấy đã giúp anh trai em tìm lại được niềm vui và lý tưởng của mình.

- Nhưng điều đó đồng nghĩa với việc anh sẽ không thể tập trung học, không thể hoàn thành trách nhiệm gánh vác gia đình, không thể là niềm tự hào của tụi em.

- Đối với em, anh luôn là người anh trai tuyệt vời nhất. Em tự hào với tất cả những gì anh đã làm và sẽ luôn ủng hộ những gì anh đã lựa chọn.

Minh Tuấn lặng người đi thật lâu trong cơn xúc động. Cô em gái cũng không nói gì thêm như để anh trai tự suy nghĩ. Rồi lát sau, cô chào tạm biệt anh bằng câu nói khác:

- Hãy sống cuộc đời mà mình luôn mong muốn nhé anh trai!

* * *

Sân bay Los Angeles, California lúc chiều muộn vẫn đông đúc như có lời thề không bao giờ chịu cô liêu. Minzu ngồi thừ người trên ghế chờ đến giờ làm thủ tục. Đã bao nhiêu lần dặn lòng xem như Black Dragon chưa từng xuất hiện trong đời cô để không suy nghĩ về cậu, nhưng điều đó còn khó hơn bảo cô không bao giờ được nhảy nữa.

- Minzu, chị xem ai đến kia.

Minzu ngoái lại và thảng thốt bật dậy vì bóng hình của chàng trai đầy phong trần và quyến rũ. Black Dragon với quần jean, áo thun và chiếc ba lô du lịch, thản nhiên tiến lại gần cô.

- Cô còn giữ vé của tôi chứ?

- Tôi còn giữ đây. – Cô nghe rõ giọng mình run rẩy vì bất ngờ. – Cậu sẽ đi cùng chúng tôi chứ?

- Phải chờ câu trả lời đã. – Cậu vẫn điềm nhiên.

- Câu trả lời gì? – Cô thấy mình lặp lại

như một cái máy.

- Cô muốn tôi đi cùng là vì muốn đội đủ người, hay vì muốn được ở cạnh tôi?

Minzu thấy mặt mình đỏ ran vì ngại ngùng và lúng túng. Cô đoán là vì lý do thứ hai nhiều hơn, nhưng làm sao cô dám thừa nhận điều đó.

- Có lẽ là... cả hai.

Cậu nhú mày im lặng.

- Đó không phải là câu trả lời thuyết phục mà tôi đang đợi.

Ôi, thôi được rồi, cô đành chịu thua.

- Vậy thì... tôi chọn lý do là muốn được ở cạnh cậu! – Cô cảm giác mặt mình lúc này đỏ như tôm luộc.

Cậu mỉm cười, ánh mắt tinh nghịch và hài lòng.

- Tôi thích câu trả lời này.

Rồi cậu đưa tay ra trước mặt cô, chờ đợi. Cô mở xách tay, lấy chiếc vé đặt vào tay cậu.

Chưa kịp rút tay về, cô đã thấy bàn tay mình bị cậu giữ chặt.

- Đường còn dài lắm, tôi không yên tâm để cô đi một mình. Hãy để tôi luôn đi cùng cô nhé, đến bất cứ nơi đâu.

Minzu mỉm cười. Cô bỗng hình dung con đường phía trước sẽ đầy thử thách và bất ngờ, nhưng cũng thật thú vị và nên thơ. Vì sẽ luôn có người ấy ở bên.

Lựa chọn của July

Có đôi lúc niềm hạnh phúc trong cuộc sống không phải xuất phát từ điều gì đó thật to tát hay xa xôi, mà có thể chỉ đơn giản là cảm giác mình đang được sống trong sự yêu thương.

Như lúc này đây, tôi đang ngồi dựa vào cửa sổ, mơ màng thưởng thức mùi cà phê nóng thơm lừng hòa quyện với mùi oải hương thoang thoảng. Bên phải tôi, trên chiếc bàn kính màu nâu cánh gián, trên màn

hình laptop là file bài tập cho buổi học nghiên cứu xã hội học báo chí.

Tin nhắn của Nat đến vào lúc đó. Tôi mỉm cười đọc tin và hí hoáy trả lời bằng những mẫu đối đáp mà tôi cho là thông thái nhất. Nat là chàng học khóa trên, tỏ tình với tôi chỉ sau khi tôi bước chân vào trường đại học được hai tháng. Anh có vẻ ngoài lịch lãm với nụ cười tỏa nắng khiến tôi, và tôi cá là những cô gái khác không thể làm ngơ.

Có tiếng mở cửa.

Shan bước vào căn hộ chung cư của chúng tôi như một cơn lốc. Hôm nay, cô ấy mặc một bộ váy màu vàng lan đất tuyệt đẹp khiến tôi cứ ngẩn ra nhìn vì ngưỡng mộ. Từ ngày đầu tiên bước chân vào trường đại học,

chúng tôi đã nhanh chóng thân nhau như hình với bóng. Tôi và cô ấy quyết định thuê nhà ở cùng nhau, một căn hộ chung cư xinh xắn và ấm cúng.

“Lại tin nhắn. Sao các cậu không gọi điện để tiết kiệm thời gian nhỉ? Tớ cá là tớ không bao giờ đủ kiên nhẫn để ngồi bấm cho xong một tin nhắn.”

Tôi mỉm cười không trả lời Shan vì đã quá quen với lời cầu nài này của cô. Có lẽ tôi khác Shan, tôi không sợ tốn thời gian để nhắn tin, vì những tin nhắn chứa đựng tình cảm ngọt ngào của tôi.

“Thế kế hoạch hôm nay của chúng ta là gì?” Tôi cười tươi nhìn Shan chờ đợi.

Shan nói không cần suy nghĩ: “Trưa nay chúng ta đi bơi, sau đó đi ăn kem, rồi...”

Không để Shan nói hết câu, tôi làm bộ mặt cún con với cô nàng. “Rồi tớ muốn đi mua một chiếc đầm để cuối tuần này đi dự sinh nhật Nat.” Tôi cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không ngăn được mặt mình ửng hồng khi nhắc đến tên anh.

“Chẳng phải cậu đã dành hết tiền để mua quà cho cậu ta rồi sao? Thôi vào phòng tớ, tớ cho cậu mượn chiếc váy đẹp nhất của tớ.”

Mặc dù tôi lắc đầu lia lịa từ chối vì ngại, nhưng rồi đành đầu hàng khi Shan vừa hò hét vừa kéo tôi vào phòng. Chúng tôi cùng cười thật tươi.

Tôi cảm thấy cuộc sống của mình sao đáng yêu đến thế, hạnh phúc đến thế, khi có Nat, người bạn trai lý tưởng, và có Shan, người chị em tốt nhất mà tôi từng gặp.

Tôi mong mãi mãi sẽ như vậy.

Tiết lộ của Nat

Buổi tối hôm nay quả là tuyệt vời, không chỉ vì những cơn gió mát lạnh dễ chịu của mùa thu đang vồn vã bao quanh tôi và Nat, không chỉ vì dư âm về buổi tiệc sinh nhật cực kỳ vui nhộn và dễ thương của anh, mà còn là vì nụ hôn đầu tiên Nat dành cho tôi khi anh đưa tôi về nhà. Ngọt ngào và ấm áp kỳ lạ, khiến trái tim tôi cứ mãi rung động.

Anh nắm tay tôi thật chặt và dường như cũng đang bối rối vì cảm xúc ngọt ngào còn đọng lại, anh cùng tôi đứng dựa lưng vào bức tường nhà, ngược nhìn những vì sao. Chúng tôi im lặng như thế để tận hưởng sự bình yên kỳ diệu này.

Rồi cũng đến lúc chúng tôi phải chia tay. Anh đưa tay vuốt tóc mai bướng bỉnh của tôi ra sau vành tai, ánh mắt có chút đắm chiêu như dẫn đo, có lẽ anh đang lưỡng lự định nói với tôi điều gì đó.

“Có chuyện gì vậy anh?” Tôi thấy hơi bất an.

“À không, có lẽ anh không nên nói. Em

vào đi, ngủ ngon nhé!” Như nhận ra sự lo lắng của tôi, ánh mắt Nat dịu dàng xóa đi sự lo lắng, mỉm cười với tôi.

“Không được, em biết anh có chuyện gì đó, nói cho em nghe đi!” Tôi nài nỉ bằng giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy mạnh mẽ.

Tôi thấy ánh mắt Nat bối rối, anh khó khăn khi mở lời.

“Vì anh biết em là bạn thân của Shan nên anh không biết phải nói như thế nào... Shan đã tỏ tình với anh...”

Tôi chết lặng. Đầu óc tôi lập tức trống rỗng và không gian xung quanh trở nên thật ngột ngạt, bức bối. Có phải tôi vừa nghe

được rằng, người bạn thân nhất của tôi đã phản bội tôi?

“Khi nào... vậy anh?” Tôi mở miệng nói trong trạng thái gần như mất hơi.

“Sáng nay. Và anh đã từ chối cô ấy rồi nhưng Shan có vẻ đang rất điên tiết...” Tôi thấy giọng anh cũng căng thẳng không kém gì tôi. Tôi biết anh đang lo sợ tôi bị tổn thương.

“Cảm ơn anh đã kể với em. Em sẽ xử lý mọi chuyện. Anh ngủ ngon nhé!” Tôi khẽ cười để trấn an anh, mặc dù lòng hoàn toàn ủ dột.

Tiết lộ của Shan

Tôi mở cửa nhà, Shan đang ngồi trên sofa đợi tôi. Cô ấy bật dậy khi nhìn thấy tôi, bước đến trước mặt tôi, chân mày khẽ nhíu lại.

“Đi sinh nhật vui không July?”

“Lẽ ra rất vui, rất hoàn hảo nếu không có chuyện đó xảy ra.”

“Chuyện gì thế?” Shan nhìn tôi chăm chăm, chờ đợi.

“Nat kể hết với tớ chuyện cậu چرا cảm anh ấy rồi, và cả việc cậu đã điên tiết lên khi anh ấy từ chối cậu.” Tôi kiềm chế để không hét vào mặt Shan.

Shan khựng lại, gương mặt cô ấy thay đổi liên tục, chuyển từ ngỡ ngàng sang tức giận, rồi trở lại ngỡ ngàng. Sau đó, cô cười khan vài tiếng, nụ cười pha chút chua chát.

“Và cậu tin Nat?” Shan mĩa mai hỏi.

“Tớ có lý do để không tin anh ấy ư?” Tôi đáp trả bằng giọng lạnh tanh.

“Vậy để tớ nói lý do cho cậu biết nhé! Sáng nay tớ nhìn thấy Nat ôm eo một con bé trước cổng siêu thị. Tớ đã bước đến và nói với anh ta rằng, hoặc anh ta tự thú nhận với cậu, hoặc tớ sẽ kể chuyện này cho cậu nghe.”

Tôi chết lặng lần thứ hai trong ngày. Quá nhiều thông tin khác nhau và đầy bất ngờ đến từ hai người mà tôi vô cùng yêu quý. Đầu óc quay cuồng, tôi cảm thấy mình như phát điên, tôi không thể nào phân biệt được điều gì là đúng là sai.

Shan khoanh tay vẽ như tự vệ, hỏi tôi: “Vậy bây giờ cậu tin ai?”

Lựa chọn

Đã một tuần kể từ cái ngày quái đản nhất đó đến với tôi, cũng là một tuần tôi cố tình tránh mặt cả hai, mặc cho Nat liên tục nhắn tin hỏi thăm, mặc cho Shan cứ thản nhiên đi lại trong nhà như khiêu khích.

Và cũng trong một tuần qua tôi cảm thấy nhớ hai người bạn họ hơn bao giờ hết. Tôi nhớ những buổi tối Nat tới chở tôi đi ăn linh tinh, và lần nào cũng vậy, ánh mắt anh sáng lên khi nhìn thấy tôi bước ra từ chung cư. Tôi nhớ cả những câu đùa cợt vui nhộn của anh, sự quan tâm dịu dàng và dễ thương của anh. Tôi cũng nhớ vô cùng những lúc được nằm dài trên sofa to đùng, nhắm nháp khoai tây chiên và xem phim cùng Shan, những lúc hai đứa dạo quanh các khu mua sắm lớn nhỏ, cùng cười đùa chọn đồ, rồi giả vờ tranh giành nhau khi một anh chàng đẹp trai đi ngang qua.

Có phải Shan luôn muốn tranh giành các chàng trai với tôi, là thật chứ không phải giả vờ?

Tin nhắn của Nat đến vào lúc đó.

“Anh đang đứng dưới nhà, có muốn cùng anh đi dạo một lát không?”

Tôi dẫn đo và mặc cho cảm giác bế tắc bủa vây suốt một tuần nay dấy lên nhắc nhở tôi, tôi vẫn không thể kiềm chế, quyết định lao xuống gặp anh. Tôi thật sự rất nhớ anh.

Hai chúng tôi nói ít nhưng mỉm cười nhiều, cùng dạo bước trên con đường rộng thênh thang trong khu đô thị mới. Chỉ cần được nhìn thấy anh, những muộn phiền suốt tuần qua của tôi tạm thời ngủ vùi đâu đó.

“Thế... sáng hôm ấy anh bảo đi chơi cùng đám bạn và Shan đã đến tìm anh tỏ

ình ư?” Tôi buông vài câu lơ đãng, hy vọng anh không cho rằng tôi có ý nghi ngờ anh. Tôi không như vậy, tôi chỉ muốn hình dung câu chuyện này thật rõ từ đầu đến cuối.

“À... thật ra cũng không phải cô ấy nói trực tiếp với anh. Shan nhìn thấy anh đang đi cùng đám con trai, có lẽ ngại nên cô ấy không tiện tới gần, chỉ nhắn tin cho anh nói rằng cô ấy thích anh và hỏi xem anh có thích cô ấy không...” Anh có vẻ khó xử khi phải kể lại với tôi chuyện này.

Tôi bỗng cảm thấy như có tiếng sấm sét nổ vang đầu, cùng lúc những đám sương mù của sự giả dối bao quanh tôi suốt tuần qua như bị chính tiếng sét ấy xé tan. Tôi quay lại nhìn thật kĩ người con trai mà tôi vô cùng quý mến, mái tóc của anh, đôi mắt, gương

mặt anh.

“Tớ cá là tớ không bao giờ đủ kiên nhẫn để ngồi bấm cho xong một tin nhắn.” Câu cầu nhàu của Shan văng vẳng bên tai tôi.

“Cám ơn anh đã cho em biết sự thật. Và một sự thật em luôn biết là, bất kể như thế nào Shan không bao giờ nhắn tin”

Nói rồi tôi quả quyết quay đi. Từ đây anh chỉ còn là người con trai mà tôi đã từng quý mến.

Không hối tiếc

Tôi gõ cửa phòng Shan, có chút hồi hộp.

Shan mở cửa, đôi mày thanh tú nhú lại nhìn tôi vẻ dò xét. Tôi mỉm cười, đôi tay này giờ đang giấu sau lưng đưa ra một chiếc bánh kem sô cô la cực kì hấp dẫn. Tôi biết Shan rất thích sô cô la.

“Tớ xin lỗi. Lẽ ra tớ phải tin cậu. Có thể cho tớ cơ hội làm bạn thân với cậu lần nữa không?” Tôi nhìn Shan chờ đợi, ánh mắt chân thành.

“Cậu tưởng là một chiếc bánh của cậu có thể khiến tớ bỏ qua mọi chuyện hay sao?” Shan lừ mắt nhìn tôi. Tim tôi hụt một nhịp vì thất vọng.

“Ít nhất phải có thêm một châu kem sô cô la, kẹo sô cô la và cả một ly sô cô la sữa đá to dùng nữa!” Gương mặt Shan bắt đầu

giãn ra, cười trêu chọc tôi.

“Nhưng tớ hết sạch tiền rồi.” Tôi làm bộ mặt cún con với Shan.

Shan đưa tay giật lấy chiếc bánh sô cô la, bật cười. “Thôi được, tớ cho cậu nợ đấy, với một điều kiện.”

“Không phải là... từ nay tớ sẽ không được tin bọn con trai nữa đấy chứ?” Tôi hoảng hốt.

“Điên à? Điều kiện là cậu ăn cái bánh này cùng với tớ.” Shan cười ha hả.

Tôi mau lẹ gật đầu, không đợi Shan nói lần thứ hai.

Có lẽ giờ đây niềm hạnh phúc tôi từng cảm nhận cách đây hai tuần không còn trọn vẹn vì thiếu Nat, nhưng cuộc đời còn rất dài, tôi tin rằng mình sẽ tìm được người con trai khác phù hợp với mình hơn. Còn bây giờ, tôi cùng vui với Shan trước đã.

Khả My - Năm lấy tay anh

Tôi không biết trước đây Thế Khang đã trải qua bao nhiêu cuộc tình, đã từng gặp phải những vấn đề gì, tôi chỉ cần biết rằng giờ đây anh là của tôi.

[©STENT](#)

Ồ! Tôi vừa va phải một chàng trai khi anh xoay người bước ra từ bàn của Phi Linh.

Lần đầu tiên nhìn vào đôi mắt ấy, tôi nhận ra hình ảnh con số 0. Ánh nhìn của

anh lạc giữa sự trống rỗng và đơn độc. Có phải chính vì thế mà đôi mắt đó xoáy vào tôi như một sự ám ảnh khó giải thích, khiến tôi không ngừng suy nghĩ về nó và về chủ nhân của nó, cho dù bản thân anh đã không còn ở đây từ vài phút trước.

“Cậu đến sớm thế.” Phi Linh kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ vụn vặt.

“Phải rồi...” Tôi gật đầu, hồ hởi khi được gặp Linh. “Tớ xong việc sớm hơn dự tính. Cậu xem này, tớ đã lên xong danh sách những món ăn cho buổi party cuối tuần. Những món này tớ đã học được bên Úc, sẽ hơi tốn sức một chút nhưng đảm bảo lạ mắt và rất ngon miệng. Ôi! Chỉ nghĩ đến buổi party thôi mà tớ đã thấy vô cùng phấn khích.”

Tôi dừng lại, phì cười khi thấy mình chẳng để Linh có cơ hội mở miệng. Nhưng tôi chỉ dừng được khoảng hai giây.

“À này, anh chàng ban nãy có phải bạn trai cậu không?”

Linh lắc đầu. Tốt. Vậy anh ấy sẽ là bạn trai tớ.

“Cuối tuần này cậu rủ luôn anh ấy đi cùng nhé!”

Tôi chớp chớp mắt làm ra vẻ tự nhiên và vô tư nhất có thể. Nhưng cái nhìn chăm chăm cùng nụ cười nhiều ẩn ý của Linh khiến tôi đỏ mặt. Tôi toét miệng cười chờ

đợi, rồi cô ấy gặt đầu. Cô ấy đúng là bạn tốt của tôi.

* * *

Tôi là một Cự Giải. Đã rất nhiều lần tôi tự đập đầu vào gối dần vật tại sao tôi không thuộc một cung khác, một ngôi sao nào đó mạnh mẽ hơn, cá tính hơn, cao ngạo hơn và hấp dẫn hơn. Nhưng rồi tôi dần quen với lời nguyên của Cự Giải. Nhạy cảm một chút, dễ thỏa mãn một chút, bình yên một chút cũng không phải là quá tệ.

Nói đúng hơn thì cũng khá tuyệt, đặc biệt là những lúc như thế này. Tôi đang dựa vào ban công nhà mình, ngắm nhìn quang cảnh thành phố về đêm, tâm trạng hoàn toàn thư thái. Bên trong nhà, những người bạn vừa

thường thức xong buổi tiệc do chính tay tôi chuẩn bị giờ đang thư giãn nghỉ ngơi và chơi bài.

“Cảm ơn My vì buổi tiệc rất tuyệt.”

Tôi giật mình khi nghe thấy giọng của Thế Khang, người bạn của Phi Linh mà tôi va phải hôm trước. Đúng rồi, sao tôi lại quên đề cập đến anh nhỉ? Cả buổi tối, tôi nhận ra rằng anh đã rất vui. Có lẽ bầu không khí ấm áp cùng những người bạn thân thiện đã khiến anh thoải mái hơn. Anh cười nhiều, trò chuyện nhiều và quan sát tôi. Tôi tự hào và hài lòng vì điều đó.

“Rất vui vì anh đã thích.” Tôi mỉm cười nhìn anh.

“Anh rất thích.”

“Em biết.”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa thích thú. “Em biết ư?”

Tôi thấy hai má nóng ran, dường như tôi vừa để lộ điều gì đó. Tôi chọn giải pháp im lặng và mỉm cười.

“Em đã quan sát anh?” Anh dồn ép tôi, ánh mắt tinh ranh.

Lần này tôi cười toe vì bị phát hiện, nhìn thẳng vào mắt anh thay cho câu trả lời. Anh cũng nhìn tôi hồi lâu, ánh mắt xuyên thấu và mạnh mẽ khiến người khác phải run rẩy. Tôi

cảm thấy không gian quanh chúng tôi như đặc lại rồi bùng cháy. Đến khi không chịu đựng được nữa, tôi nhìn đi nơi khác.

Tôi thấy anh mỉm cười tự mãn vì hành động đầu hàng của tôi.

“Món bò nướng rất ngon, có dịp chỉ anh cách làm với.” Anh lên tiếng bắt đầu lại câu chuyện.

“Ồ! Anh có hứng thú với món đó à?”

“Thực ra thì, nếu em muốn biết, anh không chỉ hứng thú với món đó không thôi đâu. Anh có hứng thú với chủ nhân của buổi tiệc nhiều hơn.”

Tôi bật cười. Trời ạ, anh mới đáng yêu làm sao! Tôi không nghĩ người con trai sở hữu đôi mắt lạnh lùng và hờ hững mà tôi gặp hôm đó hôm nay lại dễ thương và lém lỉnh đến thế.

Tôi và Khang không nói thêm lời nào nữa, nhưng chắc chắn cả hai đều hiểu. Chúng tôi đang quan sát nhau, để ý đến nhau và cùng mở cánh cửa cơ hội để chạm vào nơi tận cùng của nhau. Trái tim của những người trẻ.

* * *

Ai cũng có quá khứ. Vài lần tôi tự hỏi đằng sau đôi mắt đầy u uẩn của anh là những bí mật gì. Nhưng dường như điều đó không còn quan trọng khi tôi nhìn thấy anh

cười. Khi ấy, trông anh thật trẻ trung, chân thành và cuốn hút. Lúc ấy tôi biết, bằng cảm giác của trái tim mình, tôi chỉ cần làm cho anh cười là đủ. Đủ để xua tan những muộn phiền của anh, đủ để tôi thấy hạnh phúc, đủ để chúng tôi thấy kỳ diệu khi nghĩ về nhau.

Hai tháng qua, mối quan hệ của chúng tôi treo lơ lửng giữa hai chữ “phức tạp”. Không hẳn chỉ đơn giản là bạn bè, nhưng cũng không hẳn là yêu đương. Chúng tôi cùng nhau đi ăn tối, xem phim, dạo phố, tôi dạy anh cách làm vài món ăn, ngược lại anh tặng tôi vài món quà xinh xinh do chính tay anh làm. Đôi lúc chúng tôi tếu táo trêu nhau vài câu cho đến khi một trong hai đứa lúng túng bặm môi, bứt tóc (thường là tôi), người còn lại thì phá lên cười (dĩ nhiên là anh). Đôi lúc tôi tròn mắt say sưa lắng nghe anh kể chuyện, đôi lúc lại dịu dàng ngả đầu vào vai

anh, hát cho anh nghe vài bản nhạc mà tôi thích.

Và mặc dù anh dần tin tưởng tôi, mở rộng cánh cửa để tôi từng bước mò mẫm vào thế giới của anh, anh vẫn chưa nói lời yêu tôi. Có lẽ quá khứ và những nỗi đau đã dạy anh cách tự bảo vệ mình, dạy anh biết cách nhẫn nại với một mối quan hệ. Còn tôi, dù rất tin mình sẽ xoa dịu những tổn thương nơi anh, nhưng trong thâm tâm lại hận tất cả những gì đang ẩn nấp đằng sau cái tên “quá khứ” vì đã dám giày vò người tôi yêu.

“Linh này, cậu đoán xem Khang thích màu đỏ hay màu xanh?”

Tôi đưa ra hai chiếc cà vạt, chờ nghe ý kiến của Phi Linh, gần đây cô bạn bắt đầu

cầu kính vì bị tôi làm phiền. Biết sao được, tôi đang yêu và Linh nên thông cảm vì điều đó. Cô gái nào khi yêu mà chẳng trở nên ngốc nghếch và phiền phức?

“Màu đỏ.” Linh không cần suy nghĩ đã cho tôi ngay câu trả lời.

“Sao cậu đoán thế?”

“Tôi không đoán, là tôi biết chắc.”

“Cậu hay thật.” Tôi cảm thấy ghen tị với Linh. Cô ấy là bạn của anh lâu rồi. Tôi bỗng tò mò.

“Cậu còn biết những gì về Khang nữa?”

Linh mím môi, nhìn tôi hai giây.

“Tớ còn biết những gì về Khang ư? Tôi biết hết và biết rất rõ anh ấy. Từ sở thích trong việc lựa chọn màu sắc, cách ăn uống, lối sống và suy nghĩ. Chỉ cần Khang chuẩn bị mở miệng là tớ đã biết anh ấy muốn nói gì. Tớ biết cả việc Khang rất nồng nhiệt trong tình yêu, nhưng rồi bị sự chối bỏ làm cho tổn thương. Tớ cũng biết cậu yêu Khang. Tớ từng tiếp xúc với vài cô gái như cậu, yêu Khang và tìm đến tớ như một cứu cánh. Nhưng cuối cùng thì sao? Bọn họ đều ít nhiều để lại những vết thương khó nguôi ngoai cho Khang. Và My này, tớ thật lòng không muốn cậu làm anh ấy bị tổn thương một lần nữa đâu.”

Tôi sững người trước những tiết lộ của

Linh. Nhưng điều làm tôi chết lặng hơn cả chính là ánh mắt và giọng điệu của bạn mình. Lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng điệu đanh thép và không kiềm chế của cô ấy. Cô ấy còn công kích cả tôi ư? Làm sao cô ấy dám cho rằng tôi có thể làm tổn thương Khang? Tôi sẽ không bao giờ làm thế.

Nhanh như một ánh chớp, trong đầu tôi bỗng xuất hiện một suy nghĩ khó tin. Lẽ nào...

“Linh, lẽ nào cậu khó chịu với tớ là bởi vì... cậu cũng yêu Khang?”

“Phải, tớ yêu Khang. Và tớ chán ngấy việc nhìn hết người này đến người khác xuất hiện rồi làm anh ấy đau khổ. Chẳng ai hiểu được Khang, chẳng ai thực sự sống cho anh

ấy cả. My, tớ nghĩ cậu cũng sẽ như vậy thôi.”

Tôi trợn tròn mắt, ngây ra nhìn cô ấy rồi nhắm mắt lại, khẽ thở dài. Tôi đang dính vào chuyện quái quỷ gì thế này?

* * *

Hai tuần nay, tôi cố tình tránh mặt anh, dù điều đó khiến cho mỗi ngày trôi qua, tôi lại cạn kiệt sức sống vì nhớ anh. Tôi không nghe điện của anh, vờ như không có nhà khi anh đến tìm. Tôi thấy mình có lỗi với Linh, tôi đang nghi ngờ chính mình về khả năng làm cho anh được vui, tôi nghi ngờ tất cả những gì đang diễn ra giữa ba chúng tôi.

Nhưng rồi tôi đã bị anh phục kích ngay dưới cổng nhà tôi. Kiên nhẫn và mạnh mẽ, anh quyết không để tôi trốn tránh mãi.

“Sao lại tránh mặt anh?”

Thay vì trả lời anh, tôi lại lẩn trốn bằng một câu hỏi khác: “Anh đến tìm em có việc gì?”

Anh nhìn tôi, chưa bao giờ tôi sợ ánh nhìn đó như lúc này. Rát bỏng và chân thành, nó lại khiến tim tôi đập loạn xạ và người tôi run rẩy.

“Anh muốn em biết, My, anh yêu em. Chính những ngày em né tránh anh là những ngày anh nhớ em vô cùng và nhận ra rằng

mình yêu em như thế nào. Có thể anh đã từng để những người mình yêu thương bỏ đi, nhưng lần này thì không đời nào anh để em rời xa anh.”

Những lời anh nói khiến tim tôi rung động đến choáng váng và gần như tan chảy. Tôi đã chờ đợi điều này từ rất lâu và lẽ ra tôi phải rất vui mới phải, nhưng sao tôi thấy cô hòng mình khô rât. Tôi quay mặt đi để trốn tránh ánh nhìn đó, trốn tránh đôi mắt mà tôi đã yêu biết bao.

“Em không yêu anh ư?” Tôi nhận ra trong giọng anh sự tổn thương. Trái tim tôi nhói đau vì điều đó.

“Em cũng yêu anh.”

Anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn tôi chờ đợi.

“Nhưng anh không hiểu đâu, mọi chuyện phức tạp lắm.”

“Phức tạp như thế nào?” Anh vẫn giữ giọng thật nhẹ nhàng.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, rồi quyết định nói ra những suy nghĩ của mình.

“Em yêu anh. Nhưng không chỉ có mình em yêu anh. Linh cũng vậy. Em không biết em hay cô ấy yêu anh nhiều hơn, nhưng có một điều chắc chắn, cô ấy đến trước em. Cô ấy hiểu anh hơn em, chia sẻ với anh nhiều hơn em, nhìn những người con gái đi qua

đời anh nhiều hơn em. Cô ấy xứng đáng nhận được tình cảm của anh chứ không phải em. Mặt khác, cô ấy là bạn thân của em, thật khó khăn khi ở bên cạnh anh mà không làm tổn thương cô ấy. Thật khó vờ như không quan tâm đến cảm giác của cô ấy khi nhìn thấy chúng ta bên nhau.”

Tôi dừng lại, cảm thấy ngán ngẩm với sự phức tạp mình vừa nói ra. Anh hít một hơi thật sâu, đặt hai tay lên vai tôi.

“Chỉ có vậy thôi sao?”

“Chỉ? Như thế đối với em đã đủ phiền lắm rồi.”

“Nghe anh nói đây. Điểm mạnh của em là

suy nghĩ nhiều, và điểm yếu của em cũng là suy nghĩ quá nhiều. Em chỉ cần biết ba điều. Thứ nhất, anh yêu em. Thứ hai, em cũng yêu anh. Và thứ ba, đừng để bất cứ ai xen vào chuyện của chúng ta. Anh có thể có rất nhiều quá khứ, nhưng hiện tại anh chỉ có mình em thôi.”

Tôi lặng đi vài giây để phân tích những gì anh nói, rồi cảm thấy đầu óc đột nhiên quang đãng hẳn, như bầu trời sau cơn mưa vậy. Tất cả những trăn trở trong tôi bấy lâu nay bỗng chốc như bong bóng xà phòng vỡ tan rồi biến mất. Chỉ cần vài lời của anh thôi. Thật kỳ diệu. Anh thật kỳ diệu và tình yêu cũng thật kỳ diệu.

“Đã thông suốt chưa?” Giọng anh trầm ấm chờ đợi.

“Rồi!” Tôi dứt khoát gật đầu.

Tôi mỉm cười khi anh đưa tay kéo sát tôi vào lòng. Thật bình yên. Và hạnh phúc nữa. Tôi cười mình thật ngốc nghếch vì đã tự làm khổ mình. Nhưng xét cho cùng, tình yêu có thể biến chúng ta thành kẻ ngốc. Vậy nên, trong một mối quan hệ, nếu bạn chưa từng một lần cư xử ngốc nghếch, liệu bạn đã từng thật sự yêu?

“Đoạn đường phía trước còn dài lắm, đừng để anh phải bước đi một mình. Năm lấy tay anh và chúng ta cùng đi, em nhé!”

Phần cuối của truyện vừa

“Những

mối tình đan xen” gồm năm

phần

riêng biệt do năm tác giả

Lam Khiết,

Phan Ý Yên, Khánh Linh,

An

Nhiên và Yudin tham gia viết).

Giáng sinh muộn

Anh

Lại một ca làm đêm. Anh tiến vào trung tâm kiểm soát đường bay, tâm trạng tốt hơn những ca trực thường ngày, thói quen cố hữu kỳ lạ. Anh cảm thấy thoải mái hơn khi làm việc vào ban đêm, thích thú với cảm giác cả thành phố chuẩn bị đi ngủ, còn mình vẫn thức mà nghiền ngẫm sự cô tịch.

Công việc kiểm soát không lưu được chia

thành ba khu vực kiểm soát chính. Khác với team Tower Control và team Approach Control, hai đơn vị chịu trách nhiệm về hạ và cất cánh, team Area Control của anh có trách nhiệm về kiểm soát đường bay dài. Do vậy, nơi làm việc của anh không cần thiết phải đặt trong địa phận của hàng không, nó nằm gần khu dân cư hơn.

Và đó là lý do mà anh không hay nhìn thấy cô. Thậm chí, có thể nó là hầu như không hề gặp suốt hai năm họ chia tay nhau, mặc dù nghề nghiệp của cô nghe ra thì khá liên quan với anh. Tiếp viên hàng không.

Anh thường nghĩ đến cô mỗi khi nhìn vào bảng điều khiển radar để hướng dẫn đường bay, tự hỏi cô có thể ở đâu đó trên những chiếc máy bay gầm rú xé trời mà anh đang

liên lạc trên kia? Anh rất chú tâm và có trách nhiệm với công việc, chỉ vì luôn muốn mang lại cảm giác an toàn cho cô. Anh thường hình dung giữa họ luôn có một sợi dây kết nối vô hình, có thể không cần nghe, không cần nhìn thấy nhau nhưng luôn cảm nhận được sự tồn tại của đối phương ở đâu đó quanh mình.

Hai năm qua, anh cũng qua lại với một cô gái, cũng cảm thấy vui và thỏa mãn. Nhưng thỉnh thoảng, khi chỉ có một mình trên chiếc giường trắng toát trong căn hộ chung cư cao cấp, anh lại thường nhớ về cô. Anh luôn tự hỏi cuộc sống của cô hiện giờ ra sao?

Đoạn ký ức mà mỗi lần nhớ đến, anh lại cảm thấy ấm áp chính là hình ảnh cô gái trẻ có khuôn miệng xinh xắn, đặt ra hàng trăm

câu hỏi về nghề nghiệp của một kiểm soát viên như anh, để rồi say sưa lắng nghe với đôi mắt to tròn đầy háo hức. Cô khiến anh cảm thấy mình trở nên thật đặc biệt, vì chưa từng có cô gái nào quan tâm đến công việc của anh một cách nhiệt tình và chân thành như vậy.

Có lúc anh nhớ đến khoảng thời gian anh và cô hoàn toàn thanh thoi, nằm kề bên nhau trên giường ngủ của anh, mắt hướng lên trần nhà, những ngón tay đan vào nhau nắm chặt và nói chuyện về tương lai. Hay những buổi sáng họ nhắm nháp bữa điểm tâm ở nhà anh sau một đêm yêu thương cuồng nhiệt, cô thoải mái gác hai chân lên đùi anh, tay vung vẩy chiếc thìa bạc hào hứng nêu lên quan điểm của mình về một vấn đề nào đó. Những khi đó, anh thường mỉm cười thích thú và hạnh phúc chiêm

ngưỡng người con gái anh yêu.

Cũng có vài lần, anh cho đầu óc mình tưởng tượng xa hơn một chút về cảnh cô đang ở cạnh một gã trai nào đó, đi lại trong phòng gã với nụ cười sáng bừng và huyền thuyên đủ thứ chuyện trong ngày. Trên người cô là chiếc quần soóc trắng và chiếc áo dây mỏng màu xám, loại trang phục cô cực kỳ thích mặc khi qua đêm ở nhà anh, vì nó đủ nửa kín nửa hở để tôn lên cơ thể đẹp tuyệt vời của cô. Nghĩ đến chuyện đó, trong lòng anh lại giấy lên cảm giác mơ hồ khó chịu, và anh thừa nhận đó là sự ghen tuông ích kỷ không nên có khi một mối quan hệ đã chấm dứt.

Thường sau những đoạn ký ức đó, anh lại tự hỏi sao chuyện lại thành ra thế này, tại

sao bọn họ lại chia tay khi người này đã hoàn toàn chắc chắn người kia là một nửa hoàn hảo mà mình luôn tìm kiếm bấy lâu, khi bọn họ đã có khoảng thời gian vô cùng tuyệt vời bên nhau.

Cô

Lại một chuyến bay đêm. Cô cùng đồng nghiệp tiến vào lối đi ra sân bay, tâm trạng tốt hơn những chuyến bay ngày, thói quen cố hữu kỳ lạ. Cô yêu màn đêm, yêu cái cảm giác xung quanh mình được bao phủ bởi một màu đen, còn nơi cô đứng và làm việc lại là những vùng ánh sáng trắng tinh mịch. Cô yêu cả cái cảm giác thênh thang khi trái lòng ra cùng trời đêm bao la, như mình đang hòa tan vào vũ trụ.

Thăng lưng, mỉm cười và rảo bước trên khoang máy bay để chăm sóc hành khách, sau khi nhìn thấy mọi thứ xung quanh đã ổn định, cô thở phào lúc đèn trên máy bay được tắt đi. Đó là thời gian mà cô biết mình có thể tự do nghỉ ngơi và để mặc cho cảm xúc được quyền đi hoang. Ngồi xuống chiếc ghế dành riêng cho tiếp viên ở khu vực đặc biệt, cô khẽ liếc nhìn ra cửa sổ, ngắm màn đêm đen kịt, nghĩ về một thành phố vừa bị bỏ lại sau lưng. Cô đã từng rời bỏ rất nhiều thành phố, cả bình thường lẫn đẹp lộng lẫy, cả náo nhiệt lẫn trầm mặc, cổ kính, tuy nhiên, chỉ có duy nhất một thành phố khiến cô có cảm xúc quên luyến, chính là Sài Gòn. Vì nơi đó có anh.

Cảm xúc khi nghĩ đến anh thường đối lập nhau, có khi là ngọt ngào, nhưng nhiều nhất vẫn là cảm giác cay đắng đến thất lòng.

Nhiều lúc cô bênh vực anh bằng những suy nghĩ kiểu như, anh ruồng bỏ cô cũng vì cô không còn là cô, cô đã thay đổi theo chiều hướng xấu đi. Đúng vậy, đáng xấu hổ nhưng đó lại là sự thật.

Cô từng yêu anh đến si mê, cô thích sự mạnh mẽ của cơ thể anh và sự sâu sắc, dịu dàng nơi tâm hồn anh. Cô từng nghĩ rằng không có người đàn ông nào hoàn hảo và đáng thèm khát đến như vậy, để rồi cô dần dần trở thành một tín đồ của anh. Cô bỏ bê việc luyện tập ở lớp tiếp viên hàng không chỉ để toàn ý hướng về anh, có mặt bất cứ khi nào anh muốn, làm bất cứ điều gì anh yêu cầu. Cô thậm chí đánh mất chính mình khi kiểm tra tin nhắn và lịch trình làm việc của anh, gọi cho anh bất kỳ khi nào cô đoán là anh vừa kết thúc phiên trực chỉ để đảm bảo rằng cô luôn dõi theo anh mọi lúc mọi nơi.

Cô luôn bị ám ảnh bởi việc anh sẽ bị một người con gái nào đó cướp mất, chỉ vì cô ta xinh đẹp hơn cô, cá tính hơn cô, mặc cho hàng trăm lần anh khẳng định cô là người con gái mà anh yêu thương nhất trên đời.

Và mặc dù luôn biện hộ giúp anh như vậy, cô vẫn không thể nào xua tan được nỗi đau vì oán hận anh. Anh đã khiến cô trở nên tồi tệ như thế nào khi anh nói lời chia tay. “Anh mệt mỏi.” Chỉ một câu có ba tiếng đó thôi mà cô tan nát cõi lòng suốt hơn ba tháng trời. Cô hầu như không bước chân ra đường, giam mình trong phòng mà khóc lóc và nghĩ về anh, về những kỷ niệm, những lời anh nói, gương mặt anh, cơ thể anh, cũng như tương lai không có anh. Cô trở nên nhu nhược và khổ sở vì thất tình, điều mà trước giờ cô không bao giờ nghĩ đến.

Một đồng nghiệp nữ khều nhẹ cô để nhắc nhở sắp đến giờ phục vụ hành khách ở giữa chặng bay, cô giật mình thoát khỏi dòng suy tư và niềm đau còn sót lại. Thở mạnh một cái, nhanh nhẹn đứng dậy, cô tự hào rằng mình đã may mắn và nỗ lực như thế nào mới có thể vượt qua nỗi đau để có thể trở thành cô của ngày hôm nay, mạnh mẽ, tự tin và đáng được ngưỡng mộ.

Đổi mặt

Thời tiết cuối năm ở miền Bắc lạnh hơn miền Nam nhiều lắm. Sau khi nghỉ ngơi ở khu vực dành cho nhân viên tại sân bay Nội Bài, cô lại lên một chuyến bay khác để bay trở về Sài Gòn, vùng đất mà cô vừa rời khỏi cách đây chỉ vài tiếng đồng hồ. Công việc của cô là vậy, chưa kịp quen với sự quyen

luyện miền đất vừa đến đã phải vội ra đi.

Máy bay về đến Sài Gòn lúc trời vừa sáng hửng. Sau một chuyến bay đầy sóng gió vì thời tiết xấu bất ngờ giữa chặng bay, cuối cùng cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Vừa bước chân ra khỏi hoang máy bay âm áp, cuộc nói chuyện của hai hành khách nhắc cô một lần nữa nhớ hôm nay chính là Giáng sinh. Vừa tròn ba năm kể từ ngày bọn họ quen nhau và cũng tròn hai năm kể từ ngày họ rời xa nhau.

Tóc tai gọn gàng, quần áo nghiêm trang, nụ cười tươi tắn, tay kéo chiếc va li cùng màu với đồng phục, cô tự tin sải những bước dài băng ngang đường nối liền cổng sân bay và thế giới bên ngoài, một hình ảnh thật đáng ngưỡng mộ và thêm khát về ngành

nghề đặc biệt của mình, đầy thú vị nhưng cũng chất chứa những nguy hiểm bất ngờ.

Và rồi cô sống lại.

Trước mặt cô là hình dáng người con trai mà cô vừa yêu vừa hận.

1

Anh mặc chiếc áo thun đen làm toát lên vẻ nam tính mạnh mẽ, chiếc quần jean làm tôn thêm cặp chân vốn đã rất dài, ngoài cùng là chiếc áo khoác da cũng màu đen. Mái tóc anh vẫn mềm mại như ngày nào, gương mặt vẫn trẻ trung, điển trai cuốn hút. Anh đang đứng dựa cột, khoanh tay chờ đợi và quan sát cô.

Cô biết rằng, bằng mối quan hệ của anh với những người bạn trong ngành, không khó để anh tìm ra được chuyến bay của cô bất cứ khi nào anh muốn. Ấy vậy mà phải chờ cho đến hai năm anh mới chịu làm việc đó.

Cô nhận thấy cơ thể mình từ cứng đờ chuyển sang run rẩy, cũng chẳng biết làm gì nữa, cứ đứng yên đó, mở to mắt nhìn anh, ánh nhìn như có làn sương mờ bao phủ.

Anh đã thôi ngấm nhìn cô, từ từ bước đến trước mặt cô.

“Chào em, chuyến bay tốt chứ?”

“Chao đảo một chút khi bay qua khu vực miền Trung”, cô vừa nói vừa khẽ gật đầu chào lại anh. Cô bị giọng nói trầm ấm của anh làm cho bản thân, không biết mình đang nói chuyện bay chao đảo hay chính tâm trí mình đang như vậy.

Anh gật đầu, rồi cả hai im lặng, lóng ngóng. Dĩ nhiên, vì một khoảng thời gian rất dài không trò chuyện, thật khó khi phải bắt đầu lại. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, rất muốn lẩn trốn khỏi những bối rối bằng việc bước ra xa anh để quay về với cuộc sống thường ngày của mình.

“Anh có thể mời em bữa sáng được không? ” Giọng anh hơi trầm.

Cô mím môi khẽ đắn đo. Trong một giây,

cô đã định nói với anh rằng: “Em nghĩ rằng không được, em đang có hẹn” , nhưng rồi không hiểu sao cô chỉ lặng lẽ gật đầu.

2

Thời tiết ấm nồng của buổi sáng mùa đông khiến con người cảm thấy vừa dễ chịu vừa có chút thăng hoa. Anh và cô ghé vào một nhà hàng nhỏ của khu vực sân ga quốc tế. Vì còn sớm nên bên trong thưa vắng người.

Cô lẩn tránh ánh nhìn ngấm nghĩa của anh để giữ vững sự kiên định, không nhận ra rằng tay mình đang run rẩy khuấy đi khuấy lại ly cà phê không đường.

“Em khỏe không, hai năm qua em sống ra sao?” Giọng nói trầm âm lại vang lên lần nữa. Lần đầu tiên từ lúc gặp anh, cô ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt đen vằn sâu hun hút như những đường bay đêm cô thường nhìn thấy, tuy nhiên đây chắc chắn là đoạn đường bay đẹp nhất, mê đắm nhất mà cô đã từng được dẫn thân vào.

“Em rất ổn.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng, mỉm cười, nụ cười lạnh toát. “Em có một cuộc sống tự do và vui vẻ, hạnh phúc với công việc mình yêu thích. Tất cả là nhờ anh đã không yêu em nữa.”

Cô kết thúc câu nói bằng một cái nhếch môi chế giễu. Giọng nói cay nghiệt khiến cô thấy hài lòng, còn anh khẽ nhú mày bối rối.

Cả hai im lặng một lát rồi anh lại cất tiếng: “Còn anh thì... rất nhớ em.”

Câu nói có sức sát thương rất lớn làm cô sống người.

“Đến bây giờ mới nói có muộn quá không?” Cô nhếch môi cười nhạt đáp trả. Câu nói làm anh và cô cùng bất ngờ.

“Anh chỉ muốn nói xin lỗi em về tất cả mọi chuyện. Hai năm qua anh đã nhận ra mình đã thật ngốc khi để em bước ra khỏi cuộc đời mình.” Anh mỉm cười, nét cười pha một chút buồn bã.

Lời anh nói như từng nhát dao cứa vào vết thương mà cô đã khó khăn làm mới

chữa trị được. Tất cả những nỗi đau mà cô đã trải qua đang được đánh thức, mạnh mẽ hơn như thể cuộc chia ly vừa diễn ra ngày hôm qua.

Cô khoanh tay trước ngực như tự vệ, quay mặt đi, không nhìn vào mắt anh, cũng không nói rằng mình chấp nhận lời xin lỗi của anh, vì cô chưa thực sự quên hết những chuyện của quá khứ. Anh nhìn cô, như nhận ra thái độ thù hằn không chút thiện ý, cuối cùng đành thở dài như chịu thua.

“Ừm... anh chỉ muốn gặp em để nói một tiếng xin lỗi và chắc rằng cuộc sống của em vẫn ổn. Anh không làm phiền em nữa.” Anh vừa nói vừa chồm người, chuẩn bị đứng dậy và rời đi.

Bất ngờ, anh dừng lại, đưa tay lên, những ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bên má bầu bĩnh của cô. Đôi mắt anh mơn man nồng ấm xoáy sâu vào mắt cô. Cô cảm thấy ngạt thở.

Trước đây, ở những chỗ đông người, mỗi khi cảm thấy khao khát cô, anh thường dùng cách này thay nụ hôn để thể hiện niềm say mê của mình.

Cô nhìn anh chằm chằm, cảm thấy một luồng điện vừa chạy khắp cơ thể. Không khó để nhận ra thông điệp từ anh, rằng anh vẫn dành cho cô những cảm giác như xưa. Cô cố gắng kiềm chế sự thèm muốn của bản thân để đáp lại anh, không ngừng tự khinh rẻ chính mình. Chỉ một hành động của anh

thôi, cô đã lại nhanh chóng bị anh mê hoặc như ngày đầu tiên cô gặp anh?

Cô im lặng nhìn anh buông tay khỏi gương mặt mình rồi chậm chậm đứng dậy. Cô không níu kéo cũng như không thể hiện chút cảm xúc trên mặt, ngoại trừ sự thờ ơ.

“Giáng sinh vui vẻ em nhé!” Anh mỉm cười nhìn cô nói câu tạm biệt.

Cô cũng nhìn anh, nhìn chăm chăm như muốn khắc sâu hình ảnh này vào tâm khảm. Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng anh xuất hiện trước mặt cô, diệu kỳ như những lần mây cô thường nhìn thấy qua cửa kính máy bay, đẹp nhưng không bao giờ chạm tới được.

Khoảnh khắc anh bước đi, cô cảm thấy toàn thân run rẩy. Có điều gì đó thôi thúc cô phải cất tiếng giữ anh lại. Nhưng chút kiêu kỳ và oán hận còn sót lại trong cô không ngờ lại quá mạnh mẽ khiến cô không thể thốt nên lời. Bóng dáng anh xa dần, để rồi từ nay sẽ vĩnh viễn chỉ tồn tại ở một nơi gọi là miền ký ức.

Cánh cửa kính của quán ăn đóng sầm lại, nuốt chửng hình ảnh người con trai mà cô nhớ thương da diết hai năm qua. Lớp vỏ bọc mạnh mẽ và tự tin của cô đang bong tróc từng mảng, thi nhau rớt xuống đất, phơi trần con người thực sự của cô, yếu đuối, mong manh và nhớ anh. Cổ họng cô nghẹn lại, sống mũi cay cay đến khó chịu. Những ngày còn lại sẽ tiếp tục là những ngày trống rỗng và vô nghĩa khi không có anh ở bên.

Cô đã làm được, dùng thái độ dửng dưng trước anh để trả thù cho việc anh từ bỏ cô. Nhưng khi làm được như vậy, cô có thật sự vui?

4

Quay về nhà sau ca trực đêm, anh vừa bước vào thang máy của khu chung cư vừa đưa tay ra sau gáy xoa bóp nhẹ, muốn xua đi chút mệt mỏi. Giáng sinh đã trôi qua một cách bình lặng và vô nghĩa, như cảm giác anh thường trải qua trong hai năm kể từ ngày cô rời xa. Thang máy reo lên một tiếng báo hiệu rằng đã hoàn thành sứ mệnh đưa anh đến nơi cần đến. Và anh chết lặng.

Trong bộ đồng phục gọn gàng cùng chiếc mũ đội lệch đáng yêu, bên cạnh là chiếc va

li, cô đang đứng chờ anh trước cửa nhà.

Cô mỉm cười, nụ cười vừa dịu dàng vừa lém lỉnh mà đã hai năm nay anh không được nhìn thấy. Hoàn toàn vất bỏ hình ảnh cay độc và lạnh lùng, một lần nữa lại là người con gái đáng yêu hết như anh vẫn luôn hình dung về cô.

“Có muốn đón Giáng sinh muộn cùng em không?”

Anh im lặng hai giây rồi khẽ bật cười. Bước đến, kéo cô vào lòng, ôm siết, anh thấy người cô khẽ run lên, cô đưa hai tay ôm anh. Cái ôm càng lúc càng siết chặt và ấm áp, như muốn giải phóng mọi nỗi khát khao và nhớ nhung suốt hai năm qua.

Cô ngoan ngoan vùi đầu vào ngực anh,
khẽ thì thầm: “Merry Christmas!”

END

Để download thêm các ebook truyện
ngôn tình khác, hãy truy cập:
<http://www.luv-ebook.com>

